பழனித் திருநாமம்

(சொற்பொழிவுகள்)

PALANIT TIRUNĀMAM
: CORPOLIVUKAL.

★

கி. வா. ஜகந்நாதன்

★

அமுத நிலையம் பிரைவேட் லிமிடெட்
தேனாம்பேட்டை :: சென்னை-18

அமுதம்—194
அலங்கார மாலை—15
உரிமை பதிவு
முதற் பதிப்பு: டிசம்பர்—1960

விலை ரூ. 2-00

நேஷனல் ஆர்ட் பிரஸ், தேனாம்பேட்டை, சென்னை-18

முன்னுரை

"ஒன்றரை மணி நேரமா பேசுகிறீர்கள்?"

"ஆமாம்,"

"எத்தனை பாடல்கள் சொல்வீர்கள்?"

"அநேகமாக ஒரு பாடலுக்கு விளக்கம் சொல்வேன். சில சமயங்களில் பாதிப் பாடலோடு நின்றாலும் நின்றுவிடும்."

"அந்தப் பாடல்கள் அவ்வளவு கடினமானவையா? பொருளை விளக்க அவ்வளவு நேரம் எதற்கு?"

"நான் பாடலை விளக்குவதில்லை; அதாவது அதில் உள்ள சொற்களுக்குப் பொருளை விளக்குவதோடுமட்டும் நிற்பதில்லை. அந்தப் பொருளையே விளக்குகிறேன்."

"பொருளை விளக்குவதென்றால் எனக்கு விளங்கவில்லை. அதை முதலில் எனக்கு விளக்குங்கள்."

"முசியாமல் இட்டு மிடிக்கின்றிலை என்று ஒரு பாட்டில் வருகிறது. சலிக்காமல் பிறருக்கு ஈந்து அதனால் வறுமையைப் பெறுமல் இருக்கிறாயே என்று சொல்லி நிறுத்தினால் சொற்களுக்குப் பொருள் சொன்னதாக இருக்கும். ஏன் இடவேண்டும், இட்டு மிடிப்பதனால் பயன் என்ன, சலிப்பு வருவது இயல்புதானே எனற கேள்விகளை எழுப்பிக்கொண்டு, விடை சொல்ல முயல்கிறேன். ஈகை என்பது நமக்கும் பிறருக்கும் பயனை உண்டாக்குகிறதென்று விளக்குகிறேன். பற்றறுப்பதற்கு இது அடையாளமாவதையும் சொல்கிறேன். இவற்றிற்கு மேற்கோள், வரலாறு, அநுபவம் என்று இப்படியே அந்தப் பொருளை விளக்கும் உரை விரிகிறது."

கந்தர் அலங்கார விரிவுரை எவ்வாறு நடக்கிறது என்பதை உணர்ந்துகொள்ள வந்த நண்பர் ஒருவருக்கும் எனக்கும் நடந்த உரையாடல் இது. கந்தர் அலங்காரப் பாட்டுக்குச் சொற்பொருள் மட்டும் சொல்லி முடிப்பதனால் பெரிய பயன் ஒன்றும் இல்லை. தமிழ் இலக்கியங்கள் பல உள்ளன: அவற்றைப் படித்துக்கொள்ளலாம். இந்த நூல் வாழ வழிகாட்டும் நூல். செத்துப்போகவும் வழி காட்டுகிறது.

இப்படிச் சொன்னால் வேடிக்கையாகத் தோன்றும். நன்றாக வாழ்வது எப்படி இன்பந் தருகிறதோ அப்படியே நன்றாகச் செத்துப் போவதும் இன்பத்தைத் தரும். 'சாவு என்பதே துன்பத்தில் துன்பமாக இருப்பது: அதில் இன்பம் ஏது?' என்று தோற்றும். வாழ்வு துன்பமாக இல்லையா? உலகிலுள்ள மனிதர்கள் யாவரும் இன்ப வாழ்வா வாழ்கிறார்கள்? இல்லை இல்லை, இன்பமாக வாழ்கிறார் என்று எண்ணிக்கொண்டிருக்கிற பலருடைய மனத்துக்குள் புகுந்து பார்த்தால் அங்கே எத்தனை புயல்கள் கொந்தளிக்கின்றன என்பது தெரியவரும்.

உண்மையில் இந்த உலகில் முழு வாழ்வு வாழத் தெரிந்தவனுக்கு அந்த உலக வாழ்வு இதனுடைய தொடர்ச்சியாகவே இருக்கும். அப்படி வாழ்கிறவன் இது வேறு வாழ்வு, அது வேறு வாழ்வு என்று பிரித்து நினைக்கமாட்டான். இருபத்தைந்து வயசில் உத்தியோகம் பண்ண ஐந்து வயசில் கல்வியைத் தொடங்குவது போலவும், அறுபது வயசில் துணையாக இருக்கப் பிள்ளை வேண்டுமென்று இருபத்தைந்து வயசில் திருமணம் செய்து கொள்வது போலவும் மறுமையில் நன்கு வாழ வேண்டுமென்று இம்மையிலே அடிப்படை அமைக்க வேண்டும். இங்கே அமைதி பெற்றவன், அங்கே அமைதி பெறுவான். இங்கே அச்சமில்லாதவன் அங்கே அஞ்சமாட்டான்.

இந்த வாழ்வும் அந்த வாழ்வும் ஒரு முழு வாழ்வின் இருவேறு பகுதிகள், இம்மை வாழ்வு அடிப்படையானால் அம்மை வாழ்வு மேல் கட்டிடம். ஆகவே, நம்முடைய நாட்டில் இம்மை வாழ்வில் நிகழ்த்தும் நிகழ்ச்சிகள் எல்லாவற்றிலும் மறுமை வாழ்வுக்குரிய தொடர்புகளை வைத்திருக்கிறார்கள். இங்கும் அங்கும், இன்றும் அன்றும் நமக்கு உறவினனாக இருக்கும் இறைவனுடைய திருவருளை இம்மையிலேயே பெற வழிதுறை வகுத்திருக்கிறார்கள்.

இந்த வாழ்விலேயே அந்த வாழ்வின் மணத்தை நுகரலாம் என்று கூறுவது இந்த நாட்டுச் சமயம். ஜீவன் முக்தி என்பது அதுதான். செத்த பிறகு சிவலோகம், வைகுந்தம் என்று சொல்லித் திரைபோடும் சமயம் அன்று நம் சமயம். இங்கேயேமுத்தியின்பம் பெறலாம் என்பதை உறுதியாகக் கூறுகிறது.

அந்த நிலையைப் பெற்றவர்கள் இங்கே நன்றாக வாழ்வார்கள்: நன்றாகவும் சாவார்கள். அவர்கள் நல்வாழ்வு வாழ்ந்து நல்ல மரணம் பெறுவார்கள். மரணம் அடைவதனால் துன்பம் அடையாமல், ஓரிடத்திலிருந்து வேறோரிடத்துக்குப் பயணம் செய்வது போல எண்ணி அதனை இயற்கையாக ஏற்றுக்கொள்வார்கள்.

இத்தகைய வாழ்க்கை வாழும் வகையைக் கந்தர் அலங்காரம் எடுத்துரைக்கிறது. இதனை அருளியவர் உலகை அறிந்தவர்; உலகின் நன்மை தீமைகளையும் மனிதனது வலிமையையும் வலியின்மையையும் உணர்ந்தவர். இந்தச் சுழற்சியினின்றும் நீங்கும் வழிகளை உணர்ந்தவர். இறைவனுடைய பெருமையையும் நன்கு தெரிந்தவர். எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக அவனுடைய திருவருளைப் பெற்று அதனால் இவ்வாழ்வையே பேரின்ப வாழ்வாக மாற்றிக்கொண்டவர்.

இறைவனுடைய கருணையில் நனைந்த அவர் உள்ளத்தில மக்கட் சாதியிடம் கருணை சுரக்கிறது. மக்களை வாழவைக்க வேண்டும் என்ற இரக்கம் உண்டாகிறது. வேண்டாத பொருள்களைக் குவித்துக்கொண்டு, தமக்குக் கிடைத்த கருவிகளைப் பயனற்ற துறைகளில் ஈடுபடுத்தி வீணாக்கி, அச்சமும் அவலமும் கொண்டு வாழும் வாழ்க்கையை மாற்ற வழி காட்டுகிறார். இறைவன் ஒருவன் உள்ளான் என்பதையும், அவன் எந்தத் தீங்கையும் போக்கும் பேராற்றல உடையவன் எனபதையும், நம்முடைய நிலை எத்தனை இழிந்ததானாலும் அவனுடைய கருணை வெள்ளத்துக்குப் புறம்பன்று எனபதையும், எந்தச் சமயத்திலும் எந்த நிலையிலும் அவனுடைய அருளைப் பெறும் முயற்சியை மேற்கொள்ளலாம் என்பதையும் கூறுகிறார். உயிர்களிடத்து அன்பு வைத்து அறநினைவோடு வாழ வேண்டும் என்றும், அத்தகைய இயல்பு உண்டாகி வளாவதற்கு இறைவனிடம் உண்டாகும் அன்பே மூலகாரணம் என்றும் தெளியவைக்கிறா. யமனால் வரும் துன்பத்தையும் போக்கிகொள்ளலாம் என்று உறுதி கூறுகிறா. இப்போது நாம் கொண்டுள்ள பார்வை மாறி உலகமே இறைவன் மயமாகவும், இல்வாழ்வே பேரானந்தப் பெருவாழ்வாகவும் அநுபவத்தில் உணர வாய்ப்புண்டு என்ற நம்பிக்கையை ஊட்டுகிறார்.

முருகனது துதியாக இருப்பதோடு கந்தர் அலங்காரம் வாழும் வகையையும் தெரிவிக்கிறது. நம்முடைய சமயக் கருத்துகள் பலவற்றை வாழும் வகைக்கு ஒத்தபடி கூறுகிறது. பலவேறு வகையில் வாழ்பவர்களில் ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொரு முறை எளிதாக இருக்கும்வண்ணம் பலபல முறைகளைப் புலப்படுத்துகிறது. .

இத்தகைய கருவூலத்தைத் தமிழர் பெற்றது பெரும்பேறு. இதனை விளக்கும் வாய்பபுக் கிடைத்தது எனது முன்னைப் பிறவியின் புண்ணியப் பயன்.

வாழ்க்கையில் நடைமுறையில் கடைப்பிடிக்கக் கூடிய வழிகளை அருணகிரிநாதர் நுட்பமாகக் கூறியுள்ளார்; அவற்றை விரிவாக

விளக்கியிருக்கிறேன். புராண வரலாறுகளின் உள்ளுறைகளை என்னால் இயன்ற வரையில் புலப்படுத்த முயன்றிருக்கிறேன். மனத்தை வயப்படுத்துவதே எல்லாச் சாதனங்களுக்கும இலக்கு. அதனை வாழ்வியலில் எளிதிலே பயில அருணகிரியார் வழி காட்டு கிறார் அத்தகைய இடங்களைக் கூடியவரையில் உலக நிகழ்ச்சிக ளோடும் மனித மனப்பாங்கோடும் இயைத்துக் காட்டி விளக்கி யிருக்கிறேன்.

★

இந்தப் புத்தகத்தில் ஏழு பாடல்களின் விளக்கம் (75—81) இருக்கிறது.

முதற்பாட்டில் படிப்படியாக இறைவன் அருளைப் பெறும் எளிய வழிகளை எதிர்மறை முகத்தால் தெரிவிக்கிறார் அருணகிரி யார். இரண்டாவது பாடலில் உடலுறுப்புக்களை இறைவனது வழிபாட்டில் ஈடுபடுத்த வேண்டும் என்பதை எதிர்மறைமுகத்தால் கூறுகிறா. மூன்றாவது பாடல் மாதர் மயலை மாற்றி முருகன் திருவடித் தியானம் செய்ய வேண்டும் என்பதைச் சொல்கிறார். நான்காவது செய்யுளில் உறவினரும் உடைமையும் நில்லா என்பதை விளக்கி இறைவனைப் போற்ற வேண்டும் என்று நல்லுரை கூறு கிறா. ஐந்தாம் செய்யுள் காம மயக்கத்தால் அல்லற்படுவதைச் சொல்கிறது. ஆறுவது செய்யுளும் ஏழாவதும் இறைவனுடைய அருள் வல்லபத்தால் மரணபயத்தையும் போக்கிக்கொள்ளலாம் என்ற அரிய கருத்தை இருவேறு வகையில் சொல்கின்றன.

நெஞ்சை நோக்கிக் கூறும் பாடல்கள் இரண்டும் (1, 3), முருகனை முன்னிலைப் படுத்துவன மூன்றும் (2, 5, 6), உலகத்தாரை விளித்துரைப்பது ஒன்றும் (4), காலனை அறை கூவும் பாட்டொன் றும் (7) இப்புத்தகத்தில் வருகின்றன. பழனியை ஒரு பாட்டிலும் (1), திருத்தணியை இரண்டு பாடல்களிலும் (2, 5) நினைப் பூட்டுகிறார்.

இறைவனுடைய வழிபாட்டு முறைகள் பலவற்றைச் சொல்லித் தருகிறார். அவன் உறையும் தலத்தின் திருநாமத்தைப் பலகால் சொலலுதல், அப்படிச் சொல்வாரைப் பணிதல், அடியாருக்கு இட்டு மிடித்தல், முருகா என்று இறைவன் திருநாமத்தைக் கூறுதல், அவன் திருக்கோலத்தைக் கண்ணால் நாடுதல், கையால் தொழுதல், நாவாற் பாடுதல், அவன் பூங்கழலை நோக்குதல், தலையிற் சூடுதல், அவனைப் போற்றுதல், பரமானந்தம் மேற்கொள விம்மி விம்மிக் கூத்தாடுதல் ஆகியவற்றைச் சொல்கிறார்.

மகளிரைச் சேல்வாங்கு கண்ணியர் என்றும் தார்கொண்ட மாதர் என்றும் பந்தாடு மங்கையர் என்றும் குறிக்கிறார். மாகத்தை முட்டிவரும் கூற்றன், அந்தகன் என்று யமனைக் குறிக்கிறார்.

வெள்ளிமலை போலக் கால் வாங்கி நிற்கும் ஐராவதத்தின்மேல் வரும் இந்திரனையும், கோடாத வேதனையும், தாராகணம் எனும் தாய்மார் அறுவரையும் காட்டுகிறார். சிவபெருமானை முத்திக்கொடை வழங்கும் வள்ளற்பெருமானாகவும் இறைவியைப் பாகத்தில் உடையவராகவும் வருணிக்கிறார். உமாதேவி சிவபெருமானைப் பாகத்தில் வைக்கும் பரமகல்யாணியாகவும் முருகனுக்குப் பால் அருத்தும் பெருமாட்டியாகவும் இருப்பதைப் புலப்படுத்துகிறார்.

செவ்வேளை அமராவதி காவலன், இளங்குமரன், உமை முலைப்பாலுண்ட பாலன், கந்தன், குமரன், கூர்கொண்ட வேலன், செய்யவேல் முருகன், பரம கல்யாணிதன் பாலகன், முருகன் என்று பாராட்டுகிறார். அவனுடைய பூங்கழலும் தண்டையும் அணிந்த திருத்தாளையும், அவன் திருக்கை வேலையும், சிறு வாளையும், அவன் உடை வாளையும், தோகைப் புரவியாகிய மயிலையும் இடையிடையே நினைக்கிறார்.

முருகன் கார்த்திகை மாதா தந்த பாலை உண்டதும், உமாதேவி கறந்தருத்திய பாலை நுகர்ந்ததும், கிரவுஞ்ச மலையை எறிந்ததும், சூரனை அழித்து இந்திராணியின் தாலி காத்ததுமாகிய திரு விளையாடல்கள் இந்தப் பாடல்களில் வருகின்றன.

இது வரையில் வெளியாகியுள்ள பதினைந்து புத்தகங்களிலும் பல செய்திகளும் உவமைகளும் மீட்டும் மீட்டும் வந்திருக்கலாம். முருகனுடைய திருநாமங்களையும், திருவிளையாடல்களையும், நம்முடைய குறைகளையும், உலகியலையும் மீட்டும் மீட்டும் அருணகிரியார் சொல்லுகிறா. அப்படி வரும் இடங்களில் முன சொன்ன சில கருத்துக்கள் மீட்டும் வருவது இயல்பே. ஆயினும் முன்னே விரிவாகச் சொன்னதைப் பின்னே சுருக்கியும், முன்னே ஒரு வகையில் விளக்கியதைப் பின்னே வேறு வகையில விளக்கியும், சுருக்கமாகச் சொன்னதைப் பெருக்கியும், மேற்கோள் இல்லாமற் சொன்னதை மேற்கோள் காட்டி வற்புறுத்தியும் சொல்ல முயன்றிருக்கிறேன். இருப்பினும் பல இடங்களில் ஒரே கருத்து வந்திருப்பதை மாற்ற முடியவில்லை. அவற்றை மீட்டும் படிக்கும் போது, "சொன்னதையே திருப்பிச் சொல்கிறாரே!" என்று அன்பர்கள் சகித்துக்கொள்ளாமல் இருக்க வேண்டும் என்று வேண்டுகிறேன். தனித்தனிப் புத்தகமாக வரும் இந்த வரிசையில் ஏதேனும் ஒன்றை மட்டும் படிக்கும் அன்பருக்கு ஓரளவு தெரிய வேண்டும் அல்லவா? அந்தப் பயனை எண்ணி, இந்தக் 'கூறிய

கூறல்' குற்றத்தை அன்பர்கள் பொறுத்துக்கொள்வார்கள் என்று நம்புகிறேன்.

வழக்கம்போல் இந்த அலங்காரச் சொற்பொழிவுகளைச் சுருக்கெழுத்தில் எடுத்துத் தட்டெழுத்தில் வடித்துத் தந்தவர் **திரு அனந்தன்** அவர்கள். சுருக்கெழுத்துக் கலையில் கைவந்த அவருடைய உதவி இன்றேல் இந்த வடிவில் இவ்வரிசை வந்திராது. அவருக்கு முருகன இன்னருளால் எல்லா நலங்களும் மேனமேலும் ஓங்க வேண்டுமென்று வாழ்த்துகிறேன்.

'காந்தமலை'
கல்யாணநகர், சென்னை-28
15—12—1960

கி. வா. ஜகந்நாதன்

உள்ளுறை

பக்கம்

1. பழனித் திருநாமம் **1—31**

பெரியவரின் நல்லுரை 1
அதுவும் இதுவும் 2
நெஞ்சை நோக்கிக் கூறல் 3
தலப்பெயர் 3
தலங்களின் பெருமை 5
தலதரிசனப் பயன் 6
சிறந்த தலங்கள் 8
பெயரைச் சொல்லுதல் 10
பழனியின் பழஞ்சிறப்பு 12
புராண வரலாறு 15
அரோகரா ! 17
படித்தல் 17
அடியார்களைச் சார்தல் 18
மூர்த்தியின் நாமம் 19
பற்று அறுதலும் கொடையும் 20
இட்டு மிடித்தல் 22
அழுதல் 24
கூத்தாடல் 25
இருவகை அழுகை 27
ஐந்து நிலை 27
தஞ்சம் ஏது? 29
செய்ய முடிந்தவை 29

2. செய்த குற்றம் என்ன ? **32—48**

பொய்யர் 32
பொய்யும் மெய்யும் 33
அலங்காரம் 34
அருணகிரியார் இயல்பு 34
உறுப்புக்களால் பயன் 35
இறை வழிபாடு 36
இராமலிங்கர் வாக்கு 37

	பக்கம்
அருணகிரியார் கூறுவது	39
கோடாத வேதன்	40
வேலைக்காரன் குறை	40
தாடாளன்	41
வணங்காத் தலை	41
நாடாத கண்	42
தொழாத கை	43
கைகளைக் குவித்தல்	43
பாடாத நா	44
சிறப்பான உறுப்புக்கள்	45
கருத்து	47
3. மயக்கத்துக்கு முறிவு	**49—62**
காமினி காஞ்சனம்	49
அருணகிரியார் காலநிலை	49
பொதுமகளிர் செயல்	50
டாக்டரும் நோயாளியும்	50
மகளிர் அலங்காரம்	52
கண்வலைபபட்டு மயங்குதல்	53
நிறைவுதராப் பொறி இன்பம்	53
மால் வாங்குதல்	54
ஏங்கி மயங்குதல்	55
மயக்கம் போக்க வழி	56
இந்திரன் நிலை	57
ஐராவதம்	58
இந்திரனும் சூரனும்	58
இந்திராணியின் நிலை	59
தாலி காத்த பெருமான்	59
நோக்கும் காலம்	60
4. ஆர் கொண்டு போவர்?	**63—83**
தாயின் கேள்வி	63
செல்வரின் கதை	63
பொருள்களின் வகை	65
வாழ்க்கையில் குறை	65
இறந்த பிறகு	67
இறைவன் ஆணை	67
பற்று அற்ற நிலை	68

	பக்கம்
மூன்று வகை	69
அநுபூதிப் பாட்டு	71
இறத்தல் உறுதி	72
நிலையான பொருள்	73
ஐயப்படுபவா	75
கூர்கொண்ட வேலன்	76
காலன	78
ஆர் கொண்டு போவர்?	79
வேலன் துணை	80
எளிய செயல்	81
5. சிந்தாகுலம் தீர	**84—104**
பந்தாடும் மங்கையர்	84
பந்தும் கண்ணும்	86
காளையின் பார்வை	87
முள்ளும் ரோஜாவும்	87
பார்வையில் வேறுபாடு	87
சுழற்சி	88
சிந்தாகுலம்	89
விளையாட்டும் வினையும்	90
திருடன் பார்வை	92
மாற வழி	93
கண்ணை மறைக்கும் படலம்	94
படலம் கிழிக்கும் வேல்	94
விண்ணப்பம் போடும் இடம்	96
திருத்தணிகை	97
கடம்ப மலர்	97
வள்ளியை மணந்த இடம்	98
இளங்குமரன்	99
முருகன் ஆற்றல்	100
அரசனும் சேனபதியும்	102
அமராவதி காவலன்	103
6. விண்ணப்பம்	**105—115**
பிரார்த்தனை	105
நெடுங்கூற்றன்	106
இருவேறு உருவம்	107
வேண்டுகோள்	108

		பக்கம்
	முருகன் புகழ்	109
	தியாகராஜன்	110
	திரிபுராந்தகன்	111
	முக்கண்ணன்	112
	பரம கல்யாணி	112
	பாலகன்	114
7.	**யமனுக்கு எச்சரிக்கை**	**116—132**
	வருமுன் காப்பவன்	116
	முன் பாதுகாப்பு	117
	காலத்தில் வேலை	117
	பழியும் புகழும்	119
	பாட்டியின் தீர்ப்பு	119
	எய்ப்பில் வைப்பு	120
	அருணகிரியார் பெற்ற உறுதி	122
	வேலனும் காலனும்	123
	பால் உண்ட பாலன்	124
	பாவனை	128
	படைக்கலங்கள்	129
	படைக்கலங்களின் உண்மை	131

பழனித் திருநாமம்

பெரியவரின் நல்லுரை

ஒரு பெரியவர் ஓர் இளைஞனுக்கு நல்லுரை கூற வந்தார். அவன் சரியானபடி நடக்காமையினால் இன்ன இன்ன செய்யவேண்டுமென்று அவர் சொல்லலானார். "ஹைஸ்கூலுக்குப் போய்ப் படிக்க வேண்டும். முதல் வகுப்பில் தேர்ச்சி பெறவேண்டும். பின்பு காலேஜுக்குப் போகவேண்டும். அங்கே பாடமாக உள்ள நூல்களைப் படித்துத் தெளிவு பெற்றுத் தேர்ச்சி பெறவேண்டும். அப்போதுதான் உத்தியோகம் கிடைக்கும்" என்று சொன்னார். அதைக் கேட்டவுடன் அந்த இளைஞனுக்கு ஒரே பிரமிப்பாக இருந்தது. "அப்படியெல்லாம் செய்வதற்கும் நமக்கும் நெடுந்தூரம்" என்று எண்ணி மயங்கி நின்றான்.

பேசியவருக்குக் கொஞ்சம் கருணை பிறந்தது. "சோம்பித் திரிந்து கொண்டிருக்கிறாயே. இவ்வளவு பெரிய காரியங்களை எல்லாம் செய்யவேண்டும் என்று சொன்னவுடன் மயங்குகிறாயே. புத்தகத்தை எடுத்துப் படிக்காமல் இருக்கிறாயே. கேட்டவுடன் சொல்ல வேண்டுமென்று நெட்டுருப் பண்ணாமல் இருக்கிறாயே. பள்ளிக் கூடத்தைப் பற்றிக் கவலைப்படாமல், சம்பளம் கட்டுவதற்கு என்ன வழி என்று ஆலோசிக்காமல், சும்மா வழியில் போகிறாயே" என்று பின்பு எளிய முறைகளைச் சொன்னார்.

அதுவும் இதுவும்

அவ்வண்ணமே அருணகிரியார் சென்ற பாட்டில்,

"அராப்புனை வேணியன் சேய் அருள் வேண்டும்
அவிழ்ந்த அன்பால்
குராப்புனை தண்டையந் தாள் தொழல் வேண்டும்
கொடிய ஐவர்
பராக்கறல் வேண்டும் மனமும் பதைப்பு அறல் வேண்டும்"

என்று சொன்னார். "இவையெல்லாம் நிறைவேறினால் அல்லவா இராப்பகல் அற்ற இடத்தில் இருக்க முடியும்? அது மிகவும் எளிய செயல் அன்றே!" என்று முடித்தார். பிறகு அவருக்கே இரக்கம் தோன்றியது. "இப்படிச் சொல்லி விட்டோமே! இந்த நெறிகள் மிகவும் துன்புற்று அடையவேண்டியன வாயிற்றே! இதைக் கேட்டே அஞ்சுவார்களே யாவரும்!" என்ற கருணை அவர் உள்ளத்தில் முதிர்ந்தது. உடனே எளிய முறைகளை அடுத்த பாட்டில் சொல்லத் தொடங்கினார். இது செய்ய வேண்டும் என்று முன்பு சொன்னவர், எளியனவாய் இருக்கின்ற இவைகளைக் கூடச் செய்யவில்லையே என்ற வாய் பாட்டிலே இப்போது ஆரம்பிக்கிறார். "அப்படியெல்லாம் சொன்னேனே என்று அஞ்சாதே. இவ்வளவு எளிமையான வழிகள் இருக்க இவற்றைக்கூட நீ கவனிக்கவில்லையே! இவற்றை முதலில் செய். பின்பு முன்பு சொன்னவை எளிதில் நிறைவேறும்" என்று உற்சாக மூட்டும் முறையில் இந்தப் பாட்டை அடுத்தபடி வைக்கிறார்.

படிக்கின் றிலைபழ னித்திரு நாமம்; படிப்பவர்தாள்
முடிக்கின் றிலை;முரு காஎன் கிலை;முசி யாமல்இட்டு
மிடிக்கின் றிலை;பர மானந்தம் மேற்கொள விம்மிவிம்மி
நடிக்கின் றிலை;நெஞ்ச மே,தஞ்சம் ஏது நமக்குஇனியே?

நெஞ்சை நோக்கிக் கூறல்

இன்று வந்து நாளைப் போகின்ற மக்களைப் பார்த்துச் சொல்லாமல் தம்மோடு உறவாகிய நெஞ்சைப் பார்த்துச் சொல்கிறார். தம்முடைய நெஞ்சுக்குச் சொன்னாலும் மற்றவர்கள் இதனை உணர்ந்து பயன்பெற வேண்டுமென்பது தான் அவர் கருத்து. பசுமாடு தன் கன்றுக்குப் பால் கொடுத்தாலும் அதன் பிறகு அதன் பாலை எல்லோரும் பயன்படுத்திக் கொள்வது வழக்கந்தானே? அதுபோல் நெஞ்சுக்குச் சொல்லும் வாயிலாக உலகிலுள்ள மக்களுக்கு அரிய கருத்தைத் தெரிவிக்கிறார். 'முருகப் பெருமானைத் துதி செய். அவனுடைய கோயிலுக்குச் சென்று சுற்று. அவனைத் தினமும் மலரெடுத்து அருச்சனை செய்து வழிபாடு செய்' என்று சொல்லியிருக்கலாம். ஆனால் இதில் அப்படிக் கூடச் சொல்லவில்லை. அவற்றைவிட மிக எளியவழிகளைச் சொல்லுகிறார்.

தலப்பெயர்

தலந்தோறும் சென்று அங்கங்கே எழுந்தருளியிருக்கும் ஆண்டவனைத் தரிசனம் செய்து இன்புறுதல் சமய வாழ்க்கையில் அடிப்படையான வழக்கம். ஆண்டவனுடைய தரிசனத்தைச் செய்தவர்கள் மெல்ல மெல்ல அவனுடைய திருவுருவை உள்ளத்தில் வைத்துத் தியானம் செய்ய வேண்டும். அந்தத் தியானத்திற்குக் கருவியாகவே தல தரிசனத்தைப் பெரியவர்கள் அமைத்திருக்கிறார்கள். அப்படிப் போய்த் தரிசனம் பண்ணுவது கூடக் காலம், சக்தி, செல்வம் ஆகியவற்றைப் பொறுத்தது. பல ஊர்களுக்குப் போகவேண்டாம். சொந்த ஊரில் கோயில் இருக்கும். கோயில் இல்லாத ஊர் தமிழ்நாட்டில் இல்லை அல்லவா? அந்தக் கோயிலுக்குச் சென்று தினமும் தெய்வத்தைத் தரிசித்து வழிபடுவது நல்லது. அதுவும்

முடியவில்லை; உத்தியோகத் தொந்தரவு அதற்கு இடம் கொடுக்க வில்லை. அப்போது வீட்டிலேயே ஒரு படத்தை வைத்து வழிபடலாம். அப்படியும் முடிய வில்லை. இறைவனுடைய திருநாமத்தையாவது சொல்லிக் கொண்டிருக்கலாம். கடவுளுடைய திருவுருவத்தைத் தியானிப்பது ஒருவகை முயற்சியினால் நடப்பது. ஆனால் அவன் திருநாமத்தை எளிதில் சொல்லி விடலாம். அவன் திருநாமத்தைச் சொல்வது கிடக்கட்டும். அவன் இருக்கிற ஊர்களின் பெயரையாவது சொல்லலாம். அது எல்லாவற்றையும்விட மிக எளிது. "இதைக்கூட நீ சொல்லாமலே இருக்கிறாயே!" என்று தொடங்குகிறார்.

"அப்பா, நீ ஆண்டவன் நாமத்தைக்கூடச் சொல்ல வேண்டாம். அவன் உறையும் எல்லாத் தலங்களுக்கும் சென்று தரிசனம் செய்ய வேண்டாம். அவன் எப்போதும் அருள் ஆட்சி செய்து எழுந்தருளியிருக்கும் பழனிக்குப் போ என்றுகூட நான் சொல்லவில்லை. அந்தச் சிறந்த தலத்தின் பெயரைக் கூடவா சொல்லக் கூடாது? பெயரைச் சொன்னாலும் புண்ணியம் உண்டாகுமே! இந்த எளிய காரியத்தைக்கூட நீ செய்யாமல் இருக்கிறாயே!" என்று இரங்கிப் பேசுகின்றார்.

திருநாளைப் போவாராகிய நந்தனார் நடராசப் பெருமானைக் கண்டு முதலில் சேவிக்கவில்லை. சிதம்பரத்திற்குப் போகவில்லை. தில்லை, தில்லை என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தாராம்.

> "தில்லை தில்லை என்றாற் பிறவி
> இல்லை இல்லை என்று மறை மொழியும்"

என்று கோபாலகிருஷ்ண பாரதியார் பாடுவார். நந்தனார் தல தரிசனத்திற்கு முன்னாலே தலத்தின் பெயரைச்

சொல்லியே ஆனந்தப்பட்டார். அந்த நிலைகூட நமக்கு வரவில்லையே என்று அங்கலாய்க்கிறார் அருணகிரியார்.

படிக்கின்றிலை பழனித் திருநாமம்!

தலங்களின் பெருமை

பழனி என்ற ஊரின் பெயரைச் சொன்னால் பல வகையான எண்ணங்கள் வரலாம். அங்கே நகரசபை இருக்கிறது. கச்சேரி இருக்கிறது. வியாபாரிகள் இருக்கிறார்கள். ஆனால் பழனி என்று சொன்னவுடன் நமக்கு அவை நினைவுக்கு வருகிறது இல்லை. "நான் பழனிக்குப் போகிறேன்" என்று யாரேனும் ஒருவர் சொன்னால், அவர் ஏதோ விவகாரத்திற்காகவோ, வியாபாரம் செய்து லாபம் சம்பாதிப்பதற்காகவோ போகிறார் என்று எண்ணுவது இல்லை. பழனி என்றவுடனே நமக்கு ஆண்டவன் நினைப்புத்தான் வருகிறது. திருநெல்வேலியில் இருக்கும் ஒருவன், "நான் திருச்செந்தூர் போகிறேன்" என்று சொன்னால், "அங்கே யாரேனும் உறவினர் வீட்டில் விசேஷமா?" என்று கேட்பது வழக்கம் அன்று. "அங்கே இப்பொழுது என்ன திருவிழா?" என்று கேட்போம். போகிறவனுக்குத் திருச்செந்தூரில் வேறு வேலை இருக்கலாம். ஆனாலும் திருச்செந்தூர் போகிறேன் என்று சொன்னால் முதலில் நமக்குச் செந்தில் ஆண்டவனுடைய நினைவுதான் வருகிறது.

இந்த நாட்டில் எந்த ஊரைப் பார்த்தாலும் அங்கே கோயில் இருக்கும். அந்தக் கோயிலுக்கு வந்து வழிபடுபவர்களுடைய வரலாற்றை அந்த ஊர்க்காரர் சொல்வார்கள். சில ஊர்களுக்குப் புராணம் இருக்கும். ஊரின் பெயரைச் சொல்லும்போதே அந்த ஊரின் பெருமை எல்லாம் தெரியும்படியாக அப் பெயர் அமைந்திருக்கும்.

மதுரை என்றால் மீனாட்சி நினைவுக்கு வருவாள். சுவாமி மலை என்றால் முருகன் நினைவுக்கு வருவான். அந்த இடங்களில் வாழ்க்கைக்குரிய வசதிகளும், நாகரிக முயற்சிகளும், சினிமாக் கொட்டகையும் இல்லாமல் இல்லை. ஆனாலும் எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக என்றும் மறையாமல் இருக்கின்ற பெருமை இறைவனுடைய சம்பந்தத்தினால் உண்டானதுதான். ஊருக்கே அதனால் மாறாத பெருமை உண்டு.

தலதரிசனப் பயன்

மூர்த்தி, தலம், தீர்த்தம் என்று மூன்று சிறப்பைச் சொல்வார்கள். பல பெருமக்கள் வந்து வழிபட்ட இடம் என்று சொன்னால் அந்தத் தலத்திற்கு மதிப்பு உண்டாகிறது. இறைவனுடைய திருவருளைப் பெறவேண்டுமென்று முயற்சி செய்கிறவனுக்குக் குருநாதன் கிடைக்க வேண்டும். குருநாதன் எளிதில் கிடைக்கமாட்டான். பல இடங்களில் தேடி ஒரு மூலிகையைக் கண்டுபிடிப்பது போலக் குருவினுடைய திருவருள் கிடைக்க வேண்டும். மூலிகை கடையில் கிடைக்காது; சந்தையில் கிடைக்காது; வீட்டுக் கொல்லையிலும் கிடைக்காது. மலைப் பிராந்தியங்களில்தான் சிறந்த மூலிகை வளரும். ஆகவே அதைத் தேடுகிறவன் பெரிய சாலைகளில் நடந்து கொண்டிருந்தால் பயன் இல்லை; பங்களாக்களுக்குப்போய் வந்தாலும் பயன் இல்லை. எங்கே எங்கே மூலிகைகள் உண்டோ அங்கெல்லாம் போய்த் தேடவேண்டும்.

அதுபோல இறைவனுடைய திருவருளைப் பெறுவதற்கு வழி காட்டுகிற குருநாதன் இந்த உலகத்தில் இருந்தாலும் அவன் எங்கே இருக்கிறான் என்பதை அறிந்து கொள்ளவேண்டும். நல்லவர்களிடையே சிறந்த ஞானிகள் பழகுவார்கள். தம்மைக் காட்டிக்கொள்ளாமல் அத்தகைய

கூட்டத்தில்தான் அவர்கள் இருப்பார்கள். எங்கே தீர்த்த விசேடம் இருக்கிறதோ, தல விசேடமும் மூர்த்தி விசேடமும் உள்ளனவோ அங்கேதான் பெரும்பாலும் பெரியவர்கள் இருப்பார்கள். அவர்கள் தம்மைக் காட்டிக் கொள்ளாவிட்டாலும் வேறு இடங்களில் தங்குவதற்கு அவர்கள் மனம் இடம் கொடுக்காது. ஆகையால் தலங்களையும், தீர்த்தங்களையும், மூர்த்திகளையும் தேடிக் கொண்டுபோனால் நடமாடும் மூர்த்தியாகிய குருநாதனை என்றைக்காவது ஒருநாள் கண்டுபிடித்து விடலாம். தல யாத்திரை செய்வதில் இத்தகைய ஒரு பயன் உண்டு.

முதலில் நம் நெஞ்சில் இறைவனுடைய பெருமையும் வரலாறுகளும் இடம் கொள்கின்றன. அப்பால் நாம் போகின்ற கோயில்களுக்கு நம்மைப்போலவே வருகின்ற பல பக்தர்களின் பழக்கம் உண்டாகிறது; சாது சங்கம் ஏற்படுகிறது. அது அதிகமாகச் சாதுக்களுடைய இயல்பு தோன்றுகின்றது. பக்தர்களும், சாமான்ய மனிதர்களும், சிறந்த நிலையில் உள்ளவர்களும் இன்னார் என்று இனம் கண்டுபிடிக்கும் ஆற்றல் நமக்குக் கிடைக்கிறது. அதனால் சிலருடைய சிறப்பான குணங்களைக் காணுகின்ற பேறும் கிடைக்கிறது. அந்தப் பேற்றைக் காணும்போது நமக்கும் அத்தகைய நிலை வரவில்லையே என்ற ஏக்கம் உண்டாகிறது. இந்த ஏக்கமே ஆர்வமாக மாற, அந்த ஆர்வம் முயற்சிக்குத் தூண்டு கோல் ஆகும். முயற்சி செய்ய வேண்டுமென்ற துடிப்பு உண்டாகும் போது சாதுக்களிலே சிறந்தவர்களைக் கண்டதுபோலச் சிறந்தவர்களுக்குள்ளே சிறந்த குருநாதனைக் கண்டுபிடிக்கின்ற வாய்ப்புக் கிடைக்கும்.

இவற்றுக்கு எல்லாம் மூலம் சாது சங்கந்தான். சாதுக்கள் நல்ல இடங்களைச் சார்வார்கள். நல்ல இடம் என்பது கூடமும், ஊரும், நகரமும் அன்று; ஆண்டவன்

கோயில் கொண்டிருக்கிற ஆலயங்களும், திருத்தலங்களுமே ஆகும். ஆக, மூர்த்தி தலம் முதலிய திவ்ய தரிசனத்தால் சாது சங்கம் ஏற்பட்டு, அதனால் நாம் நற்கதி அடைய வேண்டுமென்ற ஆசை உண்டாகி, அதனால் அதற்கு வழி காட்டுவார் யார் என்ற ஆராய்ச்சி பிறந்து, கடைசியில் குருநாதனைச் சந்திக்கின்ற வாய்ப்புக் கிடைக்கும். இவற்றையெல்லாம் எண்ணித் தாயுமானவர் ஒரு கண்ணி பாடியிருக்கிறார்.

"மூர்த்திதலம் தீர்த்தம் முறையாய்த் தொடங்கினர்க்கு
வார்த்தைசொலச் சற்குருவும் வாய்க்கும் பராபரமே"

என்று சொன்னார்.

சிறந்த தலங்கள்

இந்த நாட்டில் ஓர் ஊருக்குப் பெருமை அந்த ஊரிலுள்ள வீடுகளாலே அல்ல; வீதிகளாலே அல்ல; கோயில்களால்தான். இன்று கூட அந்த நிலை மாறவில்லை

தலங்களுக்குள் சிறந்தவை என்று சிலவற்றைத் தனியாக எடுத்துச் சொல்கிறோம். இறைவன் எழுந்தருளியிருப்பதனாலேயே அவற்றிற்குத் தனிச் சிறப்பு என்பது இல்லை. இறைவன் இருப்பதுதான் சிறப்பு என்றால் உலகம் முழுவதும் அவனுக்குரிய தலமே. ஏதேனும் ஒரு கடையில் பல பண்டங்களை விற்பார்கள். அந்தக் கடையில் வியாபாரம் செய்கின்றவனும் உரமுள்ளவனாக இருக்கலாம். ஆனால் கடையில் இருக்கும் பண்டம் நல்லது என்பதை வியாபாரியின் பேச்சினால் நாம் நம்புவது இல்லை. நமக்கு வேண்டியவர்கள், நம்முடைய மதிப்புக்கு உரியவர்கள் அந்தக் கடையில் பண்டங்களை வாங்கிப் பயன்படுத்திக் கொண்டதாகச் சொல்லும்போதுதான், நாமும் அங்கே போய் வாங்கலாம் என்ற நம்பிக்கை எழுகிறது. அப்படி,

எல்லாத் தலங்களிலும் இறைவன் இருந்தாலும் எந்த எந்தத் தலங்களில் பல பெரியவர்கள் வந்து வழிபட்டு நல்ல அநுபவத்தைப் பெற்ருர்களோ அந்தத் தலங் களுக்குச் சென்ருல் பக்தி முதிர்கிறது. அத்தகைய தலங்களில் மற்றப் பெரியவர்களும் வந்து சேருவார்கள். ஞானசம்பந்தர் முதலிய பெருமக்கள் தம்முடைய திருப் பாட்டிஞலே புகழ்ந்த தலங்களுக்குப் பெருமை உண்டாகி யிருக்கிறது. அங்கே இறைவன் தனிச் சிறப்போடு இருக் கிருன் என்பது அல்ல. அந்த இடத்தில் திருஞான சம்பந் தப்பெருமான் முதலிய பெருமக்கள் வந்து அருள் அநுபவம் பெற்று அதன் விளைவாகப் பாடல்கள் பாடியிருக் கிருர்கள் என்ற நினைவு அங்கே போனல் உண்டாகிறது. அப்போது நாமும் அதனைப் பெறவேண்டுமென்ற ஆர்வம் அதிகமாகும்.

கல்யாணமாகாத பிரமசாரி ஒருவன் கல்யாணம் பண்ணிக்கொள்ள வேண்டுமென்ற ஆசை உடையவஞக இருக்கலாம். ஆனல் அந்த ஆசை சில சமயங்களில் மிக அதிகமாக முறுகி நின்று வேதனைப்படுத்தும். தன்னைப் போல மற்ருெரு பிரமசாரிக்குக் கல்யாணம் ஆகி, அந்தக் கல்யாணத்திற்கு அவன் சென்றிருந்தாஞனல், 'நமக்கும் இப்படி ஒரு கல்யாணம் நடக்கவில்லையே' என்ற ஏக்கம் எழும். கல்யாணம் நடப்பதற்குரிய பருவம் அவனுக்கு எப்போதும் இருந்தாலும், முதிர்ந்த எண்ணம் எழுவது அதனை நினைப்பதற்குரிய இடத்தில்தான். அவ் வாறே இறைவனுடைய திருத்தலங்கள் எங்கும் இருந் தாலும் அவன் திருவருள் பெற்ற பெரியவர்கள் நல்ல அநுபவத்தை அடைந்த இடமானல் நமக்கு அந்த நிகழ்ச்சியின் நினைவும் அதனல் ஆர்வமும் அதுகாரணமாக முயற்சியும் அந்த இடத்தில் எழும். ஆகையால்தான் நம்முடைய ஊரிலேயே கோயில் இருந்தாலும் காசி

என்றும், இராமேசுவரம் என்றும், பழனி என்றும், செந்தூர் என்றும் நாம் போகிறோம்.

பெயரைச் சொல்லுதல்

ஏதேனும் ஒரு பொருளுக்கு மதிப்பு இருக்குமானால் அதை நாம் அடைவதுமட்டும் நமக்குப் பெருமை என்பது இல்லை. அதைப் பற்றிச் சொல்வதையே ஒரு பெருமையாகக் கருதுகிறோம். தலத்திற்கு மதிப்பு இருப்பதைப் போலவே தலத்தினுடைய திருநாமங்களுக்கும் மதிப்பு உண்டு. அருணாசலம் என்று நினைத்தாலே போதும் என்று சொல்வார்கள். ஒருவரை நாம் அடைவதற்கு முன்னாலேயே அவரை அடையவேண்டுமென்ற ஆசை மிக வேண்டுமென்றால் அவரைப் பற்றிய நினைப்பு அதிகமாகவேண்டும். தலங்களில் போய் இறைவனை வழிபடுவதற்கு முன்னால் தலங்களைப் பற்றிய எண்ணம் நம்முடைய உள்ளத்தில் முறுகவேண்டும். கோயிலுக்குப் போகாவிட்டாலும் கோயில் கோயில் என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தால் ஏதேனும் ஒருநாள் போகின்ற முயற்சி நமக்கு உண்டாகும்.

தலங்களுடைய நினைப்பை நமக்கு அதிகமாக்குவதற்குப் பல முறைகளைப் பெரியவர்கள் வகுத்திருக்கிறார்கள். தலங்களின் பெயரைக் குழந்தைகளுக்கு வைப்பது உண்டு. ஏழுமலை என்று ஒருவர் கூப்பிடுகிறார்; உடனே திருப்பதி நமக்கு நினைவு வருகிறது. அருணாசலம், வேதாசலம் என்று பெயர்கள் வைப்பதை நம் நாட்டில் பார்க்கிறோம். பழனி என்று பெயர் உடையவர்களும் பலர் இருக்கிறார்கள். அந்தப் பெயர்களைக் கேட்கும்போதெல்லாம் அந்த அந்தத் தலங்களைப் பற்றிய நினைப்பு நமக்கு வரவேண்டும். ஆகையால்தான் அத்தகைய பெயரை வைப்பது வழக்கமாக இருக்கிறது. இறைவனைத் தரிசிப்ப

தோடு அதற்கு முன்பே இறைவன் திருநாமத்தைச் சொல்வதனால் ஒருவகைப் பயன் இருப்பது போல, தல தரிசனத்திற்கு முன்பு தலத்தின் பெயரைச் சொல்வதிலும் பெருமை உண்டு. அதை முதல் படி என்று கூடச் சொல்லலாம். "அந்த முதற்படியைக் கூட நீ மிதிக்கவில்லையே!" என்று இரங்குகிறார் அருணகிரியார். "நீ ஆண்டவன் பெயரைச் சொல்லாவிட்டாலும் அவன் இருக்கிற ஊரையாவது சொல்லக் கூடாதா?" என்கிறார்.

தமிழில் ஒரு பழமொழி உண்டு. "ஊரைச் சொன்னாலும் பேரைச் சொல்லக்கூடாது" என்று. பழங்காலத்தில் பெரியவர்களின் பெயரைச் சொல்லும் வழக்கம் இல்லை. பெயர் இரகசியம் என்பது அல்ல. பெரியவர்களுடைய பெயரைச் சொல்வது மரியாதையாகாது. ஆனாலும் அவர்களை எப்படிக் குறிப்பது? அவருடைய ஊரையிட்டுக் குறிப்பது வழக்கம். அந்த வழக்கத்தை இப்போது சங்கீத வித்துவான்களிடம் பார்க்கலாம். முசிரி, அரியக்குடி, செம்மங்குடி என்று பேசுகின்றோம். பழங்காலத்தில் பெரியவர்களைக் கூறும்போது கூடலூர் கிழார், அரிசில் கிழார் என்று சொல்வார்கள். அவர்களுடைய சொந்தப் பெயர் நமக்குத் தெரியாது. ஊர்ப் பெயர்களுக்கே ஒரு பெருமை உண்டு.

இங்கே அருணகிரியார் சொல்கிறார்: "நீ ஆண்டவன் பெயரைச் சொல்லாவிட்டாலும் அவன் இருக்கிற ஊரின் பெயரையாவது சொல்லக் கூடாதா? சொல்லவில்லையே!" என்கிறார். ஆண்டவன் திருவருளால் இன்ப அநுபவத்தை அடையவேண்டுமென்ற ஆசை நமக்கு இருக்கிறது. ஆனால் அதற்குரிய முயற்சிகளைச் செய்வதற்கு மனம் இல்லை. சோம்பேறியாக இருக்கிறோம். எந்த இன்பமும் திடீரென்று கிடைக்காது. ஒவ்வொரு காசாகச் சேர்த்தால் ரூபாயாவது போல, ஒவ்வொரு சிறு முயற்சியும்

சேர்ந்து பெரிய முயற்சியாகிப் பெரிய பயன் கிடைக்கிறது. பெரிய காரியமாகிய அருளநுபவத்திற்குச் சின்ன முயற்சிகள் காரணமாகின்றன. அந்த முயற்சியை மெல்ல மெல்ல நமக்குச் சொல்லித் தருவாரைப் போல, எதிர் மறை வாயிலாக அருணகிரியார் சொல்கிறார். "ஆண்டவன் பெயரைச் சொல்வது கிடக்கட்டும். முதலில் அவன் உறைந்திருக்கிற ஊரையாவது சொல்லத் தெரிந்து கொள். நீ அதைத் தெரிந்து கொள்ளவில்லையே!" என்று தம் நெஞ்சைப் பார்த்துச் சொல்கிறார்.

படிக்கின் றிலை பழனித் திருநாமம்.

பழனியின் பழஞ்சிறப்பு

பழனி ஆறுபடை வீடுகளில் ஒன்று. திருமுருகாற்றுப் படையில் ஆறுபடை வீடுகளை நக்கீரர் சொல்கிறார். ஆறுபடை வீடு என்று சொல்கிற வழக்கம் திருமுருகாற்றுப்படைக்குப் பின்னர்த்தான் எழுந்தது. படைவீடு என்பது அரசன் சென்று படைகளோடு தங்கியிருக்கும் இடம். முருகப்பெருமான் தன்னுடைய அடியார்களுக்கு அருள் செய்வதற்காக இந்த ஆறு இடங்களிலும் தன் னுடைய கணங்களுடன் தங்கியிருக்கிறான். ஆதலால் அவை படைவீடு என்ற பெயரைப் பெற்றன.

திருஆவினன்குடியை மூன்றாவது படைவீடாக நக்கீரர் சொல்கிறார். ஆவினன்குடியே பழனி என்றாலும், சிலர் அடிவாரத்தில் இருக்கிற கோயிலை ஆவினன்குடி என்றும், மலைக்கு மேல் இருக்கிற கோயிலைப் பழனி என்றும் சொல்கிறார்கள். "ஆவினன்குடிதான் பழையது; பழனி என்ற தலம் பழையது அன்று" என்றும் சிலர் நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். மலையின்மேலே கோயில் இருந் தால் கீழும் கோயில் இருப்பது வழக்கம். திருச்செங் கோட்டில் அப்படி இருப்பதைக் காணலாம். பழனி

மலையின்மேலே தண்டாயுதபாணி எழுந்தருளியிருக்கிறான். மலையின்கீழே முருகன் எழுந்தருளியிருக்கிறான். மலையின் மேல் ஏறி வழிபட இயலாதவர்களுக்குக் கீழும் இறைவன் எழுந்தருளிக் காட்சி தருகிறான். பழனி என்ற மலையும் பழமையானது; அதிலுள்ள முருகனும் பழமையானவன்.

ஆவினன்குடி என்பது அந்த ஊருக்குப் பெயர். பழனி என்பது மலைக்குப் பெயர். பழங்காலத்தில் ஆவியர் குலம் என்ற குலத்தில் பிறந்த குறுநில மன்னர்கள் இந்த இடத்தைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஆண்டு வந்தார்கள். ஆவியினுடைய நல்ல குடி ஆதலின் ஆவிநன்குடி என்று ஆயிற்று. அவர்கள் வைகின இடத்திற்கு வைகாவிபுரி என்றும் பெயர் உண்டு. அதுவே நாளடைவில் வையாபுரி என்று ஆயிற்று. பழனிக்கே வையாபுரி என்ற பெயர் உண்டு. இப்போது ஒரு குளத்திற்குப் பெயராக வழங்குகிறது.

ஆவியர்கள் காலத்தில் தோன்றிய மன்னர்களில் சிறந்தவன் பேகன் என்பவன். அவனை வையாவிக்கோப் பெரும் பேகன் என்று சங்க நூல் கூறும். குளிரால் நடுங்கின மயிலுக்கு அவன் போர்வை தந்தான் என்று ஒரு வரலாறு உண்டு. ஏழு வள்ளல்களில் ஒருவன் அவன். மலையின்மேல் இருக்கிற ஆண்டவனை வழிபடும் வழக்கம் அவனுக்கும் அவனது மரபினருக்கும் இருந்து வந்தது. ஒரு நாள் எங்கேயோ சென்று கொண்டிருந்தபோது கொஞ்சம் மழைக்காற்று அடித்தது. கார் வந்தால் மகிழ்வது மயிலுக்கு இயல்பு. ஒரு மயில் அந்தச் சமயத்தில் தன் தோகையை விரித்து ஆடியது. மயில் ஆடும்போது 'சர் சர்' என்ற ஒலி உண்டாகும். பேகன் பார்த்தான். மயிலைக் கண்டவுடனேயே அவனுக்கு அது வெறும் பறவையாகத் தோற்றவில்லை. முருகப்பெருமானுக்கு அன்பனாகையால், 'எம்பெருமானின் வாகனமாகிய இது

குளிரில் நடுங்குகிறதே!' என்ற எண்ணம் தோற்றியது. அடுத்த கணத்தில் தன்மேலே இருந்த போர்வையை எடுத்து அதன்மேல் போட்டுவிட்டான். அவனுக்குப் பறவைகளிடத்தில் இரக்கம் இருப்பது இயல்பு; ஆனால் எல்லாப் பறவைகளிடத்திலும் அவனுக்கு இத்தகைய இரக்கம் உண்டாகவில்லை. இயல்பாகவுள்ள இரக்கமும், முருகனிடம் உள்ள அன்பும் சேர்ந்து மயிலுக்குப் போர்வை போர்த்தும்படி செய்தன. ஆவியர் குலத்தில் வந்த பேகன் இங்கே வாழ்ந்திருந்தான் என்பதை இந்த வரலாற்றோடு சேர்த்துச் சங்ககாலத்து நூல்களில் பார்க்கலாம்.

அந்தக் காலத்தில் பழனிமலையைப் பொதினி என்று சொன்னார்கள். முருகன் காக்கின்ற மலை என்று சங்க நூலில் வருகிறது. நகர் என்பது கோயிலுக்குப் பெயர். "நெடு நகர்ப் பொதினி" என்றே வருகிறது. ஆகையால் பழங்காலத்திலேயே பழனி மலையும், மலையிலே முருகனுக்குத் திருக்கோயிலும் இருந்தன என்று தெரியவருகிறது.

புராண வரலாறு

பழனியின் பெருமையை நாம் நன்றாகத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டுமென்று பிற்காலத்தில் பெருமக்கள் வேறு ஒரு வரலாற்றையும் நமக்கு நினைப்பூட்டுகிறார்கள். பொதினி என்பது பழனி என்று மாறியது என்று ஆராய்ச்சிக்காரர்கள் சொல்வார்கள். ஆனால் பக்தர்கள் இதற்கு வேறு ஒரு காரணம் சொல்வது உண்டு. பழம் நீ என்பதே பழனி என்று குறுகியது என்பார்கள்.

ஒரு சமயம் நாரத முனிவருக்கு முருகப்பெருமானுடைய பெருமையை உலகத்திற்குக் காட்ட வேண்டுமென்ற எண்ணம் தோன்றியது. அவர் எதையாவது

சாதிக்க வேண்டுமானால் சண்டை மூட்டிச் சாதிப்பார். இங்கும் ஒரு சிறிய கலாத்தை விளைவித்து உலகம் எல்லாம் கொண்டாடுகிற ஒரு தலத்தை ஏற்படுத்த வேண்டும் என்று அவர் எண்ணினார். ஒரு மாம்பழத்தைக் கையில் கொண்டு சிவபெருமானை நோக்கிப் போனார். அப்போது சிவபெருமானும் உமாதேவியாரும் முருகப்பெருமான், விநாயகர் ஆகியோருடன் ஒருங்கே வீற்றிருந்தார்கள். அந்தச் சமயத்தில் நாரத முனிவர் அந்தப் பழத்தைச் சிவ பெருமானுடைய திருக்கரத்தில் ஈந்தார். மிக்க அன்புடைய தந்தையோ, தாயோ தமக்கு ஏதேனும் ஒரு தின் பண்டம் கிடைத்தால் அருகில் இருக்கிற குழந்தைக்கு அதைத் தந்துவிடுவது வழக்கம். அதுபோலப் பழத்தைப் பெற்ற சிவபெருமான் தம்முடைய குழந்தைகளுக்கு அதைக் கொடுக்க வேண்டுமென்று எண்ணினார். ஒரு பழத்தை விண்டு இரண்டு பேருக்கும் பாதி பாதியாகக் கொடுக்க விரும்பவில்லை. உலகத்து மக்களாக இருந்தால் பழத்தை வெட்டிக் கொடுத்துவிடலாம். தெய்வக் குழந்தைகள். ஆகவே இந்தப் பழத்தை அவர்களுக்கு உண்ணக் கொடுப்பதன் மூலம் உலகத்திற்கு ஒரு நல்ல பயனை உண்டாக்கவேண்டுமென்று இறைவன் கருதினான். "இந்த உலகத்தை யார் முதலில் சுற்றி வருகிறாரோ அவருக்கு இந்தப் பழம் உரியது" என்று ஒரு பந்தயம் வைத்தான்.

உடனே முருகன் தன் மயில்மேலேறி உலகை வலம் வரப் புறப்பட்டுவிட்டான். சிறிது நேரம் சும்மா அமர்ந்திருந்த கணபதி மெல்லத் தம்முடைய தொந்தி வயிற்றைத் தூக்கிக் கொண்டு மிகவும் நிதானமாகத் தம் தாய் தந்தையர்களை வலம் வந்தார். மூன்று முறை வலம் வந்து வணங்கிப் பழத்தைத் தாருங்கள் என்று கேட்டார். "நீ உலகத்தை வலம் வரவில்லையே; எப்படி உனக்குப் பழம் கொடுப்பது?" என்று சிவபெருமான் கேட்க, "எல்லா உல

கங்களும் உங்களிடத்தில் அடங்கியிருக்கின்றன. ஆதலால் எல்லாப் பிரபஞ்சங்களையும் ஒரு முறைக்கு மூன்று முறையாக நான் சுற்றிவிட்டேனே'' என்று விநாயகர் சொன்னார். அந்த உண்மையை எப்படி மறுக்க முடியும்? ஆகவே மறு மொழி சொல்லாமல் சிவபெருமான் அந்தப் பழத்தைக் கணபதியிடம் கொடுத்துவிட்டான்.

வாங்கிக்கொண்ட பழத்தைத் தம் தம்பி வருவதற்கு முன்னாலேயே அவர் தின்றிருக்கலாம். ஆனால் பின்னாலே நிகழ்கின்ற காரியங்களுக்கு ஏற்றபடி நிகழ்ச்சி அமைய வேண்டாமா? முருகன் வரும் வரைக்கும் கணபதி காத்திருந்தார். முருகன் உலகத்தை விரைவில் வலம் வந்து வாயிலுக்குள் நுழையும் சமயம் பார்த்து வாயிலில் போய் நின்று அந்தப் பழத்தைத் தின்னத் தொடங்கினார். அவர் தின்னுவதைக் கண்ட முருகன் உண்மையை ஊகித்துக்கொண்டான். 'நம்மை உலகத்தைச் சுற்றும்படி செய்து விட்டு நம் தந்தையார் நம் அண்ணாவுக்கு அல்லவா பழத்தைத் தந்து விட்டார்?' என்று எண்ணிச் சினம் வந்தவனைப் போலப் புறப்பட்டுவிட்டான். ஆடை அணிகளை எல்லாம் கழற்றி விட்டுத் துறவி போல நேரே பழனி மலையின் உச்சிக்குச் சென்று நின்றுவிட்டான்.

இதனை அறிந்த சிவபெருமான் உமாதேவியாரோடு சென்று, ''நீயே பழம் ஆயிற்றே; உனக்கு வேறு பழம் எதற்கு? பழம் நீ'' என்று சொல்லிச் சமாதானப் படுத்தினார்களாம். அது முதல் இந்தத் தலத்திற்குப் பழம் நீ என்ற பெயர் வந்தது. அதுவே பழனி என்று ஆயிற்று.

இது எப்போது நடந்தது, யார் பார்த்தார்கள் என்ற கேள்விகளுக்கு இடம் இல்லை. முருகப்பெருமானே நமக்கு அநுபூதியைத் தரும் சுவை மிக்க கனி என்ற ஓர் உண்மையை இந்த வரலாறு காட்டுகிறது. இதனை நாம்

மனத்தில் கொண்டால் நிகழ்ச்சியைப் பற்றிக் கவலை கொள்ளாமல் இறைவனுடைய அருள் அநுபவத்தைப் பற்றிக் கவனிக்கலாம்.

அரோகரா !

இப்படிச் சங்க நூல்களிலும், புராணங்களிலும் பெருமை பெற்றது பழனி. இன்றும் பழனி மலையில் ஆயிரக்கணக்கான ஏழை மக்கள் பழனி ஆண்டவனுக்கு அரோகரா என்று சொல்லி மலை ஏறுவதைப் பார்க்கலாம். பக்தர்கள் அல்லாதவர்களுக்கும் மனம் உருகும். அண்ணு மலைக்கு அரோகரா என்று அரோகரா சப்தம் தொடங்கியது. அரனுடைய திருநாமமே அது. ஆனால் நாளடைவில் அந்தச் சப்தத்தைப் பழனி ஆண்டவனே வாங்கிக் கொண்டான். அரோகரா என்றால் இப்போது நமக்குப் பழனிதான் நினைவுக்கு வரும். பல நோயாளிகளும், ஏழைகளும் அங்கே சென்று தம்முடைய நோயும், வறுமையும் தீர்ந்து இன்புறுகிறார்கள். முதிர்ந்தவர்கள் கூடப் பிரார்த்தனை செய்துகொண்டு அங்கே சென்று மலை ஏறித் தரிசனம் செய்யும் ஆற்றலைப் பெறுகிறார்கள். அருணகிரியார்,

"அதிசயம் அநேகமுற்ற பழனிமலை"

என்று திருப்புகழில் பாடியிருக்கிறார்.

"இத்தகைய சிறந்த தலத்தின் பெயரைக்கூட நீ சொல்லவில்லையே!" என்று இப்போது தம்முடைய நெஞ்சுக்கு உரைப்பாரைப் போலச் சுட்டிக்காட்டுகிறார்.

படித்தல்

படிக்கின் றிலை பழனித் திருநாமம்.

படிப்பாவது, பலமுறை சொல்வது. "படித்துப் படித்துச் சொல்கிறேன்" என்று உலக வழக்கிலும், பலமுறை சொல்வதைக் குறிப்பிடுவது வழக்கம். திருநெல்வேலிக்காரர்

கள் பாடுவதையே படிப்பது என்று சொல்வார்கள். பாடம் பண்ணி இங்கே பாடுவதையே படித்தல் என்று கொள்ள வேண்டும். மீட்டும் மீட்டும் அதைச் சொல்ல வேண்டும். ஏதேனும் ஒரு பொருள் இனிக்குமானல் அதை நாவில் வைத்துப் பலதடவை சுவைப்போம். விழுங்குகிற பொருளைக் காட்டிலும் வாயில் வைத்துச் சுவைக்கின்ற பொருளுக்கு இனிமை அதிகம். வாயில் வைத்துச் சுவைக்கின்றவையெல்லாம் உண்ணும் பொருள்களே என்று நாம் நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறோம். ஆனல் பெரியவர்களுக்கு இறைவன் திருநாமம் தின்பண்டம் போல இனிக்குமாம். இனிக்கின்ற ஒரு பொருளைப் பலமுறை நாவினாலே சுவைக்க வேண்டும் அல்லவா? ஆகையால் இறைவனுடைய திருநாமத்தையும் பலகாலம் சொல்லிச் சொல்லி அதனல் உண்டாகிற இன்பத்தைப் பெறுவது பக்தர்கள் இயல்பு. இங்கே பழனி என்ற திருநாமத்தை நீ பலகாலமும் சொல்லவில்லையே என்ற பொருளில்,

படிக்கின்றிலை பழனித் திருநாமம்

என்று சொன்னர்.

அடியார்களைச் சார்தல்

அடுத்தபடியாக ஒன்று சொல்கிறர். "பழனியின் பேரைச் சொன்னல் அதைப்பற்றிய நினைவு உன்னிடம் இருக்கும். பல தடவை அங்கே சென்று வந்திருக்கிற அன்பர்கள் இருப்பார்கள். அவர்கள் பழனி பழனி என்று அநுபவ நினைவுடன் பேசிக்கொண்டிருப்பார்கள். அவர்களிடத்தில் போய் அவர்கள் காலைப் பிடித்துக்கொண்டு வணங்கத் தோன்றும்; அதை நீ செய்யவில்லையே!" என்கிறர். பழனி அநுபவத்தை வெறும் சொல்லால் தெரிந்து கொள்வது முடியாது. அங்கே போய் வந்தவர்கள் பெற்றிருக்கிற கிளர்ச்சியைக் கண்டால் நமக்கு அதன்பால்

மதிப்பு உண்டாகும். "அத்தகையவர்களைப் பார்த்து நீ அவர்களுடைய தாளில் வீழ்ந்து வணக்கம் செய்ய வில்லையே!" என்கிறார்.

படிப்பவர் தாள் முடிக்கின்றிலை.

முதலில் ஆண்டவன் இருக்கிற தலத்தை நினைக்க வேண்டும்; பின்பு அந்தத் தலத்திற்குச் சென்று நலம் பெற்ற அடியார்களோடு சேரவேண்டும் என்ற இரண்டைச் சொன்னார். தலத்தை நினைந்து அந்த நினைவால் அங்கே சென்றவர்களைக் கண்டு பழகவேண்டும். அவர்களுடைய பழக்கத்தால் அந்தத் தலத்தின் வரலாறுகள் நமக்குப் புலனாகும். அங்கே அவர்கள் தாம் பெற்ற அநுபவங்களைச் சொல்லும்போது நாமும் அங்கே போக வேண்டும் என்ற ஆர்வம் மிகும்.

மூர்த்தியின் நாமம்

அடுத்தபடி அந்தத் தலத்திற்குப் பெருமை அளிக்கும் மூர்த்தியின் நினைவு வரும். நமக்கும் அந்தப் பெருமானைக் காணவேண்டுமென்ற ஆசை எழும். அங்கே போகவேண்டுமென்பதற்கு முன்பே அவனுடைய திருநாமத்தைச் சொல்லத் தொடங்குவோம். "இந்த மூன்றாவது படிக்கு நீ போகவில்லையே!" என்று சொல்வது போல,

முருகா என்கிலை

என்றார். முதலில் பழனி பழனி என்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கவேண்டும். பின்பு அந்தத் தலத்திற்குப் போனவரைக் கண்டு வழிபடவேண்டும். பின்பு அவர்கள் வழிபட்ட முறைகளைத் தெரிந்து, அந்த ஊரில் உள்ள மூர்த்தியைப் பற்றித் தெரிந்து, அவனுடைய திருநாமத்தைச் சொல்ல வேண்டும். ஆக மூன்று படிகளைச் சொன்னார்.

"முருகா என்கிலை" என்பது ஏதோ ஒரு விலாசத்தைச் சுட்டிச் சொன்னது போன்றது அல்ல.

பழனியின் திருநாமத்தைப் படித்துப் பின்பு அங்கே போனவர்களைக் கண்டு அவர்கள் பெற்ற அநுபவத்தை நமக்குச் சொல்ல, அந்த அநுபவத்தை அருளிய பெருமான் என்ற நினைவோடு அந்த நாமத்தைச் சொல்லவேண்டும். அது வெறும் அடையாளம் அன்று; நம் உள்ளத்தில் ஆர்வத்தை விளைக்கின்ற சொல்.

பற்று அறுதலும் கொடையும்

மனிதர்களுடைய துன்பத்திற்குக் காரணமாக இருப்பது பற்று. தன் வீடு, தன் இனம், தன் மனையாட்டி என்கிற பற்றுக்களை மனிதன் வளர்த்துக்கொள்ள வளர்த்துக்கொள்ள அவன் துன்பத்தை மிகுதியாக அநுபவிக்கின்றான். பற்று நீங்கும்போது இன்பம் உண்டாகும். பற்று முற்றும் நீங்கும்போது வீடு கிடைக்கும்.

"அற்றது பற்றெனில் உற்றது வீடு."

நம்முடைய ஊர், நம்முடைய வீடு, நம்முடைய சுற்றத்தார் என்ற பற்று வளராமல் இருக்கவேண்டுமானால் இந்த மூன்றுக்கும் மாற்றாக மூன்று பொருள் வேண்டும். இறைவனுடைய ஊரினிடத்தில் அன்பு வந்தால் நம் ஊரைக் காட்டிலும் அந்த ஊரில் பற்று அதிகமாகும்; நம் ஊர்ப் பற்றுக் குறையும். நம்முடைய வீட்டை மறந்து இறைவன் திருக்கோயிலிடத்தில் பற்றுக்கொள்ளவேண்டும். அப்படியே இறைவனுடைய் அடியார்களைச் சுற்றமாக மதிப்பது, அவர்களுக்கு வழிபாடு செய்வது என்று வந்தால் நம்முடைய உடலுக்கு இன்பம் தருகிற சுற்றத்தார்களையே எண்ணியிருக்கும் நிலை மாறும். இறைவனுடைய அன்பு உள்ளத்தில் ஏற ஏற, நான், எனது என்ற எண்ணங்கள் மாறிப் பொருள் முதலியவற்றில் உள்ள ஆசை மெல்ல மெல்லக் கழலும். நான்காவது படியாகிய பற்றுக் கழன்ற நிலையைச் சொல்ல வருகிறார்.

பற்றுக் கழல்வது எப்படித் தெரியும்? தனக்குக் கிடைத்த ஒரு பொருளைப் பிறருக்குக் கொடுக்காமல் வைத்துக்கொள்ளவேண்டுமென்று நினைக்கிறவன் பற்று உடையவன். பிறருக்கும் கொடுக்கவேண்டுமென்று நினைத்தால் அவனுடைய பற்றுக் கொஞ்சம் குறைந்தது என்று தெரிந்து கொள்ளலாம். தம்மிடம் உள்ளன எல்லாம் இறைவனுடைய அடியார்களுக்கே உரியன என்று எண்ணுகிறவர்களுக்கு இறைவனுடைய பக்தி முறுகி நிற்கும். நாயன்மார்கள் அப்படி வாழ்ந்தார்கள். தலத்தினுடைய பெயரைச் சொல்லி, தலவழிபாடு செய்த அன்பர்களை வழிபட்டு, தலத்தில் எழுந்தருளி இருக்கும் மூர்த்தியினுடைய நாமத்தை உள்ளக் கசிவோடு சொல்கிற பக்குவம் வந்தால் பற்றிக்கொண்டிருக்கும் பொருள் களிடத்தில் பிடிப்பு அற்றுவிடும். பிறருக்கும் கொடுக்க வேண்டுமென்ற எண்ணம் உண்டாகும். இறைவனுடைய அன்பர்களையே உறவினர்களாகப் பெற்று அவர்களுக்கு வேண்டியவற்றைக் கொடுக்க வேண்டுமென்ற பக்குவம் உண்டாகும். "அப்படி நீ இடாமல் இருக்கிறாயே!" என்று அடுத்தபடி சொல்கிறார்.

முசியாமல் இட்டு மிடிக்கின்றிலை.

முசித்தல் - சலித்தல். எவ்வளவு பெரிய பணக்காரனாக இருந்தாலும் பிறனுக்குக் கொடுப்பதனாலே பெயர் வரும் என்று எண்ணிக்கொண்டிருந்தால் கணக்காகத்தான் தர்மம் செய்வான். பொருளில் பற்று உள்ளவன் புகழிலும் பற்றுப் பெற்றுச் செய்வது அது. அப்படியின்றி அடியார்களிடத்தில் மாத்திரம் பற்று உள்ளவர்கள் பொருளைப் பெரிதாகக் கருதாமல் தம்மிடத்தில் எது இருந்தாலும் கொடுத்துவிடுவார்கள். மனைவியைக் கொடுத் தவருடைய உள்ளமும், மகனைக் கொடுத்தவருடைய உள்ளமும், கண்ணைக் கொடுத்தவருடைய உள்ளமும் அத்

தகைய நிலையில் இருப்பவை. எல்லாவற்றையும் கொடுத்து விடவேண்டுமென்ற எண்ணம் இருக்கும்போது எதைக் கொடுப்பது, எதைக் கொடுக்கக்கூடாது என்று வேறுபடுத்திப் பார்க்கிற ஆராய்ச்சிக்கு இடம் இல்லை. ஆடையைக் கொடுக்கிறவன் ஆடை அளவில் பற்று நீத்தவன் ஆகிறான். கண்ணைக் கொடுத்தவன் உடல் அளவில் பற்று நீத்தவன். மனைவியையே கொடுத்தவன் உணர்ச்சியையும் நீத்து விட்டவன்.

இட்டு மிடித்தல்

இறைவன்பால் அன்பு முதிர முதிர நம்முடைய பொருளை அடியார்களுக்குக் கொடுக்கவேண்டுமென்ற ஆர்வமும், கொடுக்கும் முயற்சியும் வளர்ந்துவரும். இந்த நாட்டில் தானம் செய்வதற்கு இவ்வளவுதான் என்ற வரையறையில்லை. மிக்க செல்வனாக இருக்கிறவன் பிறருக்குக் கொடுத்து வறியவனானால் அந்த நிலையை முன் இருந்த செல்வத்தைக் காட்டிலும் பெரிய செல்வம் என்று நினைக்கிற இயல்பு இந்த நாட்டு மக்களுக்கு உண்டு.

முசியாமல் இட்டு மிடிக்கின்றிலை

என்றால், 'சிறிதேனும் சலிக்காமல் அடியார்களுக்கு இட்டு அதனால் வறுமையை அடையவில்லையே!' என்று பொருள்.

"அவன் லட்ச ரூபாய் உடையவன்" என்று பிறர் சொல்வதைக் காட்டிலும், "லட்ச ரூபாய்க்கு மேல் சொத்து இருந்தது. பிறருக்குக் கொடுத்தே அந்தத் தர்மப் பிரபு இன்றைக்கு ஆண்டியாக இருக்கிறான்" என்று சொன்னால் அது மிகப் பெரிய பேறு. யாரிடத்திலும் செல்வம் நிலைத்திருக்கப் போவதில்லை. ஆனால் அத்தகைய பேறு நிலைத்திருக்கும். திருட்டிலே கொடுத்துவிட்டு ஆண்டியானவரும், தவறான வழிகளில் பணத்தைச் செலவிட்டு ஆண்டியானவரும் வறுமையையும் துன்பத்தை

யும் அடைவார்கள். ஆனால் பிறருக்குக் கொடுத்து வறுமையை ஏற்றவர்கள் பிறரால் புகழப்படுவதோடு தம்முடைய உள்ளத்திலும் ஒரு வகை நிறைவு பெறு வார்கள்.

அழகான பொருள்களை எல்லாம் தொகுத்துச் சொன்ன ஒரு புலவர், "கொடுத்து இளைத்த தாதா அழகன்" என்று சொல்கிறார். பிறருக்குக் கொடுத்து அதனாலே வறுமையைப் பெற்ற வள்ளல் சிறந்த அழகுடையவனும்.

யாருக்காவது உடம்பு மெலிந்தால் அது அழகன்று. ஆனால் தன் மணவாளனுடன் புது வாழ்வு தொடங்கினவள் சற்று மெலிந்தால் அது ஒரு தனி அழகாம். அப்படியே விரதம் இருந்து உடம்பு மெலிந்தால் அந்த உடம்பு அழகு. கண்ணுக்கு அழகு அன்று; கருத்துக்கு அழகு. புண்பட்ட வீரன் அழகன். விக்கிரகமாக வெட்டப்பட்ட கல் அழகிது. அவைபோல் பிறருக்குக் கொடுத்து வறுமையை மேற் கொண்டவன் அழகன்.

> "சுரதந் தனில்இளைத்த தோகை, சுகிர்த
> விரதந் தனில்இளைத்த மேனி—நிரதம்
> கொடுத்திளைத்த தாதா, கொடுஞ்சமரிற் பட்ட
> வடுத்துளைத்த கல்அபிரா மம்."

பிறருக்கு இடுதல் என்பதை மிகச் சிறந்த தர்மமாக இந்த நாட்டில் கடைப்பிடித்திருக்கிறார்கள். ஓர் அரசன், 'நான் இந்தக் காரியத்தைச் செய்யாமற் போனால் இன்ன இன்ன பாவத்தைச் செய்தவனாவேன்' என்று சபதம் செய்கிறான். 'பலநாள் விருந்தினர் வாராமல் இருக்கிற அபாக்கியத்தை நான் பெறுவேனாக' என்று அங்கே சொல்கிறான்.

> "இரவலர் வாரா வைகல்
> பலவா குகயான் செலவுறு தகவே."

அதனால், கொடாமல் இருக்கிற நிலை எவ்வளவு கொடியது என்பதை உணர்ந்து கொள்ளலாம்.

அழுதல்

இனி அடுத்தபடியாகச் சொல்கிறார்.

பரமானந்தம் மேற்கொள விம்மி விம்மி நடிக்கின்றிலை.

இறைவனுடைய திருவருளினால் கிடைக்கும் ஆனந்தந்தான் மேலான ஆனந்தம். அதற்கு முன்னாலே வருகிற சிலசில மகிழ்ச்சிகள் மேலே உள்ள கோயிலுக்குப் படிகள் போன்றவை. ஆனந்தம் வந்து விட்டால் நாணம் இல்லாமல் குதிப்பான்; அழுவான்; ஆடுவான்; பாடுவான். யாருக்கு ஆனந்தம் உண்டாகிறதோ அவன் அழுவான். அது துக்கத்தினால் அழுவது அல்ல; ஆனந்தத்திலே விம்முவது.

நாமும் அழுகிறோம். எல்லா அழுகையும் ஆனந்தத்தினால் வந்தன என்று சொல்ல முடியாது. ஓர் ஊரில் ஒரு தெருவில் இரண்டு பெரும் செல்வர்கள் வீட்டில் அழுகை கேட்கிறது. வீதியின் ஒவ்வொரு கோடியிலும் அவர்களுடைய வீடு இருக்கிறது. இரண்டு குடும்பத்தாரும் லட்சாதிபதிகள். இரண்டு வீட்டிலும் உள்ள பெண்மணிகள் அழுகிறார்கள். ஒரு கோடியில் உள்ள வீட்டுப் பெண்மணி இடுப்புவலி என்று அழுகிறாள். மற்றொரு வீட்டுப் பெண்மணியும் அப்படியே அழுகிறாள். இரண்டு வீட்டிலும் பக்கத்தில் பலர் இருக்கிறார்கள். ஒரு வீட்டில், அருகில் இருப்பவர்கள் எல்லாம் மகிழ்ச்சியோடு இருக்கிறார்கள். மற்றொரு வீட்டிலோ வேதனையோடு இருக்கிறார்கள். சிறிது நேரம் கழித்து ஒரு வீட்டில் அழுத அம்மாள் அழுகையை நிறுத்துகிறாள். ஆனால் வேறு ஓர் அழுகை கேட்கிறது. அது சிறிய குழந்தையின் அழுகை; அப்போது பிறந்த குழந்தை. ஆனால் மற்றொரு வீட்டில் அந்த அழுகை

இருந்துகொண்டே இருக்கிறது. இரண்டு இடத்திலும் இடுப்பு வலியினால் பெண்மணிகள் அழுதாலும் ஒரு வீட்டில் அழுத அம்மாளுக்கு வாயு வலி. மற்றொருத்திக்குப் பிரசவ வேதனை. இரண்டு பேரும் வேதனைப்பட்டு அழுதாலும் குழந்தை பெற்றவளுடைய வேதனை இன்ப வேதனை ஆகிவிட்டது. இந்த இரண்டு பேருடைய அழுகையும் ஒன்றாகா.

அதுபோல் நம்முடைய அழுகை துயரம் காரணமாக வருவது. ஆனந்தம் பெற்றவர்களுடைய அழுகை வேறு. இராமகிருஷ்ண பரம ஹம்சர் இரண்டுக்கும் வேறுபாடு சொல்கிறார். தாயுமானவர் ஆனந்தத்தின் விளைவாக வரும் அழுகையைப் பற்றிப் பாடுகிறார்.

> "பெற்றவட்கே தெரியும்அந்த வருத்தம் பிள்ளை
> பெரும்பேதை அறிவாளோ? பேரா னந்தம்
> உற்றவர்க்கே கண்ணீர்கம் பலையுண் டாகும்
> உறாதவரே கன்னெஞ்ச முடைய ராவார்."

கூத்தாடல்

குடத்தில் கள்ளை நிறைத்து வெயிலில் வைத்தால் அந்தக் குடம் ஆடும். பதிற்றுப்பத்தில் ஒரு பாடலில் இச் செய்தி வருகிறது. ஓரிடத்தில் அந்தமாதிரி குடங்கள் ஆடிக்கொண்டிருந்தனவாம். அதனால் அந்த இடத்தை, "தசும்பு துளங்கிருக்கை" என்று புலவர் சொல்கிறார். அது போல இறைவனுடைய பக்தியாகிய கள்ளை உண்ட மனிதனுடைய உடம்பு சும்மா இருக்காது. ஆடும்; அசையும்; குதிக்கும்.

> "உள்ளத்தே விளைந்த கள்ளே"

என்று அபிராமிபட்டர் சொல்கிறார். பக்தியில் முறுகி நின்றவர்களுக்கு, அருகில் இருப்பவர்கள் நம்மைக் கவனிப்

பார்களே, பரிகசிக்கப் போகிறார்களே என்ற எண்ணம் தோன்றாது; கூத்தாடுவார்கள்.

''ஆடு கின்றிலை கூத்துஉடையான் கழற்கு அன்பிலை என்புருகிப்
பாடு கின்றிலை பதைப்பதும் செய்கிலை பணிகிலை பாதமலர்
சூடு கின்றிலை சூட்டுகின் றதும்இலை துணை இலி பிணநெஞ்சே
தேடு கின்றிலை தெருவுதோ றலறிலை செய்வதொன் றறியேனே''

என்று மணிவாசகப் பெருமான் சொல்கிறார். எடுத்தவுடன் ஆடுகின்றிலை என்கிறார். அதுதான் நடித்தல். நடித்தல் என்றால் பாவனை செய்தல் என்று இங்கே பொருள் கொள்ளக் கூடாது; நடனம் செய்தல் என்று கொள்ள வேண்டும்.

பஜனைக் கோஷ்டியில் தம்மை மறந்து கூத்தாடுகின்ற பக்தர்களை நாம் கண்டால் நாமும் ஆடவேண்டுமென்ற உணர்ச்சி எழுகிறது. வேண்டுமென்று கூத்தாடுவது வேறு; உள்ளே உள்ள பக்தியின் விளைவாகக் கூத்தாடுவது வேறு. கோபம் உள்ளவனுக்கு உடம்பு பதறுவது போல, பக்தி உணர்ச்சி மிக்கவனுக்குக் கூத்தாடும் நிகழ்ச்சி இயல் பாக உண்டாகும். அதுதான் மெய்ப்பாடு. மாசு மறு வற்ற உள்ளத்தில் பக்தி உண்டானால் அவர்களுக்கு ஏற்படும் கிளுகிளுப்பில் ஆடுவார்கள்; கதறுவார்கள்; பாடு வார்கள்.

குழந்தை மகிழ்ச்சி வந்தால் எப்படிக் குதித்துக் கூத்தாடுகிறதோ அப்படித்தான் அவர்கள் இருப்பார்கள். நாம் குழந்தைபோல ஆக வேண்டும். அப்படி ஆனால் நாணம் இல்லாமல் இறைவனை நினைந்து ஆனந்தம் உறுகின்ற நிலை வரும். குழந்தை அம்மாவைக் கண்டு விட்டால் ஓடிவந்து கட்டிக் கொள்கிறது. கொஞ்சம் வயசான பிற்பாடு அந்தக் குழந்தை கட்டிக் கொள் வானா? நாம் இப்போது அம்மாவை விட்டு விலகி நிற்கிறோம். நமக்கு வயசு ஆகிவிட்டது. உலக இயல்

அநுபவம் மிக்கதுதான் காரணம். உலகத்திலுள்ள தாயினிடத்தில் இப்படி நடந்து கொள்வது இயற்கை; நேர்மையும்கூட. அதற்கு நேர்மாருக, ஆண்டவனுகிய தாயினிடத்தில் நடந்துகொள்ள வேண்டும். வரவரக் குழந்தையாகி நாணத்தை விட்டு அவனுடைய சந்நிதானத்தை அடைந்து கூத்தாடவேண்டும்; குதிக்கவேண்டும். உள்ளத்தில் உலக நினைவாகிய மாசு இருக்கிறவரைக்கும் கூத்தாடுவதற்கு நாணுவோம். கூத்தாடுகிருேமே என்ற எண்ணமே இல்லாமல் இயற்கையாக அந்த நிலை வந்து விட்டால் நாணமும் நழுவி விடும்.

பரமானந்தம் மேற்கொள விம்மி விம்மி நடிக்கின்றிலே

என்று சொல்லும்போது அருணகிரியார் படிப்படியாக விளைகின்ற மெய்ப்பாடுகளை நமக்கு நினைப்பூட்டுகிருர்.

இருவகை அழுகை

அழுகையில் இரண்டு வகை உண்டு. ஏங்கி அழுவது ஒன்று; தேங்கி அழுவது ஒன்று. இறைவன் திருவருள் நமக்குக் கிடைக்கவில்லையே என்று விம்முவது உண்டு. கிடைத்த பிறகு ஆனந்தத்தால் விம்முவதும் உண்டு. முதலில் உண்டாவது ஏக்கக் கண்ணீர்; பின்னல் உண்டாவது ஆனந்தக் கண்ணீர். பக்தர்களிடத்தில் இரண்டும் உண்டாகும். சாதன நிலையில் இருப்பவர்களுக்கு இறைவன் திருவருள் கிடைக்கவில்லையே என்ற ஏக்கத்தினுல் கண்ணீர் உண்டாகும். சாத்திய நிலையை அடைந்தவர்களுக்கு ஆனந்த நிறைவினுலே கண்ணீர் உண்டாகும். இங்கே பயனைச் சொல்கிருர்.

பரமானந்தம் மேற்கொள விம்மி விம்மி நடிக்கின்றிலே.

ஐந்து நிலை

இதை ஐந்தாவது நிலையாகச் சொன்னுர். முதலில் தலத்தினுடைய திருநாமத்தைச் சொல்வது. பின்பு சாது

சங்கத்தைச் சேர்தல். அதன் பின்பு இறைவன் திரு நாமத்தைச் சொல்லுதல். நான்காவது நிலை இறைவ னிடத்தில் பக்தி முறுக முறுகப் பொருள்களிடத்தில் பற்றற்றுத் தம்மிடம் இருப்பனவற்றையெல்லாம் பிறருக் குக் கொடுத்தல். பின்பு உணர்ச்சி விஞ்சிச் சாதனம் செய்து பரமானந்த நிலை பெற்று உடம்பையே மறந்து நிற்றல். ஆக ஐந்து படிகளை இந்தப் பாட்டில் சொன்னார். இப்போது வரிசையாக அவற்றை மீட்டும் நினைத்துப் பார்க்கலாம்.

"நீ பழனி என்ற தலத்திற்குப் போகாவிட்டாலும் அந்தப் பெயரையாவது கேட்டுத் தெரிந்து கொண்டாயா? இல்லையே! தெரிந்து அதைப் பலதடவை சொன்னாயா? சொல்லி அந்த ஊருக்குப் போகவேண்டுமென்ற ஆசை உண்டாகி, போனவர்களையாவது போய்ப் பார்த்து அவர் கள் காலில் விழுந்தாயா? அதுவும் இல்லையே! அப்படி விழுந்திருந்தால் அவர்களிடம் பழனியைப் பற்றிக் கேட்க லாமே! கேட்டபிறகு அங்கேயுள்ள முருகனைப் பற்றித் தெரிந்து கொண்டிருக்கலாமே. முருகனுடைய திருநாமத் தைத் தெரிந்துகொண்டு அதைச் சொன்னாயா? அப்படி அடிக்கடி சொல்லியிருந்தால் உன் உள்ளத்தில் பக்தி முறுகி இருக்கும். உன் ஊரிலுள்ள அபிமானம் தொலைந் திருக்குமே. உன்னிடத்தில் பொருள் இருந்தால் அதன் மேல் பற்றுக் குறைந்திருக்கும். சிறிதும் சலித்துக் கொள் ளாமல் பிறருக்கு இடுகின்ற நிலை வந்திருக்குமே. அப்படி இட்டாயா? இறைவனிடத்தில் பற்று மிகுதியும், பொருளி னிடம் பற்றுக் குறைவும் வளர வளர இறுதியில் ஆனந்த நிலையை அடைந்திருப்பாயே. அதுவும் இல்லையே! இந்த வழியில் செல்லாமல் இருக்கும் உனக்குப் பெரிய துன்பம் காத்திருக்குமே. அந்தத் துன்பத்திற்குப் பற்றுக்கோடாக உலகத்தில் உள்ள எந்தப் பொருள் வரும்?"

தஞ்சம் ஏது?

தஞ்சம் ஏது நமக்கு இனியே?

யமன் வரும்போது நமக்குத் தஞ்சம் என்று சொல்கிறவன் ஒருவன் வேண்டும். இடையூறு வருகிறபோது அதைப் போக்கிக்கொள்வதற்குப் பலம் இல்லாவிட்டால் பலம் உடையவனைச் சார்ந்திருப்பது ஒரு பலம். வறுமையைப் போக்கிக்கொள்வதற்குப் பணம் பலம். நோய்க்கு மருந்து பலம். ஆற்றல் இல்லாதவனுக்கு ஆள் பலம். பிரமசாரிக்கு இல்லறம் செய்யவேண்டுமென்றால் மனையாட்டி பலம். இந்தப் பலங்கள் எல்லாம் உலக இயலில் வருகிற இடையூறுகளுக்கு மாற்றாக இருக்கும். ஆனால் எல்லாவற்றுக்கும் பெரிய இடையூறாகிய மரணம் வந்தால் அதற்கு யார் பலம்? இந்த உலகத்தில் நமக்கு வருகிற இடையூறுகளைப் போக்க வருகிற அத்தனை பொருள்களும் அந்தப் பயத்தை நீக்குவதற்குரிய ஆற்றல் பெற்றவை அல்ல. இறைவன் ஒருவன்தான் அப்போது பற்றுக்கோடாக இருக்கும் ஆற்றல் பெற்றவன். வேறு யாரை அழைத்தாலும் அவர்கள் நமக்குத் துணையாக வரமாட்டார்கள்; இறைவன் ஒருவன்தான் வரமுடியும். ஆதலின், "இந்த நெறியில் செல்லாமல் இருக்கிற உனக்கு அந்த இறுதித் துன்பம் வரும்போது தஞ்சமாக யார் வருவார்கள்?" என்று கேட்கிறார்.

செய்ய முடிந்தவை

இல்லாத ஒன்றைச் செய் என்றால் அது முடியாது. நமக்கு நாக்கு இருக்கிறது. விலங்குகளின் நாக்கைப் போன்றது அன்று. நன்றாகப் பெயரை உச்சரிக்கிற நாக்கு அது. ஆகையால் அந்த நாக்கினாலே இறைவனுடைய திருத்தலமாகிய பழனியின் நாமத்தைச் சொல்லலாம். நமக்குக் கால் இருக்கிறது. வாய் இருக்

கிறது. உடம்பு இருக்கிறது. பழனிக்குப் போகவேண்டுமென்ற ஆர்வம் உண்டாகாவிட்டாலும் போனவர்களின் காலில் வீழ்ந்து வணங்குவதற்குரிய வாய்ப்பு இருக்கிறது. அவர்கள் சொன்னவற்றைக் கேட்கும் காதும், உணர்ந்து கொள்ளும் அறிவும் நமக்கு இருக்கின்றன. அவர்கள் உபதேசத்தைப் பெற்று இறைவனுடைய நாமத்தைச் செபித்துச் செபித்துப் பக்தியை வளர்த்துக்கொள்ள மனம் இருக்கிறது. மனிதப் பிறவியில் இறைவனோடு ஒன்றுபடுகிற ஆனந்த அநுபவம் கிடைக்கும். வேறுஎந்தப் பிறவியிலும் கிடைக்காது. இவ்வளவு வாய்ப்புகள் இருந்தும், கருவிகள் இருந்தும் அவற்றைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளவில்லையே என்கிறார் அருணகிரியார்.

இவ்வளவையும் செய்வதனால் நமக்கு ஆனந்த அநுபவம் உண்டாகும். நாம் மரணத் துன்பத்தை நிச்சயம் அடையவேண்டி வருமென்ற உண்மையை நினைக்க வேண்டும். அந்த இடையூற்றுக்கு நாம் தப்ப முடியாது. அதனின்றும் தப்புவதற்கும் இந்த நெறி காரணமாகும். இவற்றையெல்லாம் நம் உள்ளம் கொள்ளும்படியாக அருணகிரிநாத பரமகுரு இந்தப் பாட்டைப் பாடுகிறார்.

★

படிக்கின் றிலைபழ னித்திரு
நாமம்; படிப்பவர்தாள்
முடிக்கின் றிலை;முரு காஎன்
கிலை;முசி யாமல்இட்டு
மிடிக்கின் றிலை;பர மானந்தம்
மேற்கொள விம்மிவிம்மி
நடிக்கின் றிலை;நெஞ்ச மே!தஞ்சம்
ஏது நமக்குஇனியே?

[அறியாமையையுடைய என் நெஞ்சே! நீ பழனித் திருத்தலத்தின் திருப்பெயரைப் பலமுறை அடுத்தடுத்துச் சொல்லவில்லை; அவ்வாறு சொல்லுகிறவர்களை வணங்கி அவர்கள் அடிகளைத் தலைமேற் கொள்ளவில்லை; முருகா என்று பக்தியுடன் அவன் திரு நாமத்தைக் கூறவில்லை; சிறிதும் சலிக்காமல் உன்னிடத்தில் உள்ள வற்றை அடியார்களுக்குக் கொடுத்து வறுமையை மேற்கொள்ள வில்லை; உயர்ந்த ஆனந்தம் உண்டாகி மீதூர, அதனால் விம்மி விம்மிக் கூத்தாடவில்லை; இனிமேல் நமக்கு ஆபத்து வந்தால் அப்போது தஞ்சமாக வரும் பொருள் ஏது இருக்கிறது?

படித்தல் - பலமுறை சொல்லுதல். முடித்தல் - தலைமேற் சூடுதல். முசியாமல் - தளர்ச்சி அடையாமல். இடுதல் - ஈதல்; உணவிடுதலுக்கே பெரும்பாலும் வரும். மிடிக்கின்றிலை: மிடி என்ற பெயரடியாகப் பிறந்த வினை; வறுமையை அடையவில்லை. நடிக்கின்றிலை - கூத்தாடவில்லை. நெஞ்சை உறுப்புடையது போல வைத்துச் சொன்னது இது. தஞ்சம் - பற்றுக்கோடு. இனி என்பது இப்போது என்றும், இனிமேல் என்றும் இருவகையாகவும் கொள்வதற்குரியது. ஏது என்ற வினா இல்லையென்னும் குறிப்பை யுடையது.

இப்படி யெல்லாம் நடந்தால் முருகன் நமக்குத் தஞ்சமாக வந்து பாதுகாப்பான் என்பது கருத்து.]

இது கந்தர் அலங்காரத்தில் 75-ஆவது பாடல்.

செய்த குற்றம் என்ன?

சென்ற பாடலில் பழனி ஆண்டவனுடைய நினைவை அருணகிரிநாத சுவாமிகள் ஊட்டினார். இன்று பார்க்கப் போகிற இந்தப் பாடலில் திருத்தணிகை ஆண்டவனுடைய நினைவு வரும்படியாகச் செய்கிறார். அதோடு தாம் முழுப் பொய்யர் என்பதையும் புலப்படுத்துகிறார்.

பொய்யர்

இறைவன் திருவருளில் ஈடுபட்டு, கரசரணாதி அவயங்களினால் வழிபட்டு, மனத்தினாலே சிந்தித்து, வாக்கினாலே பாடிப் பேரின்ப அநுபவத்தைப் பெற்றவர் அருணகிரிநாதர். அத்தகையவர், "ஆண்டவனே, உன் தாளைத் தொழாத சென்னியும், உன் திருமேனியை நாடாத கண்ணும், உன் திருமுன் தொழாத கையும், உன் புகழ் பாடாத நாவும் எனக்கே தெரிந்து பிரமன் படைத்தனனே!" என்று புலம்புவது முழுப் பொய் அல்லவா? மலடி மகன் என்று சொல்வது போலல்லவா இது இருக்கிறது? மகன் என்ற வார்த்தையே அவனைப் பெற்றவள் மலடி அல்ல என்பதைத் தெளிவாகப் புலப் படுத்துகிறது. இந்தப் பாட்டில் சூடாத சென்னி, நாடாத கண், தொழாத கை ஆகியவற்றைப் பிரமன் படைத்திருக் கிறானே என்று மட்டும் சொல்லியிருந்தால் ஒருகால் அது மெய்யோ என்று நம்பலாம்.

பாடாத நாவும் எனக்கே தெரிந்து படைத்தனனே

என்று சொல்கிறார். இந்தப் பாட்டைப் பாடியது அவர் தாமே? ஆகவே அவர் பொய் சொல்கிறார் என்று நிச்சய மாகச் சொல்லிவிடலாம்.

பொய்யும் மெய்யும்

இவை பொய்போலத் தோற்றினும் பொய்யாகா. சத்தியம் செய்கிறேன் என்று சிலர் சொல்வது உண்டு. அப்படிச் சொன்னாலும் அது சத்தியம் ஆவதில்லை. சத்தியம் சொல்வதனால் தீமை உண்டாகுமானால் அதைச் சொல்வதைக் காட்டிலும் சொல்லாமல் இருக்கலாம். நல்லது நடப்பதற்காக ஒரு பொய் சொன்னால் அது பொய் ஆகாது என்று பெரியவர்கள் சொல்வர். பொல்லாதவன் ஒருவன் வேறு ஒருவனைக் கொல்லவேண்டுமென்று துரத்திக்கொண்டு வருகிறான். ஓடி வருகிறவன் நம் வீட்டில் வந்து ஒளிந்து கொள்கிறான். துரத்தி வந்தவன் நம்மிடம் வந்து, "இங்கே எவனாவது வந்து ஒளிந்திருக்கிறானா?" என்றால் உடனே, "ஆம், இதோ இருக்கிறான்" என்று காட்டினால் நாம் அரிச்சந்திரன் ஆகிவிடமாட்டோம். "அவனை நான் அறியேனே" என்று சொல்லவேண்டும். அப்படிச் சொன்னால் அது பொய் அல்லவா என்று கேட்கலாம். வாய்மை என்றால் என்ன?

"வாய்மை எனப்படுவது யாதெனின் யாதொன்றும்
தீமை இலாத சொலல்"

என்பர் வள்ளுவர். யாருக்கும் தீங்கு உண்டாகாமல் உண்மையைச் சொல்ல வேண்டும். தீங்கு உண்டாகும்படியாகச் சொன்னால் அது உண்மையாகாது. அதைச் சொல்லாமல் இருப்பதே நல்லது. அதற்கு மாறாகப் பொய்யாக இருந்தாலும் குற்றமற்ற நன்மை உண்டாகுமாயின் அது உண்மைக்கு ஒப்பாகும்.

"பொய்ம்மையும் வாய்மை இடத்த புரைதீர்ந்த
நன்மை பயக்கும் எனின்"

என்பது குறள்.

அலங்காரம்

பொய்யில் இரண்டுவகை உண்டு. ஒருவகைப் பொய், சொல்கிறவனுக்குப் பொய் என்று தோன்றும்; கேட்கிற வனுக்குத் தெரியாது. இது வஞ்சனையாகும். மற்றொரு வகை, சொல்கிறவனுக்கும் கேட்கிறவனுக்கும் பொய் என்று தெரியும். இதற்குக் கற்பனை என்று பெயர். கம்பன் முதலிய புலவர்கள் இந்த வகையில் எத்தனையோ பொய் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய கற்பனைகள் உண்மை அல்ல; பொய். ஆனால் இவற்றைக் கண்டு யாரும் ஏமாறுவதில்லை. படிக்கிறவர்களுக்கு இவை கற்பனை என்று தெரியும். இவற்றைப் 'புலவர் கற்பனை' (Poetic Illusion) என்பர்.

"துரும்பாக இளைத்து விட்டாயே" என்று ஒருவரைப் பார்த்துச் சொல்கிறோம். உண்மையில் துரும்பு போல எப்படி இளைக்க முடியும்? அப்படிச் சொல்லும்போது பொய் சொல்கிறோம் என்ற நினைவு இல்லை; கேட்கிற வனுக்கும் இல்லை. மிகையாகச் சொல்வதாக, அலங்கார மாகச் சொல்வதாக நினைத்துக் கொள்கிறோம். இப்படியே குழந்தையைப் பார்த்து, "யானைக் குட்டி" என்கிறோம். யானைக் குட்டி போலக் கொழு கொழு என்று இருக்கிற தென்று பொருள். இவையெல்லாம் மேலாகப் பார்த்தால் பொய்யாகத் தோன்றும். ஆனால் பொய் அன்று; அலங் காரப் பேச்சு. அதுபோல அருணகிரியார் இந்தப் பாட்டில் சொல்வது ஒரு வகையான அலங்காரந்தான்; நூலே அலங் காரந்தானே?

அருணகிரியார் இயல்பு

அருணகிரிநாத சுவாமிகள், "நான் அதைச் செய்ய வில்லையே! இதைச் செய்யவில்லையே! இந்தக் குற்றத் தைச் செய்தேனே! அந்தக் குற்றத்தை செய்தேனே!"

என்று புலம்புவன எல்லாம் தம்மை நினைந்து சொல்வன அல்ல என்பதைப் பலமுறை பார்த்து வருகிறோம். இந்தப் பாட்டை, தம்முடைய உறுப்புகளை ஆண்டவனுடைய வழிபாட்டில் ஈடுபடுத்தாமல் இருக்கிற வர்களை நினைந்து சொல்வதாகக் கொள்ளவேண்டும். "நீங்கள் இப்படி இருக்கிறீர்களே" என்று நம்மைப் பார்த்துச் சொன்னால் நமக்குக் கோபம் உண்டாகும். பெரியவர்களைப் புகழ்ந்தால் அவர்கள் நாணுவார்கள்; அவர்களுடைய குற்றத்தை எடுத்துச் சொன்னால் சொன்ன வரைப் போற்றித் தாம் வாடுவார்கள். பொல்லாதவர் களிடத்தில் அவர்களுடைய குற்றத்தை எடுத்துச் சொன்னால் கோபம் கொள்வார்கள்; சொன்னவருக்குத் தீங்கு செய்தாலும் செய்வார்கள். குரங்குக்கு உபதேசம் செய்த குருவி பட்ட பாடு நமக்குத் தெரியுமே! பொல்லாத வர்களுக்கு உபதேசம் செய்யப் புகுந்தால், "நீ யார் உபதேசம் பண்ண?" என்று கேட்பார்கள். இது அருண கிரிநாதப் பெருமானுக்குத் தெரியாதா? தாய் போன்ற கருணையையுடைய அவர், நாம் இருக்கும் நிலைமையை உணர்ந்து தாமே அப்படி இருப்பதாக இரங்குகிறார்.

உறுப்புக்களால் பயன்

நம் உடலில் உள்ள உறுப்புக்களில் சிலவற்றை நாம் இயக்கலாம். சில. தாமே இயங்குவன. இதயம் இருக்கிறது. அது நம்மால் இயக்க முடியாதது. அது நின்று விட்டால் மீண்டும் நம்மால் அதை இயக்க முடியாது. கை கால் தலை இவைகளை நாம் இயக்கலாம். நம்மால் இயக்கு வதற்குச் சாத்தியமான, புறத்தில் இருக்கிற உறுப்புக் களைச் சரியான முறையில் பயன்படுத்திக் கொள்வது நமது கடமை.

உயர்ந்த பொருளைக் குறைந்த விலையில் வாங்கிவிட் டால் மனிதர்கள் எல்லோருமே மகிழ்ச்சி அடைவார்கள்.

சிறிய பொருளால் பெரிய பொருளை வாங்கவேண்டுமென்ற ஆசை மனிதனுக்கு இருக்கிறது. கிடைத்தற்கரிய பொருள் கிடைத்தால் அதைக் கொண்டு மிகப் பெரும் பயனை அடைவதுதான் முறை. பணம் கொடுத்து மற்றப் பாண்டங்களை வாங்கிவிடலாம். இறைவன் தந்திருக்கிற பாண்டமாகிய உடம்பு எத்தனை பொருள் கொடுத்தாலும் வாங்க முடியாதது. நமது சுண்டுவிரல் போய்விட்டது. லட்சம் ரூபாய் கொடுத்தாலும் அதை வாங்க முடியாது; புதிதாக ஒன்று பண்ண முடியாது. அத்தகைய அரிய உறுப்புக்களைக் கொண்டு மிக அதிகமான பயனைப் பெற வேண்டும் என்று மனிதன் நினைக்கவேண்டும். எம்பெருமான் அருளாகிய பயனைப் பெறுவது ஒன்றுதான், நாம் அடைகிற பயன் எல்லாவற்றையும்விடச் சிறப்பானது என்பதை உணர்ந்து பெரியோர்கள் கரசரணுதி அவயவங்களை எல்லாம் ஈச்வரார்ப்பணம் செய்தார்கள். கையும் காலும் உடையவர்களாக நாம் இருப்பதனுல் அவற்றைக் கொண்டு தன்னை வணங்கவேண்டும் என்றே ஆண்டவன் கையும் காலும் உடையவனுக எழுந்தருளியிருக்கிருன்.

இறை வழிபாடு

உடம்பில் உள்ள அங்கங்களுக்கு ஏதாவது நல்ல வேலை கொடுக்காவிட்டால் கெட்ட வேலையைத்தான் செய்யும். அவற்றுக்குச் சரியான வேலையைக் கொடுக்க வேண்டும் என்பதற்காகவே பெரியோர்கள் ஆலயங்களுக்குச் செல்வது, ஆண்டவன் சந்நிதானத்திலே சென்னி தாழ்த்தி வணங்குவது, கை கூப்புவது, தோத்திரங்களை நாவினுலே சொல்வது ஆகிய பல செயல்களை வைத்திருக்கிருர்கள். உடலில் உள்ள உறுப்புக்களுக்கு இறைவனோடு தொடர்புடைய வேலையைக்கொடுத்தார்கள். இப்படி இந்த உடம்பு முழுவதையும் ஆண்டவனின் திருத்

தொண்டில் ஈடுபடுத்தினால் இது புனிதமாகும். இப்போது புலாலின் குவையாக இருக்கிறது. இதைக் கங்கை நீரில் கழுவினாலும் தூய்மை பெறாது. இதைப் புனிதப்படுத்தும் வழி இறை வழிபாடு ஒன்றுதான்.

திருநாவுக்கரசர் திருஅங்கமாலை என்ற திருப்பதிகம் பாடியிருக்கிறார். "தலையே நீ வணங்காய்" என்று தொடங்குவது அது. ஒவ்வோர் உறுப்புக்கும் ஒவ்வொரு பணியைச் சொல்கிறார். உறுப்புக்களைப் பெற்றதனால் பயன் அவற்றைச் செய்வதுதான்.

> "வாழ்த்த வாயும் நினைக்க மடநெஞ்சும்
> தாழ்த்தச் சென்னியும் தந்த தலைவனை"

என்று வேறோரிடத்தில் பாடுகிறார்.

மனத்தில் இறைவனுடைய நினைவு உறைக்க வேண்டுமானால் அவன் நினைவு உண்டாவதற்குரிய செயல்களைப் புறத்தில் செய்து பயிலவேண்டும். செயல்கள் என்பன உடம்பிலுள்ள அங்கங்களின் இயக்கம். ஒவ்வோர் அங்கத்துக்கும் ஒவ்வொரு வகை இயக்கம் இருக்கிறது. கால் நடக்கிறது; கை வேலை செய்கிறது; கண் பார்க்கிறது; வாய் பேசுகிறது. இவ்வாறு உள்ள உறுப்புக்களை இறைவனுடைய வணக்கத்தில் ஈடுபடுத்தவேண்டும்.

இராமலிங்கர் வாக்கு

இராமலிங்க சுவாமிகள் முருகப்பெருமானை வழிபடாத அங்கங்கள் இன்ன இன்ன விளைவைப் பெறும் என்று ஒருபாடலில் சொல்கிறார்.

> "எந்தைநினை வாழ்த்தாத பேயர்வாய் கூழுக்கும்
> ஏக்கற் றிருக்கும் வெறுவாய்
> எங்கள்பெரு மான்உனை வணங்காத மூடர்தலை
> இகழ்விறகு எடுக்கும் தலை;

கந்தம்மிகு நின்மேனி காணாத கயவர்கண்
கலம்நீர் சொரிந்த அழுகண்;
கடவுள்நின் புகழ்தனைக் கேளாத வீணர்செவி
கைத்துஇழவு கேட்கும் செவி;
பந்தம்அற நினையெணுப் பாவிகள்தம் நெஞ்சம்
பகீர்என நடுங்கும் நெஞ்சம்;
பரமநின் திருமுன்னர்க் குவியாத வஞ்சர்கை
பலியேற்க நீள்கொ டுங்கை
சந்தம்மிகு சென்னையிற் கந்தகோட் டத்துள்வளர்
தலம்ஓங்கு கந்த வேளே
தண்முகத் துய்யமணி உண்முகச் சைவமணி
சண்முகத் தெய்வ மணியே."

ஒருவன் மிக நன்றாகத் தலைக்கு வேண்டிய அலங்காரங் களைச் செய்து கொண்டிருக்கிறான். அரசன் முடி புனைந் திருக்கிறான். என்ன அலங்காரம் செய்துகொண்டாலும் இறைவனுடைய திருவடியில் வணங்காத தலை எதற்கும் பயன் இல்லை. வள்ளுவர் சொல்கிறார்:

"கோள்இல் பொறியின் குணம்இலவே எண்குணத்தான்
தாளை வணங்காத் தலை."

இறைவனுடைய திருவடியை வணங்குவதற்கு நமக்குத் தலை இருக்கிறது. அந்தக் கடமையைச் செய்யாவிட்டால் கேளாத காது போலவும், காணாத கண் போலவும், மணத் தைத் தெரிந்துகொள்ளாத மூக்குப் போலவும் பயனற்ற தாகிவிடும் என்று சொல்கிறார்.

இறைவனுடைய திருவடியை வணங்காத தலையைப் பற்றி இராமலிங்க சுவாமிகள் வேறு ஓரிடத்தில் சொல்வது மிகவும் சுவையாக இருக்கிறது.

"வீட்டுத் தலைவநின் தாள்வணங் கார்தம் விரிதலைசும்
மாட்டுத் தலை; பட்டி மாட்டுத் தலை; புன் வராகத்தலை;
ஆட்டுத் தலை; வெறி நாய்த்தலை; பாம்பின் அடுந்தலை; கற்
பூட்டுத் தலை;வெம் புலைத்தலை; நாற்றப் புழுத்தலையே"

என்று அவர் நாகரிகமாக வைகிறார். இந்தத் தலையை உடையவனை, "மாடே, பன்றியே, ஆடே, நாயே" என்று வையாமல் தலையை வைவது போலச் சொல்கிறார்.

அருணகிரியார் கூறுவது

இங்கே அருணகிரியார் முருகப்பெருமானைப் பார்த்து, "உன்னுடைய திருவடியை வணங்காத தலையும், உன்னுடைய திருவடியின் பேரெழிலைக் காணாத கண்ணும், அதனைத் தொழாத கையும், அதனைப் பாடாத நாவும் பிரமன் எனக்கென்றே அறிந்து படைத்திருக்கிறானே!" என்று குறைப்பட்டுக் கொள்கிறார்.

கோடாத வேதனுக்கு யான்செய்த குற்றம்என்? குன்றுஎறிந்த
தாடாளனே;தென் தணிகைக் குமர,நின் தண்டைஅம்தாள்
சூடாத சென்னியும் நாடாத கண்ணும் தொழாதகையும்
பாடாத நாவும் எனக்கே தெரிந்து படைத்தனனே!

"ஆண்டவனே, உன்னுடைய ஆணையைத் தாங்கி இந்த உலகத்தையெல்லாம் நெறி தவறாமல் படைக்கும் வேலையை உடைய பிரமன் சிறிதும் பட்சபாதம் இல்லாதவன் என்று எனக்குத் தெரியும். எல்லா உயிர்களையும் அவரவர்களுடைய வினைக்கு ஏற்றபடி படைத்திருக்கிறான். அப்படி இருந்தும் என் அளவில் அவன் ஏதோ தவறு செய்துவிட்டான் என்று தோன்றுகிறது. நான் அவனுக்கு எந்த விதமான குற்றமும் செய்ததாகத் தெரியவில்லை. அப்படி இருந்தும் எனக்கு வேண்டாத உறுப்புக்களை அளித்திருக்கிறானே! ஒருகால் என்னையும் அறியாமல் அவனுக்கு ஏதாவது தவறு செய்துவிட்டேனோ? நானே அவனிடம் கேட்டுத் தெரிந்துகொள்ள இயலாது. ஆகையால் உன்னைக் கேட்கிறேன்" என்று சொல்வது போல இந்தப் பாட்டை அமைத்திருக்கிறார். பிரமனைப் பற்றிக் குறை கூறும் போதே அவனை உயர்வாகவே சொல்கிறார்.

கோடாத வேதன்

மனிதர்கள் முற்பிறவியில் செய்திருக்கும் புண்ணிய பாவங்களுக்கு ஏற்றபடி அநுபவங்களை அடுத்த பிறவியில் தரவேண்டுமென்பது பிரமன் பெற்ற ஆணை. அவன் அந்த ஆணையைச் சரிவர நிறைவேற்றிக்கொண்டு வருகிறான். அதில் சிறிதும் கோடுவது இல்லை. அதனால்,

கோடாத வேதன்

என்று அருணை முனிவர் சொன்னார். "அப்படி இருந்தும், என் அளவிலே ஏதோ தவறு செய்கிறான் போல இருக்கிறது" என்றும் சொல்கிறார்.

"பிரமன் தன்னுடைய வேலையைச் செய்வதற்கு ஏற்ற அறிவு படைத்தவன். எப்போதும் வேதத்தைச் சொல்லிக் கொண்டிருப்பவன். வேதம் நித்தியமானது. அதைச் சொல்லித் தன்னுடைய தொழிலில் சிறிதும் பிசகு ஏற்படாமல் செய்கிறவனாக அவன் இருந்தும், எனக்குச் சரியான வகையில் உறுப்புகளை அமைக்கவில்லையே!" என்று குறை கூறுகிறார்.

வேலைக்காரன் குறை

வேலைக்காரன் ஒருவனுக்குக் கணக்குப் பிள்ளை அபராதம் போட்டுவிட்டான். எதற்குப் போட்டான் என்பது அவனுக்குத் தெரியவில்லை. அவன் தன் மனம் அறிந்து ஒரு தவறும் செய்தான் இல்லை. "நான் ஒரு நாளைக்குக்கூட நேரம் கழித்துப் போனதில்லையே! எந்த நாளிலும் நான் அங்கே தூங்கினதில்லையே! நேரம் தவறாமல் சென்று செய்யவேண்டியவற்றை எல்லாம் சரியாகச்செய்கிறேனே! அப்படி இருக்க, இந்தக் கணக்குப்பிள்ளை என் சம்பளத்தைக் குறைத்துவிட்டானே!" என்று முதலாளியிடம் அவன் விண்ணப்பம் செய்து கொள்கிறான். அதுபோல இருக்கிறது இந்தப் பாட்டு.

முருகப்பெருமானுடைய திருவருளால் வேலை செய்கிறவன் பிரமன். ஆதலால் அவனை மிகவும் கெட்டவன் என்று சொல்வதற்கு மனம் வரவில்லை. 'ஒருகால் என் மீதுதான் குற்றமோ?' என்ற குறிப்பும் இந்தக் கேள்வியில் அடங்கியிருக்கிறது.

தாடாளன்

பிரமன் செய்த தீங்கை அருணகிரிநாதப் பெருமான் முருகனிடத்தில் விண்ணப்பித்துக்கொள்ளும்போது அப் பெருமானை எப்படிச் சொல்லுகிருர் என்று சற்றே கவனிக்கவேண்டும். முருகன் குன்றெறிந்த தாடாளன். தாடாளன் என்பதற்குச் சிறப்பான முயற்சியை உடையவன் என்பது பொருள். கிரௌஞ்ச மலையை வேலாயுதத்தால் எறிந்த பெரு முயற்சி உடையவனே, தென்னாட்டில் உள்ள தணிகாசலத்தில் எழுந்தருளி இருக்கும் முருகனே என்று விளிக்கிருர்.

குன்றெறிந்த தாடாளனே! தென் தணிகைக் குமர!

"வீரம் நிறைந்த நின்னுடைய அடியான் நான். இந்த உலகத்தில் என்னைப் போன்றவர்கள் அருள் பெறுவதற்காகத் திருவுருவம் கொண்டு, தணிகையில் எழுந்தருளியிருக்கிறவன் நீ. ஆகையால் உன்னிடம் இந்த விண்ணப்பத்தைச் செய்து கொள்கிறேன்" என்பது போலப் பாடுகிருர்.

வணங்காத் தலை

முருகன் அருணகிரிநாதரைப் பார்த்து, "பிரமன் மேலே நீ குறைபட்டுக்கொள்வதற்கு என்ன காரணம்? அவன் என்ன செய்துவிட்டான்?" என்று கேட்கிருன். அருணகிரியார் சொல்கிருர். "எம்பெருமானே, அவன் எனக்குத் தலை அமைத்திருக்கிருனே. இதைக் கண்டு நான் மிக்க அறிவாளி என்று பலரும் நினைக்கிருர்கள். நான்

இந்தத் தலையைச் சுமந்துகொண்டிருக்கிறேன். இருந்தும் என்ன பயன்? உன்னுடையதண்டை அணிந்த திருவடியில் இந்தத் தலை விழுவது இல்லையே! இது தலையாகுமா? இத் தகைய தலையை எனக்கு அந்தப் பிரமன் தந்திருக்கிறன்" என்கிறர்.

நின் தண்டைஅம் தாள் சூடாத சென்னியும்.

தண்டையந் தாள்' என்கிறர். "நான் மறந்தாலும் இந்தத் திருவடியை நீ தொழவேண்டுமென்று அந்த அடியில் ஒலிக்கின்ற தண்டை எனக்கு அறிவுறுத்துமே! அப்படி இருந்தும் என்னுடைய தலை வளைவது இல்லை. தாளைப் பணிவது இல்லை."

நாடாத கண்

"உன்னுடைய திருவுருவத்தை எத்தனை விதமாக அலங்காரம் பண்ணுகிறர்கள் பெரியவர்கள்! உன் திருக்கோயிலுக்கு வந்து, அந்தத் திருக்கோயிலில் நீ எழுந் தருளியிருக்கும் இடம் கண்டு, சிறந்த அலங்காரங்களைப் பெற்று மிளிரும் உன்னுடைய திருவுருவ லாவண்யத்தைக் கண்ணல் கண்டு தரிசிக்க வேண்டாமா? திருவுருவத்தைக் கண்ட பிறகு உன் திருவடி எங்கே என்று தேடித் தண்டையை அணிந்த அந்தத் தாமரையைக் கண்டு ஆனந்தம் அடைய வேண்டாமா? என்னுடைய கண் அப்படி இருக்கவில்லையே! நான் கோயிலுக்குச் செல் கிறேன். ஆனல் அங்கே என்னுடைய கண் எதை நாடு கிறது? உன்னுடைய திருவடியை அல்ல; ஆகாசத்தைப் பார்க்கிறது; விளக்கு வெளிச்சத்தைப் பார்க்கிறது; அங்கே வந்திருக்கிறவர்களைப் பார்க்கிறது, உன்னுடைய திருவடியைப் பார்த்து அதனல் வருகின்ற இன்பத்தை அடைவதற்குத் 'தெரியவில்லையே!' அத்தகைய கண்ணை

அல்லவா அந்தப் பிரமன் எனக்குக் கொடுத்திருக்கிறான்?"

நின் தண்டைஅம் தாள்
நாடாத கண்ணும்

தொழாத கை

"அதுமட்டுமா? எனக்கு இரண்டு கைகளைக் கொடுத்திருக்கிறான். விரிக்கவும், குவிக்கவும் ஏற்ற வகையில் அவை இருக்கின்றன. பற்பல இடங்களில் சென்று ஆடியும் அசைந்தும் வேலை செய்கின்ற கைகள் உன்னுடைய சந்நிதானத்தில் வந்து குவிய வேண்டாமா? இந்தக் கைகள் வெவ்வேறு காரியங்களைச் செய்து செய்து ஏற்றுக்கொண்ட அழுக்கை எல்லாம் போக்குவதற்கு உன் திருமுன்னர் நின்று தொழுவதுதான் சரியான வழி. அப்படி இருந்தும் என்னுடைய கைகள் உன்னைத் தொழுவது இல்லை. அத்தகைய கொடிய கைகளாக அல்லவா பிரமன் எனக்குப் படைத்திருக்கிறான்?"

நின் தண்டைஅம்தாள்
தொழாத கையும்.

கைகளைக் குவித்தல்

நம்முடைய நாட்டில் கைகளைக் குவித்துக் கும்பிடுவது ஒரு வழக்கம். கோபுரத்தைக் கண்டாலும் கை குவியும். இறைவனுடைய நினைப்பை ஊட்டுகின்ற எந்தப் பொருளைக் கண்டாலும் கும்பிடுவது நமக்கு இயல்பு.

நம்முடைய கைகள் தனித்தனியே இரண்டு வேறு பக்கங்களில் இருக்கின்றன. நடக்கும்போது வீசி நடக்கின்றன. கொடுக்கும்போது நீண்டு கொடுக்கின்றன. வாங்கும்போது நீண்டு வாங்குகின்றன. அடிப்பது, அணைப்பது ஆகிய சமயங்களில் எல்லாம் கைகள் வேலை

செய்கின்றன. இத்தனை இருந்தும் நல்ல பயன் உண்டாவது இல்லை. ஒரு வேலையும் செய்யாமல் இரண்டு கைகளும் குவித்துத் தொழுவதுதான் சிறந்த காரியம். சில கிழவர்களைப் பார்த்து அவர்களுடைய பிள்ளைகள், "நீங்கள் கையைக் கட்டிக்கொண்டு சும்மா இருங்கள். எல்லாவற்றையும் நாங்கள் பார்த்துக் கொள்கிறோம்" என்று சொல்வார்கள். அதுபோல் நம்முடைய கைகள் ஒரு வேலையையும் செய்யாமல் இறைவனுடைய சந்நிதானத்திற்கு முன் குவிந்து நின்றால் பெரிய நன்மை உண்டாகும். கையைச் சேர்த்துக் குவிப்பது, 'நான் செயல் அற்றவன். எனக்குச் செய்வதற்குரிய உரிமை இல்லை. செயல் மாண்ட நிலை எனக்கு வரவேண்டும்' என்பதற்கு அறிகுறியாகும்.

நின் தண்டைஅம்தாள்
தொழாத கையும்

என்று குறை கூறினவர் அடுத்தபடி நாவைப் பற்றிச் சொல்கிறார்.

பாடாத நா

"எம்பெருமானே, பலவற்றைப் பேசுகின்ற நாக்கு எனக்கு இருந்தும் என்ன பயன்? உன்னைப் புகழ்வதற்குத் தானே நாவையும் மொழியையும் எனக்குத் தந்திருக்கிறாய்? உன்னைப் பரவிப் பாடி அந்தச் சுவையை நுகரவேண்டும். என்னுடைய நாவோ உன்னைப் பாடுவது இல்லை. எனக்கென்று ஆராய்ந்து இந்த நாக்கைத்தான் கொடுக்கவேண்டுமென்று பிரமன் படைத்திருக்கிறான்" என்கிறார்.

அருணகிரியார் பாடாமலேயே இருந்தவர் என்றால் நாம் நம்ப முடியுமா? 'பாடாத நாவை எனக்குப் படைத்தான்' என்று சொல்வதே ஒரு பாட்டாக இருக்கிறதே!

நின் தண்டைஅம்தாள்
பாடாத நாவும்.

பாடுதல்-இறைவனுடைய புகழைச் சொல்வது. நாமா கப் புதிய பாடல்கள் பாடவேண்டு மென்பதில்லை. முன்னே பல பெரியவர்கள் பாடிவைத்த பாடல்களை இறைவன் முன் நின்று பாடவேண்டும்; அல்லது அவனை நினைந்து பாடவேண்டும்; அதனால் உள்ளம் நெகிழும்.

அருணகிரியார் பிறர் பாடல்களைப் பாட வேண்டிய அவசியமின்றி தாமே ஆயிரக்கணக்கில் முருகப்பெரு மானைப் பாடியவர். ஆகவே அவர் நாக்குப் பாடாத நாக்கு அன்று. நம்முடைய நாவைச் சொல்வதற்காகத்தான் தமக்கே உரிய முறையில் அவ்வாறு சொல்கிறார்.

சிறப்பான உறுப்புக்கள்

தலை, கண், கை, நாக்கு ஆகிய நான்கையும் இங்கே சொன்னாலும் உப லட்சணத்தால் மற்ற உறுப்புக்களையும் சேர்த்துக் கொள்ளவேண்டும். உடம்பில் உள்ள உறுப்புக் களில் மிகவும் சிறந்ததாக இருப்பது தலை என்று சொல் வார்கள். தலை என்பதே சிறப்புடைய பொருளைக் குறிக் கும் சொல். வடமொழியில் இதை உத்தமாங்கம் என்று சொல்வார்கள். உடம்பினால் வழிபடும் மனிதனுக்கு எல்லாவற்றிலும் சிறந்த உறுப்பாகிய தலை முருகப்பெரு மானுடைய தாளில் கிடந்து வணங்க வேண்டும். ஆகையால் அதை முதலில் சொன்னார்.

ஐம்பொறிகளில் மிகவும் சிறந்தது கண்.

"கண்ணில் சிறந்த உறுப்பில்லை"

என்று சொன்னார்கள்.

'சர்வேந்த்ரியாணாம் நயனம் பிரதானம்'

என்பது வடமொழி வாக்கியம். கண் என்னும் பொறி நம் உள்ளத்தில் ஆசையை உண்டாக்குவதற்கு உறுதுணை யாக இருக்கிறது. பார்க்கின்ற பொருள்களெல்லாம் நமக்கு வேண்டுமென்று ஆசைப்படும்படி கண் வேலை செய்கிறது.

அதை மாற்றவேண்டுமானால் எதைப் பார்க்க வேண்டுமோ அதைப் பார்க்கவேண்டும். பார்க்கும் பொருளின் திறத்தைத் தெரிந்து பார்க்கும் ஆற்றல் நம் கண்ணுக்கு இருக்கிறது.

மனிதனுடைய உடம்பு சிறந்தது. அதனில் அவனுடைய தலை மிகச் சிறந்தது. அதில் அவனுடைய கண் மிகமிகச் சிறந்தது.

அடுத்தபடியாக மனிதன் கரங்களால் பல வேலைகளைச் செய்கிறான். விலங்குகளுக்குக் கால்கள் உண்டேயொழிய கைகள் இல்லை. உலகம் முழுவதும் மனிதன் செய்கிற செயல்கள் மிக்க அற்புதமாக இருக்கின்றன. அவனுடைய கைகள் அவனுக்கு உறுதுணையாக உள்ளன. ஆகையால் மனிதனுடைய கைகள் மிகச் சிறந்தவை.

அப்படியே அவனுடைய நாவும் மற்ற உயிர்களுக்கு இல்லாத வகையில் அமைந்திருக்கிறது. விலங்கு முதலியன சில ஒலிகளைத்தான் எழுப்பும். மனிதனே பேசும் ஆற்றலைப் பெற்றிருக்கிறான். அவனுடைய நாக்கு மிகச் சிறந்தது.

ஆகவே இந்தப் பாட்டில் மனிதனுக்குச் சிறப்பைத் தந்த தலையையும், கண்களையும், கைகளையும், நாவையும் எடுத்துச் சொன்னார். மற்ற உயிர்க் கூட்டங்களைப் போல இல்லாமல் சிறப்பான உறுப்புக்களைப் பெற்ற மனிதன் அந்த உறுப்புக்களைக்கொண்டு மிகச் சிறந்த பயனைப் பெற வேண்டும்.

தலையினால் வணங்குவதற்கும், கண்ணால் காண்பதற்கும், கையால் தொழுவதற்கும், நாவினால் பாடுவதற்குமாக இறைவன் திருவுருவத்தோடு எழுந்தருளியிருக்கிறான். நம்முடைய கண்முன்னே திருத்தணி மலையுச்சியில் நின்று தன்னுடைய திருக்கோலக் காட்சியை வழங்குகிறான். அவனுடைய திருமேனி முழுவதையும் பார்த்துப் பயிலாவிட்டாலும் அவனுடைய திருவடியிடத்தில் ஈடுபட்டுக் கீழே விழுந்து வணங்கலாம். அது மிகவும் முக்கியமானது.

அவனுடைய திருமேனி உறுப்புக்கள் பலவற்றைக் கண்டு வணங்கினாலும் இறுதியில் அவனுடைய திருவடியை வணங்குவதுதான் தலையானது; பயனைத் தருவது. அதனால், 'அந்த அடியை வணங்காத தலையையும், அதனை நோக்காத கண்ணையும் அதனைத் தொழாத கையையும், அதனைப்பாடாத நாவையும பிரமன் எனக்கென்றே படைத்தானே!' என்று அருணகிரியார் முருகனிடத்தில் முறையிட்டுக்கொள்கிறார்.

கருத்து

எதிர்மறை வாய்பாட்டில் இந்தப் பாட்டு இருந்தாலும் திருத்தணிகைக் குமரனுடைய தண்டையந்தாளைத் தலையினால் வணங்கி, கண்ணால் பார்த்து, கைகளினால் கும்பிட்டு, நாவினால் பாடவேண்டுமென்பதையே கருத்தாகக் கொள்ளவேண்டும்.

"நீ இப்படியெல்லாம் எனக்கு அமைத்தாயே" என்று முருகனையே குறை கூறியிருக்கலாம். நேரே சொல்லாமல் ஒருவகையில் போக்குக் காட்டிப் பிரமன் மேலே அந்தக் குற்றத்தைச் சுமத்தினார். இது ஒருவகைச் சாமர்த்தியம். இருந்தாலும் முருகப்பெருமான் ஆணையின்றி எதுவும் நடப்பதில்லை; அதனால் குறைகூறுவது பிரமனையே ஆனாலும் அவனுக்குத் தலைவனாகிய முருகனிடத்திலே இந்த விண்ணப்பத்தைச் சொல்லுகிறார்.

கோடாத வேதனுக்கு யான்செய்த
குற்றம்என்? குன்றுஎறிந்த
தாடாளனே, தென் தணிகைக்
குமர, நின் தண்டை அம்தாள்
சூடாத சென்னியும் நாடாத
கண்ணும் தொழாதகையும்
பாடாத நாவும் எனக்கே
தெரிந்து படைத்தனனே.

[கிரவுஞ்ச மலையை வேலால் எறிந்து அழித்த பராக்கிரமத்தை உடையவனே, தென்னாட்டில் உள்ள தணிகாசலத்தில் எழுந்தருளி யிருக்கும் குமரக் கடவுளே, நின்னுடைய தண்டையை அணிந்த அழகிய பாதங்களை வணங்கி அணியாத தலையையும், அவற்றைத் தேடித் தரிசியாத கண்களையும், அவற்றைக் குவிந்து தொழாத கைகளையும், அவற்றின் புகழைப் பாடாத நாவையும் எனக்கா கவே ஆராய்ந்து பொறுக்கி எடுத்து வேதன் அமைத்தானே; சிறிதும் பட்சபாதம் இல்லாத அந்தப் பிரமனுக்கு நான் செய்த பிழை என்ன?

கோடாத - ஒருபால் சாயாத; பட்சபாதமில்லாத. "கோடாமை சான்றோர்க் கணி" என்பது திருக்குறள். வேதன் - பிரமன். தாடாளன் - தாளாளன். தாடாளன் என்று சீகாழியிலுள்ள திரு மாலுக்கு ஒரு பெயர் உண்டு; பெரு முயற்சியுடையோன் என்பது பொருள்.]

இது கந்தர் அலங்காரத்தில் 76-ஆம் பாட்டு.

மயக்கத்துக்கு முறிவு

காமினி காஞ்சனம்

இராமகிருஷ்ண பரமஹம்சர் அடிக்கடி, 'காமினி காஞ்சனத்தினாலேயே இறைவனது திருவருள் நம்மைச் சார முடியாதுஇருக்கிறது' என்று வற்புறுத்திச் சொல்வார். அவர் பத்தொன்பதாவது நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவர். மக்கள் மாதர் மயலினாலும், பணத்தாசையினாலும். உயர்ந்த கொள்கைகளைப் பறிகொடுத்துவிட்டுத் தீய ஒழுக்கத்தைச் சார்ந்து மயங்குகிறார்கள். எல்லா வகையான இன்பங்களும் பொருளினால் வரும் என்று, எந்தப் பருவத்தினராலும் அதற்காக ஏங்கி நிற்கிறார்கள். உடம்பில் பலமும், அறிவில் கிளர்ச்சியும், முயற்சி செய்யும் ஊக்கமும் உடையவர்கள்கூடப் பெண் மயலில் சிக்கி வாழ்நாளைச் சோரவிடுகிறார்கள். ஆண்டவன் மனிதனைக் கரசரணாதி அவயவங்களைக் கொண்டு நல்ல கதி அடையவேண்டுமென்பதற்காகப் படைத்திருக்கிறான். இறைவன் தந்த கருவிகளைப் பணத்தைச் சம்பாதிப்பதிலும், பெண் போகத்தை அடைவதிலுமே செலவழித்து விட்டு, வாழ்நாளை வீணாக்குகின்ற மக்களைப் பார்த்து இறைவன் திருவருளைப் பெற்ற பெருமக்கள் இரங்குவது இயல்பு.

அருணகிரியார் காலநிலை

அருணகிரி முனிவர் காமத்தினால் வருகின்ற துன்பங்களை நன்றாக உணர்ந்தவர். அவர் காலத்தில் பலர் சிற்றரசர்களாக வாழ்ந்தார்கள். ஜமீன்தார்கள் என்று பிற்

காலத்தில் நாம் சொல்கின்றவர்களைப் போலவே அவர்கள் வாழ்ந்தார்கள்.

பணம் வந்துவிட்டால் பலபல போகங்களையும் அநுபவிக்க வேண்டுமென்று அறிவுத் தெளிவு இல்லாதவர்களுக்குத் தோன்றும். போகங்களுக்குள்ளேயே மிகவும் உயர்ந்தது பெண் போகம் என்று அவர்கள் நினைக்கிறார்கள். இன்றும் பணத்தைச் சம்பாதிக்கிறவர்கள் அதனால் பெண் மயலை வளர்த்து அந்தப் போகத்தை அடைவதற்கே முயன்றுகொண்டிருப்பதை நாம் பார்க்கிறோம். வெவ்வேறு வகையில் கலை என்றும், தொழில் என்றும், நாடகம் என்றும் சொல்லிப் பலர் காமத்தைப் பெருக்கி வருகிறார்கள்.

இப்படிக் காமம் வளர்ச்சி அடைவதை அருணகிரிநாதர் தம்முடைய காலத்திலேயே கண்டார். அதனால் அதைப் பற்றி அடிக்கடி பலவகையாகச் சொல்கிறார்.

பொதுமகளிர் செயல்

மயலூட்டும் பொதுமகளிர் தம்மை அலங்கரித்துக் கொண்டு ஆடவர்களைத் தம் மயலில் சிக்க வைக்கிறார்கள். இந்தப் பொதுமகளிருடைய அழகையும், அவர்களது வஞ்சகச் செயல்களையும் திருப்புகழில் அருணகிரிநாதர் பற்பல விதமாக வருணித்திருக்கிறார். அவரது சொந்த அநுபவம் அது என்று சொல்லக்கூடாது. இதனை நான் பலமுறையும் சொல்லியிருக்கிறேன்.

டாக்டரும் நோயாளியும்

ஒரு டாக்டர் பல நோயாளிகளுக்கு மருந்து கொடுத்தும், அறுவை வைத்தியம் செய்தும் நோயைத் தீர்க்கிறார். அவர் தமக்கு என்று ஒரு மாளிகையை அமைத்துக் கொண்டிருக்கிறார். நோயாளிகளுக்கு என்று

பெரிய ஆஸ்பத்திரி ஒன்றும் கட்டியிருக்கிறார். பலவகை யான நோயாளிகள் அந்த ஆஸ்பத்திரியில் வந்து தங்கி யிருக்கிறார்கள். அவர் தம்முடைய நேரத்தில் பெரும் பான்மையும் ஆஸ்பத்திரியில்தான் செலவிடுகிறார். ஆஸ்பத் திரியில் இருப்பவர்கள் நோயாளிகள் என்று நமக்குத் தெரியும். ஆனால் நோயாளிகளுக்கு நலம் செய்வதற்காக டாக்டரும் அங்கே இருப்பார். மாளிகையில் அங்கே உள்ள வசதிகளை அநுபவித்துச் செல்வரைப் போல வாழ்பவரும் அவரே. மாளிகையில் இருக்கும்போது அவர் கையில் அழுக்கு இராது. மேலே ரப்பர்க் குழாய் இராது. உல்லாசமாக உணவு உண்டு வேடிக்கையாகப் பேசிக்கொண்டிருப்பார். அப்போது யாரோ பெரிய கனவான் என்று அவர் தோற்றுவார்.

ஆனால் அவர் நோயாளிகளுக்கிடையே இருந்து அவர் களுடைய புண்களைக் கழுவுவதிலும், நோய்க்கு மருந்து கொடுப்பதிலும் ஈடுபட்டிருப்பதைப் பார்த்தால் அவ ருடைய நிலையே வேறாக இருக்கும். மாளிகையில் அவரது வாழ்வைப் பாராத ஒருவன் நோயாளிகளுக்கு நடுவில் அவரைப் பார்த்தால் அவர் நிலைக்கு வருந்தி இரங்குவான்.

அருணகிரி முனிவர் ஆண்டவன் திருவருள் இன்பத் தைப் பெறுகிற வாழ்வில், ஆண்டவனது இன்ப மாளி கையில் வாழ்கின்ற நிலையிலேயே இராமல், உலகமாகிய ஆஸ்பத்திரியில் நடமாடுகின்ற நோயாளிகளுக்கு நலம் செய்ய வருகிறார். தம்முடைய சொல் மருந்தினால் சுகம் அடையும்படி செய்யவேண்டுமென்ற கருணையினால் இரங்கி இந்த நிலையில் இருக்கிறார். அவர்களிடத்தில் வந்து அவர் களுடைய நோயைத் தம்முடைய நோயாக ஏறட்டுக் கொண்டு பல பாடல்களைப் பாடியிருக்கிறார்.

மனிதர்களுடைய குற்றங்கள் பலவகையாக இருந் தாலும் எல்லாவற்றுக்கும் மேலாகப் பலபல துன்பங்

களுக்குக் காரணமாக இருப்பது காமம். அதனால் அதைப் பற்றி அடிக்கடி சொல்வது அருணகிரியாருடைய இயல்பு. இந்தப் பாடலில் காமத்தினால் உண்டாகும் தீமையைச் சொல்ல வருகிறார். தாமே காமத்தினால் துன்புறுவது போல வைத்து, அதை மாற்றிக்கொள்ள வேண்டுமென்று தம் நெஞ்சைப் பார்த்து உபதேசம் செய்வது போல இந்தப் பாட்டை அமைக்கிறார்.

மகளிர் அலங்காரம்

நம்முடைய நாட்டில் பெண்டிர் தம்மை அளவுக்கு மீறி அலங்காரம் செய்து கொள்வதில்லை. அப்படிச் செய்துகொண்டால் வீட்டுக்குள்ளே இருந்து தம் கணவன்மார்களின் கண்ணில் படுவதற்காக மாத்திரம் செய்துகொள்வார்கள். தாம் செய்துகொள்ளும் அலங்கா ரத்தைப் பிறர் காணவேண்டுமென்றும், தம் அழகைப் பிறர் புகழவேண்டுமென்றும் நினைப்பது இந்த நாட்டுப் பண்புக்கு நேர் விரோதமானது. மேலை நாட்டிலோ பிறர் காண அலங்காரம் செய்து கொள்வது இயல்பு. ஒருவருடைய மனைவியை அவருடைய முன் னிலையில் பிறன் ஒருவன், 'சிறந்த அழகி' என்று புகழ்ந் தால் அவர்களுக்கு மிகவும் உவகை உண்டாகும். அப்படிப் புகழ்வது நாகரிகமுங்கூட. ஆனால் இந்த நாட்டிலோ கணவன்கூடத் தன் மனைவியை வெளிப்படையாகப் புகழ் வது இல்லை.

தம் அழகைப் பிறர் கண்களில் காட்டவேண்டுமென்ற எண்ணமே இந்த நாட்டு மகளிருக்குத் தோன்றாது. ஆனால் பிறரை மயக்கவேண்டுமென்ற எண்ணமுடைய, போகத்தை விலைக்கு விற்கின்ற மடந்தையர்கள் தம் முடைய இயற்கை அழகையும் செயற்கை அழகையும் விளம்பரப்படுத்தி ஆடவர் கண்களில் படும்படியாக நிற்பார்கள்.

கண் வலைப்பட்டு மயங்குதல்

உடம்பிலுள்ள உறுப்புகளுக்குள் மிகச் சிறந்தது கண். அந்தக் கண்ணால் வெட்டித் தம்முடைய பார்வையி னாலே ஆடவர்களை மயக்குவது பொதுமகளிருடைய இயல்பு. தம் கண்ணினாலே மயக்கி, தம் பருவத்தைக் காட்டும் அங்கத்தின் அழகைக் காட்டிக் காளையர்களை இழுக்கின்ற கலையில் அவர்கள் வல்லவர்கள். அவர் களுடைய கண் வலையில் சிக்குகின்ற ஆடவர்கள் அவர்கள் மார்பகத்தைக் கண்டு மயங்கி, அவர்களோடு சேரவேண்டு மென்று எண்ணுகிறார்கள். அந்த எண்ணம் முறுக முறுக அவர்களுக்குக் காமம் வளருகிறது. காமம் வளர வளர அவர்களால் வருகின்ற இன்பத்தைப் பெற முயல்கிறார்கள். ஒருகால் பெற்றால் மீட்டும் மீட்டும் பெறவேண்டுமென்று ஏங்குகிறார்கள். ஒருகால் அடைந்த அளவில் அந்த இன்பம் நிறைவு தருவது இல்லை. பொறிகளால் அநுப விக்கும் இன்பம் யாவுமே இத்தகையனவே.

நிறைவு தராப் பொறி இன்பம்

எத்தனை காலம் வாழ்ந்தாலும் இப் பொறிகளினால் பெறுகின்ற இன்பத்தை நிறைவாகப் பெற்றேம் என்று சொல்வார் யாரும் இல்லை. இறக்கும் மனிதன் மனத்திலே குறையோடு மாய்கிறான். கருணை நிரம்பிய ஆண்டவன், 'நம்முடைய குழந்தையாகிய இவன் இன்னும் பொறிபுலன்களின் இன்பத்தில் ஆசைவைத்திருக் கிறான். இவன் ஆசை நிறைவேறவில்லை. மறுபடியும் பிறந்து பொறிகளால் வரும் இன்பத்தை நுகரட்டும்' என்று எண்ணி மீண்டும் பிறக்கச் செய்கிறான். நம் முடைய பிறப்புக்குக் காரணமாய் இருப்பது நம்முடைய ஆசைதான். நம் ஆசையை நிறைவேற்றிக் கொள் வதற்கு வாய்ப்பாகவே அடுத்தடுத்துப் பிறவி வருகிறது. ஒரு பிறவியில் ஆசைப்பட்ட இன்பத்தை மறுபிறவியில்

பெற்றாலும் அதோடு நமக்கு நிறைவு வருகிறது இல்லை. பிறவி வரவர, ஆசைகளும் வளர்ந்து, ஆசை வளரவளர, பிறவியும் வளர்ந்துகொண்டு வருகிறது. ஒன்றுக்கொன்று தொடர்புடைய ஆசையும், பிறவியும் எந்தக் காலத்திலும் நிற்பதில்லை.

ஆகவே, கண்வலை வீசுகின்ற பெண்டிருடைய இன்பத்தைப் பெற்றவர்கள் அதனால் நிறைவு பெறாமல் மீட்டும் மீட்டும் அதனைப் பெறவேண்டுமென்று எண்ணுகிறார்கள். அந்த ஏக்கம் அதிகமாக அதிகமாக, மயங்குகிறார்கள். இந்த நிலையை முதலில் அருணகிரியார் சொல்ல வருகிறார். தம்முடைய கண்ணைச் சேல் மீனைப் போல உருட்டி மயக்குகிறார்கள் பொது மகளிர்.

சேல்வாங்கு கண்ணியர்.

வாங்கு என்பது உவம வாசகம். சேல்போன்ற கண்ணை உடையவர் என்று பொருள். எத்தனையோ சேல்களை விலைக்கு வாங்கும் பேரழகுடைய கண்களை உடையவர்கள் என்றும் சொல்லலாம். பொதுவாக மகளிருடைய கண்களுக்குச் சேல் மீனை உவமமாகச் சொல்வது வழக்கம். இங்கே, பொது மகளிருடைய கண்கள் ஆயிரம் சேல்களினுடைய அழகையும் மிஞ்சி அவற்றை எல்லாம் விலைக்கு வாங்கும் கிளர்ச்சியை உடையது என்கிறார். அந்தச் சேலுக்கும் இந்தச் சேலுக்கும் வேறுபாடு உண்டு. கடலில் உள்ள சேல்மீன்கள் வலையில் படும். ஆனால் இந்தப் பொது மகளிருடைய கண்ணாகிய சேல் மீனே தானே வலை வீசும். அந்த வலையில் காளையர்கள் பாடுவார்கள்.

மால்வாங்குதல்

சேலைப் போன்ற கண்ணை உடைய பொது மகளிர், பாதையிலே நான்குபேர் காணச் செல்லும்போது, அவருடைய கண் அழகை முதலில் கண்டு, பின்பு மேனியில்

கண்ணை ஓச்சுகிறார்கள் காளையர்கள். பருவப் பூரிப்பை மார்பகத்தில் காணக் கண் செல்கிறது. அப்போது உள்ளம் சோர்ந்து அவர்களை அணையவேண்டுமென்ற எண்ணம் முதிர்கிறது.

சேல்வாங்கு கண்ணியர் வண்ணப் பயோதரம் சேர எண்ணி.

வண்ணம் என்பது இங்கே அழகைக் குறிக்கும். அவர்கள் பருவ மடந்தையர்கள் என்பதை இந்த வருணனை காட்டுகிறது. அவர்களை அணைய எண்ணுகிறார்கள் காளையர்கள். அந்த எண்ணம் மயக்கமாக, மயலாக, காமமாக வளர்கிறது. அதை அவர்கள் வாங்கிக் கொள்கிறார்கள்.

சேர எண்ணி மால் வாங்கி.

வாங்குதல் என்பது நம்மிடத்தில் உள்ள பொருளைக் கொடுத்து வேறு பொருளைப்பெறுதல். இங்கும், அறிவுடைய ஆடவர் தம் அறிவைக் கொடுத்து மாலை வாங்கிக் கொள்கின்றனர். தாம் செய்யவேண்டிய முயற்சியில் ஈடுபடாமல் அந்த முயற்சியையும் பறிபோகவிட்டு, தம்முடைய தொழில் ஆற்றலை நழுவவிட்டு, இது தக்கது, இது தகாதது என்கிற ஆராய்ச்சியையும் அர்ப்பணம் செய்துவிட்டு, மாலை வாங்கிக் கொள்கிறார்கள். உடல் பொருள் ஆவி என்ற மூன்றையுமே கொடுத்து மாலை வாங்கிக் கொள்கிறார்கள் என்று கூடச் சொல்லிவிடலாம். வீதியிலே தம் அழகையும், போகத்தையும் விற்க வருகின்ற மடந்தையர்களிடம் தம்மிடம் உள்ள எல்லாவற்றையும் கொடுத்துவிட்டுச் காமத்தைக் காளையர்கள் வாங்கிக் கொள்கிறார்களாம்.

ஏங்கி மயங்குதல்

அப்படி வாங்கிக் கொள்வதனாலே அவர்களுக்கு ஏதேனும் நன்மை உண்டாகிறதா? கண்ணினாலே அவர்களைக் கண்டு, அவர்களைச் சேரவேண்டுமென்று மனத்தி

னாலே எண்ணி, பின்பு அந்த எண்ணம் முறுகி மாலாக நிற்க, அதன் பயனாக ஏக்கம் உண்டாகிறது. இப்படி ஏங்குகிறவர்கள், முயற்சி செய்து தம்மிடம் உள்ள பணத்தைக் கொடுத்து அவர்களை அணைந்துவிட்டால், மீண்டும் அவர்களோடு சேரவேண்டும் என்ற விருப்பம் எழுகிறது. எப்போதும் இடைவிடாமல் அவர்களோடு இருப்பதற்குப் பண நிலை இடம் கொடுப்பதில்லை. அதனால் ஒருகால் இன்புற்றாலும் அதனால் நிறைவு பெறாமல் மீட்டும் மீட்டும் பெறவேண்டுமென்று எண்ணு கிறார்கள். இதனால் அவர்களிடம் அவ்வப்போது இருக்கும் சிறிதளவு தெளிவுகூடப் போய்விடுகிறது.

மால்வாங்கி ஏங்கி மயங்காமல்.

அப்போது தாம் அடையவேண்டுமென்று ஆசைப் பட்ட இன்பத்தைப் பெறாமல் இருப்பது ஒன்று, இது நல்லது, இது தீயது என்று எண்ணுகிற அறிவு குழம்பிப் போவது ஒன்று - இந்த இரண்டும் அல்லலை மேலும் உண்டாக்குகின்றன. நிறைவற்ற தன்மையும், குழப் பமும் சேர்ந்து மயக்கத்தை உண்டாக்குகின்றன. நம்முடைய செயலைக் கண்டு உலகத்தார் இழிப்பார்களே என்பதை எண்ணாமல், நம்முடைய வாழ்நாளில் நாம் செய்ய வேண்டிய கடமை என்ன என்பதை யும் சிர் தூக்கிப் பாராமல் பித்துப் பிடித்தவர்களைப் போல மயங்கி நிற்கிறார்கள். "என் நெஞ்சமே, நீ இப்படி மயங் காதே" என்று உபதேசம் செய்ய வருகிறார் அருண கிரியார்.

மயக்கம் போக்க வழி

இந்த மயக்கத்தைப் போக்குவதற்கு வழி என்ன? சேல் வாங்கு கண்ணை உடைய உருவத்தைக் கண்டு, அதிலிருந்து தொடங்கிய இந்தத் திருவிளையாடல் நிற்க

வேண்டுமென்றால் அதற்கு முறிவாக வேறு ஒன்றைக் காணவேண்டும். கண்டு கருதவேண்டும். அந்தப் பரி காரத்தைச் சொல்ல வருகிறார். "முருகப் பெருமானுடைய திருவடியைப் பார்த்துத் தியானம் செய்" என்பது அவர் சொல்லும் பரிகாரம்.

பூங்கழல் நோக்கு நெஞ்சே.

'தாமரை போன்ற, அழகுடைய கழலை அணிந்த முருகப்பெருமானுடைய பாதத்தைத் தியானம் பண்ணு நெஞ்சமே' என்று உபதேசிக்கிறார். நோக்கு என்பது இங்கே தியானம் பண்ணு என்ற பொருளை உடையது.

முருகப்பெருமானைப் பற்றிப் பின் அடிகளில் சொல் கிறார். முருகப்பெருமான் இந்திரனுக்கு உபகாரம் செய்தவன்.

இந்திரன் நிலை

இந்திரபோகம் என்று சொல்வார்கள். உலகத்தில் உள்ளவர்களுடைய பெரும் போகங்கள் எல்லாம் இந்திர போகத்திற்கு ஈடாகா. இந்திரன் தேவர்களுக்குத் தலைவன். புண்ணியத்தின் பயனாக இன்பத்தை அநுபவிக் கின்றவன். பொதுவாகத் தேவர்களே அந்த இயல்பு உடையவர்கள். அவர்களுக்குத் தலைவன் என்றால் அவனைப் பற்றிச் சொல்லவா வேண்டும்? அவன் எப்போதும் ஐராவதத்தில் செல்கிறவன். இந்தக் காலத்தில் பெரிய பணக்காரர்கள் நான்கைந்து காராவது வைத்திருப் பார்கள். பழங்காலத்தில் சிறந்த அரசர்கள் தங்களுடைய செல்வத்திற்கு அறிகுறியாகத் தேர்களையும், யானைகளை யும், குதிரைகளையும் வைத்திருப்பார்கள். யானை இருப்பது பெரிய செல்வத்திற்கு அடையாளம். "கஜாந்த ஐச்வர்யம்" என்று சொல்வார்கள்.

ஐராவதம்

இந்திரனுக்கு வேறு யாருக்கும் இல்லாத பெரிய யானையை உடையவனாக இருக்கிறான். அந்த யானைக்கு நான்கு கொம்பு. மற்ற யானைகள் கரிய நிறம் உடையனவாக இருக்க, அவன் யானையோ வெள்ளை நிறம் உடையது. சாமான்ய வெள்ளை நிறம் அன்று; பளபளக்கும் வெள்ளி போன்ற வெள்ளை நிறம். அது நடந்து வருவதைப் பார்த்தால் வெள்ளி மலையே கால் படைத்து நடந்து வருகிறதோ என்று தோற்றும். அதன்மேலே இந்திரன் அமர்ந்திருப்பான். தேவ ராஜனுக்குத் தான் வாகனம் என்ற மிடுக்கினாலே அது தன் காலை வாங்கி நடக்கும்; இறுமாப்போடு நிற்கும். இந்திரனுடைய போகத்தையும், செல்வச் சிறப்பையும், பதவியையும், பெருமையையும் அளவிட்டுச் சொல்லவொண்ணாது. அவனுடைய மனைவிக்கு எவ்வளவு பெருமை இருக்கும்! அவள் தான் இந்திராணி.

வெள்ளி மலை எனவே
கால்வாங்கி நிற்கும் களிற்றான் கிழத்தி.

இந்திரனும் சூரனும்

தன்னுடைய இந்திர லோகத்தில் தனக்கென்றே அமைந்த ஐராவதம், காமதேனு, கற்பகம், உச்சைசிரவம், சிந்தாமணி முதலிய பலவகை அங்கங்களையும் குவித்துக் கொண்டு போகத்தில் மூழ்கி இருந்த இந்திரன் இறைவனையே மறந்துவிட்டான். அவனுக்கு அறிவு கொளுத்த வேண்டும் என்று ஆண்டவன் எண்ணிச் சூரபன்மன் என்ற அசுரனைத் தோற்றுவித்தான். அவன் சர்வ லோகங்களையும் தன் ஆளுகைக்குள் அடக்கி, சர்வப் பிரபஞ்சத்தையும் தானே தனி மன்னனாக ஆளவேண்டுமென்று ஆசைப்பட்டான். அவன் ஆயிரத்தெட்டுக் கோடி அண்டங்களுக்கும் அறுபத்தாறு கோடி அசுரர்களுக்கும் தலைவனாக இருந்

தான். இந்திரனே தேவலோகத்திற்கு மாத்திரம் தலைவன்; முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களுக்கு மட்டும் அரசன். தேவர்களைப் போல இரட்டிப்பு மடங்கினர் அசுரர்கள்.

இந்திராணியின் நிலை

அந்த அசுரர்களுக்குத் தலைவனாகிய சூரன் அமராவதிப் பட்டணத்தின்மேல் படையெடுத்து இந்திரனை அந்த நகரத்திலிருந்தே ஓட்டி, அவனுடைய மகனைச் சிறையில் அடைத்தான். இந்திரன் இருந்த இடம் தெரியாமல் ஓடி ஒளிந்தான். அவன் மனைவி இந்திராணி யாரும் அறியாமல் மேரு மலையில் மறைந்திருந்தாள். எந்தச் சமயத்தில் இந்திரன் உயிர் விடுவானோ என்று அவள் கழுத்தில் கட்டியிருந்த கயிறு ஊசலாடிக் கொண்டிருந்தது. இந்திரன் வச்சிராயுதத்தைக் கையில் வைத்திருந்தாலும் சூரனுக்கு முன்னால் அந்தப் பெரும்படை பயன் அற்று ஒழிந்தது. இந்திரன் பிழைத்தால்தான் இந்திராணியினுடைய மங்கல வாழ்வு நிலைத்து நிற்கும்; அவள் கழுத்தில் நூல் நிற்கும். இந்திரன் எத்தனையோ படைக்கலத்தைக் கொண்டிருந்தாலும், பேராற்றல் உடையவனாக இருந்தாலும், அமுதத்தை விருந்தாக நுகர்ந்திருந்தாலும் தனக்கு வந்த நாசத்தைப் போக்கிக்கொள்ளும் ஆற்றல் இல்லாதவன் ஆகிவிட்டான். இந்திராணியின் திருமாங்கல்ய நூல் என்றைக்கு அறுமோ என்று தொங்கிக்கொண்டிருந்தது. அந்த மாங்கல்ய நூலைக் காப்பாற்றுவதற்கு இந்திரனுக்கு ஆற்றல் இல்லை; அவனது வச்சிரப் படைக்கும் ஆற்றல் இல்லாமல் போய்விட்டது.

தாலி காத்த பெருமான்

ஆனால் அந்த மாங்கல்ய நூலை இரும்பு நூலாக ஆக்கி அது அவள் கழுத்தில் இருந்து கழியாத வண்ணம், சூரன் அந்த நூலை வாங்காத வண்ணம், பாதுகாத்தவன்

முருகப்பெருமான். சூரபன்மனை அழித்து, இந்திரன் வாழ்வு பெறும்படி செய்து, இந்திராணிக்கும் மாங்கல்யக் கயிறு நிற்கும்படி செய்தான். அவன் தன் திருக்கையில் உள்ள வேலாயுதத்தை வாங்கிச் சூரன் மேலே விட்டான். அவன் வேலை வாங்கியிராவிட்டால் இந்திராணி அமங்கலியாகியிருப்பாள்; அவள் தன் கழுத்தில் கட்டியிருந்த நூலை வாங்கியிருப்பாள். அவள் நூலை வாங்காமல் இருந்ததற்குக் காரணம் முருகன் வேலை வாங்கியதுதான். இறைவன் கையில் இருந்த வேல் தன்னுடைய வீரத்தால் இந்திராணியின் கழுத்தில் இருந்த நூலைக் காப்பாற்றியது. எல்லாவிதமான போகங்களையும் அடைந்தும் இந்திராணியின் கழுத்தில் கட்டிய நூலைக் காப்பாற்றும் ஆற்றல் இல்லாதவனாக இந்திரன் இருந்தான். அத்தகைய இந்திரனின் சோர்வை அகற்றி, வலியின்மையை மாற்றி, பாதுகாத்தவன் முருகப் பெருமான். "பெரும் போகத்தில் வாழ்ந்த இந்திரனே துன்புற்றான் என்றால், சேல்வாங்கு கண்ணியர் மயலில் ஆழ்ந்து, இருக்கிற அறிவையும் பறிபோகவிட்டு மயங்கிக் கிடக்கிற உனக்கு என்ன நன்மை உண்டாகப் போகிறது? அன்று வேலை வாங்கின பெருமானுடைய தாமரை போன்ற திருவடியை நினைத்து அன்பு செய்வாயாக" என்று நெஞ்சைப் பார்த்து உபதேசம் செய்கிறார்.

மால்வாங்கி ஏங்கி மயங்காமல் வெள்ளி மலையெனவே
கால்வாங்கி நிற்கும் களிற்றான் கிழத்தி கழுத்தில் கட்டும்
நூல்வாங்கி டாது அன்று வேல்வாங்கி
பூங்கழல் நோக்கு நெஞ்சே!

நோக்கும் காலம்

வேல்வாங்கி என்பதற்கு வேலை வாங்கினவன் என்று பொருள். அன்று என்பது, பழங்காலத்தில் நடந்த கதையைச் சுட்டியது. அதைப் பண்டறி சுட்டு என்

பார்கள். முருகப்பெருமானுடைய கழலை நோக்க வேண்டும். சேல்வாங்கு கண்ணியரிடத்தில் சேருவதற்கு முன்னாலே நோக்கலாம். அப்படி நோக்கினால் தெளிவு பெறலாம். அவர்களைப் பார்த்த பிறகும் கழலைப் பார்க்கலாம். அப்போது பயோதரம் சேருகின்ற எண்ணம் இல்லாமல் இருக்கும். அப்படிச் சேர எண்ணிய பிற் பாடும் பார்க்கலாம். அப்போதும் அந்த நினைவு மால் வாங்காத நிலையை நமக்குத் தரும். மயல் உள்ளத்தில் தோன்றிய பிறகும் வேல்வாங்கி பூங்கழல் நோக்கலாம். அப்போது உள்ளத்தில் ஏக்கம் வராமல் இருக்கும். பயோதரம் சேர எண்ணி, மால் வாங்கி, ஏங்கிய பிறகும் பார்க்க வாய்ப்பு உண்டு. அந்தச் சமயத்தில் பார்த்தாலும் மயக்கம் இல்லாமல் இருக்கலாம். மயக்கம் அடைந்த பிற்பாடும் நோக்கலாம். அப்போது தெளிவு உண்டாகும். ஆகவே எந்த நிலையாலும் இறைவன் நம்மைக் காப் பாற்றுவதற்காகவே கையில் வேலையும், காலில் கழலையும் கொண்டிருக்கிறான் என்று சொல்வாரைப் போல,

வேல்வாங்கி பூங்கழல்

என்றார்.

★

சேல்வாங்கு கண்ணியர் வண்ணப்
பயோதரம் சேரஎண்ணி
மால்வாங்கி ஏங்கி மயங்காமல்
வெள்ளி மலையெனவே
கால்வாங்கி நிற்கும் களிற்றான்
கிழத்தி கழுத்தில்கட்டும்
நூல்வாங்கி டாதன்று வேல்வாங்கி
பூங்கழல் நோக்குநெஞ்சே.

[நெஞ்சமே! சேல்மீனை வெல்லும் கண்ணையுடைய மகளிருடைய அழகிய நகிலை அணைய எண்ணிக் காமத்தைப் பெற்று ஏக்கம் அடைந்து மயங்காமல், வெள்ளிமலை என்று சொல்லும் படியாகக் காலை எடுத்து வைத்து நிற்கும் யானையையுடைய இந்திரனுடைய மனைவியாகிய இந்திராணி தன் கழுத்திலே கட்டிய மங்கல நாலைக் கழுத்திலிருந்து கழற்றமல் அந்தப் பழங்காலத்தில் வேலை விட்ட முருகனுடைய பூவைப்போன்ற திருவடியைத் தியானம் பண்ணுவாயாக.

வண்ணம் - அழகு. பயோதரம் - பாலைத் தாங்குவது; நகில். மால் - மயல்; காமம். கால் வாங்கி - காலை எடுத்து வைத்து. களிறு - ஐராவதம். கிழத்தி - மனைவி. நூல்-மாங்கல்ய சூத்திரம். வாங்கிடாது - கழற்றமல். வேல் வாங்கி; பெயர். பூ - தாமரை மலர். கழல்; ஆகுபெயர். நோக்கு - தியானம் செய்; நெஞ்சத்தை விளித்துச் சொன்னமையால் இங்கே தியானம் செய் என்று பொருள் கொள்ளவேண்டும். நெஞ்சையும் உறுப்புடையது போல வைத்துப் பேசும் மரபு உண்டு; ஆதலின் நீ தரிசனம் பண்ணு என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.]

இது கந்தர் அலங்காரத்தில் 77-ஆவது பாடல்.

ஆர் கொண்டு போவர்?

அருணகிரியார் தம் நெஞ்சைப் பார்த்துப் சொல்கிற வகையில் அமைந்த பாட்டு ஒன்றை முன்பு பார்த்தோம். குற்றம் செய்வாரைப் பார்த்து, 'நீ குற்றம் செய்கிறாயே' என்று சொன்னால் அவருக்குக் கோபம் வரும். அதனால் தம் நெஞ்சைப் பார்த்துச் சொல்வது போலச் சொல்லும் பாடல்களை அருணகிரியார் வாக்கில் பார்க்கலாம். ஆனாலும் அவருக்குக் கருணை மிகுதியாகிவிட்டால் நேரே மக்களைப் பார்த்துச் சொல்லும் வகையிலும் பாடுவார். அப்படிப் பாடிய ஒரு பாடலையே இப்போது பார்க்கப் போகிறோம்.

தாயின் கேள்வி

தன் முரட்டுக் குழந்தை தான் சொல்வதைக் கேட்காமல் இருக்கிறான் என்று தாய் வருந்துகிறாள். "என் தலையெழுத்து" என்று குறிப்பாகச் சொல்கிறாள். அயலான் வந்தால் அதை வெளிக் காட்டிக் கொள்வதில்லை. ஆனாலும் அந்தக் குழந்தை வீணாகப் போகிறதே என்ற வருத்தம் அதிகமானால், "அடே, இப்படிச் சொன்ன பேச்சுக் கேட்காமல் ஓடுகிறாயே; நீ முன்னுக்கு வரவேண்டாமா?" என்று பதைப்புடன் கேட்பதும் உண்டு. அதுபோல அருணகிரியார் இப்போது நம்மைக் கேட்கிறார்.

செல்வரின் கதை

ஒரு கதை நினைவுக்கு வருகிறது. ஒரு சிறிய கிராமத்தில் ஒருவர் பிறந்தார். மிகவும் முயற்சி செய்து முன்னுக்கு

வந்தார். 'தாமே முன்னுக்கு வந்தவர்' (Self-made man) என்று சிலபேரை உலகத்தார் சொல்வது வழக்கம். அந்த வகையைச் சேர்ந்தவர் அவர். செல்வம் நிரம்பிய குடும்பத்தில் அவர் பிறக்கவில்லை. ஆனால் அவருக்கு முயற்சி என்ற செல்வம் இருந்தது. அந்தச் சிற்றூரில் கல்வி கற்று முடித்துக்கொண்டு பேருருக்கு வந்தார். பல பெரிய மனிதர்களின் தொடர்பு கொண்டு நயமாகப் பேசி அவர்களுக்குரிய சிறுசிறு காரியங்களைச் செய்து அவர்களால் பொருள் உதவி பெற்றார். கல்லூரியில் படித்தார். மிகச் சிறந்த முறையில் தேர்ச்சி பெற்றார். அதன் விளைவாக அவருக்கு நல்ல உத்தியோகம் கிடைத்தது. திருமணப் பருவம் சற்றுத் தாண்டிவிட்டாலும் அவருடைய குண நலங்களையும் பதவியையும் கண்டு ஒருவர் தம் பெண்ணை அவருக்குத் திருமணம் செய்துகொடுத்தார். நல்ல உத்தியோகமும், நல்ல குடும்பத்தில் பிறந்த பெண்ணும் சேர்ந்த பிறகு வளம் பெருகக் கேட்கவேண்டுமா? மேலும் அவர் பொருளை நிரம்பச் சம்பாதித்தார். இந்த உலகத்தில் நன்றாக வாழவேண்டுமென்ற குறிக்கோளுடன் உழைத்தார். எப்படி எப்படி வாழலாம் என்பதை ஆராய்ந்தார். பலர், வாழும் வகைபற்றிப் புத்தகங்கள் எழுதியிருக்கிறார்கள். நண்பர்களைப் பெறுவது எப்படி, எப்படிப் பொருள் ஈட்டுவது, எப்படிப் புகழ் சம்பாதிப்பது என்றெல்லாம் இந்தக் காலத்தில் ஆங்கிலத்தில் பல புத்தகங்கள் வெளி வந்திருக்கின்றன. அவற்றையெல்லாம் நன்றாகத் தெரிந்து ஆராய்ந்து வரவர முன்னுக்கு வந்துகொண்டிருந்தார். ஒரு கணப்பொழுதையும் வீணடிக்காமல் எப்போதும் சுறுசுறுப்பாக வேலை செய்தார். அவருடைய நிலை வரவர உயர்ந்தது. உறவினர்கள் பெருகினார்கள். நண்பர்கள் அதிகமானார்கள். சொத்தும் சேர்ந்து வந்தது. நல்ல வீட்டைக் கட்டிக்கொண்டார். பெரிய மாளிகையாக அந்த வீடு அமைந்தது.

பொருள்களின் வகை

மனிதர்களோடு தொடர்புடைய பொருள்களில் இரண்டு வகை உண்டு. உயிருள்ள பொருள் ஒரு வகை; உயிர் இல்லாத பொருள் ஒருவகை. உயிருள்ள பொருள்களாவன, உறவினர்களும், நண்பர்களும். உயிரில்லாத பொருள் சொத்து. சொத்து இரண்டுவகைப்படும்; அசையும் பொருள், அசையாப் பொருள் என்று சொல்வார்கள்; ஸ்தாவர ஜங்கமம் ஏன்று வடமொழியில் சொல்வர். வீடு, நிலம் முதலியன அசையாப் பொருள். ஆடை, அணி, பணம் முதலியன அசையும் பொருள். இந்த இரண்டுவகையான பொருள்களும் முன்னே சொன்ன செல்வருக்கு நாளுக்கு நாள் பெருகி வந்தன. முதலில் அவருக்கு நல்ல மனையாட்டி வாய்த்தாள். அப்புறம் குழந்தைகுட்டி, பேரன் பேத்தி என்று சுற்றம் பெருகிற்று. ஊர் முழுவதும் நண்பர்களானார்கள். பத்து ஏக்கரா நிலம், ஐந்து வீடுகள், பாங்கில் பணம் ஆகிய எல்லாம் சேர்ந்தன. மனையாட்டியின் கழுத்தில் நிறைய நகைகள் இருந்தன. அவரும் காதில் கடுக்கன், கையில் மோதிரம் முதலியன அணிந்து கொண்டிருந்தார்.

வாழ்க்கையில் குறை

இத்தகைய வாழ்க்கையைத்தான் உலகத்தார் சிறந்த வாழ்க்கை என்று சொல்கிறார்கள். இப்படி வாழ முடிந்தால் இதைக் காட்டிலும் சிறந்த பதவி வேறே இல்லை என்று பெரும்பாலான மக்கள் நினைக்கிறார்கள். ஆகவே எல்லா வகையிலும் வளம் பெற்ற அந்த மனிதரை உலகம் போற்றியது. நிலமும், பொருளும், உறவினர்களும், நண்பர்களும் அவருக்கு இருந்தன எனினும் அவருக்குக் குறை இல்லையென்று சொல்லலாமா? அவருடைய உள்ளத்தில் அமைதி இருந்ததா? இல்லை. காரணம் என்ன?

ஈட்டிய பொருள் எப்போதும் நிற்பது இல்லை. அணிகளும், ஆடைகளும் எப்போதும் விளக்கமாக இருக்கும் என்பதும் இல்லை. உறவினர்கள் எப்போதும் நம்மோடு இருந்து வாழ்வார்கள் என்று சொல்வதற்கும் இல்லை. அதிகமான குழந்தைகள் பிறந்தால் அவை நோய்நொடி இல்லாமல் வாழவேண்டுமே என்ற அச்சம் பெற்றவர்களுடைய உள்ளத்தில் இருக்கிறது. வியாபாரம் செய்தால், 'பொருள் நஷ்டம் அடையாமல் இருக்கவேண்டுமே' என்ற அச்சம் வியாபாரிக்கு இருக்கிறது. வீட்டைக் கட்டிக்கொண்டால் அது அழுக்குப் படாமல் இடியாமல் இருக்கவேண்டுமே என்ற கவலை வீட்டுக்காரனுக்கு இருக்கிறது. பணம் வைத்திருந்தால் திருடரும், கடன் வாங்குவாரும், வரி தண்டுவாரும் அந்தப் பொருளைக் கொண்டுபோய்விடுவார்களே என்ற அச்சம் இருக்கிறது. பொருளும், உறவினர்களும், நண்பர்களும் நம்மை விட்டுப் போய்விடும் காலம் வருமோ என்ற கவலையினால் அமைதியை இழந்துவிடும் இயல்பு மனிதர்களுக்கு இருக்கிறது. ஒருகால் அவை யாவும் தம்மை விட்டுச் செல்லாமல் இருந்தாலும் அந்தச் செல்வர் அவைகளை விட்டுப் போகின்ற காலம் ஒன்று உண்டு. யமன் வந்து உயிரைக் கொண்டுபோகும்போது ஒருவன் ஈட்டி வைத்திருக்கும் செல்வமோ, உடம்பில் அணிந்திருக்கும் அணிகளோ, அன்பு செய்து பாராட்டும் மனைவியோ, உறவினர்களோ, நண்பர்களோ அவனுடன் செல்ல இயலாது. அவன் தன்னுடையது என்று எண்ணி, பல சமயங்களில் தானே அது என்று ஏமாந்து வாழ்ந்திருந்த உடல்கூடச் செல்லாமல் பிணமாகப் போய்விடும். ஒரு மனிதன் இறந்தால் அவனுடைய உறவினர்கள் மயானத்தோடு நின்றுவிடுகிறார்கள். மனையாட்டி வீட்டோடு நின்றுவிடுகிறாள். அசையாப் பொருள் அசைவதே கிடையாது.

இறந்த பிறகு

செல்வன் ஒருவன் இறந்துவிட்டால் அவன் சம்பாதித்து வைத்திருந்த பொருள்களை எனக்கு உனக்கு என்று சண்டையிட்டுப் பெற்றுக்கொள்வதற்குப் பலர் காத்திருப்பார்கள். பல குடும்பங்களில் பொருளை ஈட்டி வைத்த செல்வன் இறந்த பிறகு அந்தச் சொத்துக்காகப் பலவகையான சச்சரவுகள் உண்டாகிப் பலகாலம் வழக்குகள் நடந்து வருவதை நாம் பார்க்கிறோம். எத்தனைக்கு எத்தனை செல்வன் சிறப்பாக வாழ்ந்தானோ அத்தனைக்கு அத்தனை அவனுக்குப் பின் அவன் குடும்பம் உலகம் பழிக்கும்படியான நிலைமையை அடைகிறது. "அத்தனை சம்பாதித்தான் ஐயா! என்ன பிரயோசனம்? அத்தனையும் ஒரு தலைமுறைக்குக்கூட நிற்காமல் போய்விட்டதே" என்று ஊரார் பேசுவதை நாம் கேட்கிறோம். ஆகவே, மனிதன் ஈட்டுகின்ற பொருள் அத்தனையும் அவன் உயிருள்ள வரைக்கும் பயன்படும் என்று சொல்லலாம். உயிர் பிரிந்த பிறகு அவற்றால் அவனுக்கு எவ்விதப் பயனும் இராது.

இறைவன் ஆணை

மூன்று பேர்கள் இருந்தார்கள். அம்மூவரும் சிறிது சிறிது பணத்தை முதலாக வைத்துத் தொழில் நடத்தத் தொடங்கினார்கள். ஒருவன் தான் வைத்த முதலை இழந்து விட்டான். ஒருவனுக்கு முதலில் ஒரே நஷ்டமாக வந்தது; ஆனாலும் விடாமல் தொழிலை நடத்தினமையினால் கடைசியில் இழந்ததையும் சேர்த்துச் சம்பாதித்தான். மூன்றாமவனுக்கு முதல் பெருகிக்கொண்டே போயிற்று; ஆனால் கடைசியில் எல்லாவற்றையும் இழந்துவிட்டான்.

இப்படிப் பல வகையில் தொழில் செய்பவர்களின் நிலை இருப்பதைப் பார்க்கிறோம். பணமும், முயற்சியும் இவர்களிடத்தில் ஒரே மாதிரி இருந்தாலும் முடிவும் ஒரே

மாதிரி இருக்கும் என்று சொல்ல முடியாது. நம் சக்தியினாலே இந்த விளைவு நேருவதாக இருந்தால் எல்லோருக்கும் ஒரே மாதிரி பயன் உண்டாகும். அப்படி யின்றி அவரவர்களுடைய வினைகளுக்கு ஏற்ப ஒரு சக்தி நம்மையெல்லாம் இயக்குகிறது. அந்தச் சக்தியினு லேயே இப்படியெல்லாம் ஏற்படுகிறது. அதனால் இந்த வேறுபாட்டை உலகத்தில் பார்க்கிறோம். ஆகவே ஒரு வனுக்குச் செல்வம் சேருவதும், உறவினர்கள் சேருவதும், நண்பர்கள் சேருவதும் தன்னுடைய சொந்த முயற்சி யினால் அன்று என்று எண்ணி, எல்லாம் ஆண்டவனுடைய ஆணை என்கிற நினைப்பு இருந்தால், அவற்றைப் பெறுவத னாலே தனி இன்பமும் இழப்பதனாலே பெருந் துன்பமும் உண்டாகா. எப்படி என்பதைப் பார்க்கலாம்.

பற்று அற்ற நிலை

செய்கின்ற காரியத்தின் விளைவு இறைவனுடைய திருவருளின்படி அமையும் என்ற நினைப்பு இருந்தால் நிச்சயமாக லாபம் வருமென்று எதிர்பார்க்கமாட்டான். ஈட்டுகின்ற பொருளில் பற்று இராது. லாபம் வந்தாலும், 'நம்முடையது அல்ல; இறைவன் திருவருள்' என்று எண்ணி இருப்பான். இதனால் மிகுதியான லாபம் வந்தால் அது காரணமாக அகம்பாவமோ, செருக்கோ உண்டா காது. நஷ்டம் வந்தாலும், 'ஐயோ போய்விட்டதே' என்ற துக்கம் உண்டாகாது. ஒரு பொருளில் பற்று வைத்தால் அந்தப் பொருள் போகும்போது துன்பம் உண்டாவது இயல்பு; அல்லது அந்தப் பொருளை வேறு ஒருவன் கைப்பற்றினால் அவனிடத்தில் பகை உண்டாகும். பொருளிடத்தில் பற்றுக் குறைவாக இருந்தால் பகையோ துன்பமோ குறைந்துவிடும்.

"யாதனின் யாதனின் நீங்கியான் நோதல்
அதனின் அதனின் இலன்"

என்பது திருக்குறள். பற்று இல்லாமல் இருக்கவேண்டு மானால் இறைவனுடைய நினைப்பு வரவேண்டும். முன்னாலே சொன்ன செல்வர் தம்முடைய முயற்சியினால் பலவகைப் பொருள்களை ஈட்டியும் அவர் இறந்துபட்டார். அவை அவருடன் போகா என்ற உண்மையைத் தெரிந்து கொண்டோம்.

இந்த உண்மையை அவரும் வாழும்போதே தெரிந்து கொண்டிருக்கலாம். இதைத் தெரிந்து கொண்டதனால் அவருக்கு உண்டாவது துக்கந்தான். அதற்கு மேலே மற்றோர் உண்மையைத் தெரிந்து கொண்டிருந்தால் அவருக்குத் துக்கம் வராமல் இருந்திருக்கும். 'பொருள்கள் எல்லாம் நம்மை விட்டுப் போகும்; நாமும் அவற்றை விட்டுப் போவோம்' என்ற உண்மையைத் தெரிந்து கொள்வதோடு, 'பொருள்கள் நம்மிடம் சேருவதும், நழுவு வதும் ஆண்டவன் திருவருளால்தான் நிகழ்வன. ஆகை யால் அவற்றில் பற்றுக் கொள்ளாமல் இருக்கவேண்டும்' என்ற உண்மையையும் சேர்த்து நினைக்கக் கற்றுக் கொண் டிருந்தார் என்றால் பொருள் அவரை விட்டுப் போனாலும், அவர் அவற்றை விட்டுப் போகும் நிலை வந்தாலும் துன்பம் உண்டாகாது.

மூன்று வகை

மனிதன் சேர்த்துக் கொள்கிற பொருள்களை மூன்று வகையாகப் பிரிக்கலாம். உறவினர்கள், நண்பர்கள் ஆகியவர்கள் ஒருவகை. அசையாப் பொருள் ஒருவகை. அசையும் பொருள் ஒருவகை. இந்த மூன்றுவகைப் பொருள்களையும் நிரம்ப உடையவர்கள் மிகப் பெரியவர் கள். இந்த மூன்றும் ஒருவனிடத்தில் சேருவது மிக அருமை. மனிதன் இந்த மூவகையும் தனக்குச் சேரவேண்டுமென்று எண்ணி முயற்சி செய்துகொண்டிருக்கிறான். இவை ஒருவனைச் சாருவதும், தீர்வதும் அவன் முயற்சியின்பாற்

பட்டவை அல்ல. இந்த உடம்பு போனவுடன் நிச்சயமாக அவற்றினுடைய தொடர்பு அற்றுவிடும். இந்த உண்மையை அருணகிரியார் சொல்ல வருகிறார்.

உறவினர்களுக் கெல்லாம் முதல் ஆரம்பம் மனைவி. மனைவி வந்த பிறகுதான் நம்முடைய குடும்பம் உண்டாகிறது. தாய் தகப்பனேடு இருக்கும்போது அது நம்முடைய குடும்பம் அன்று; தகப்பனின் குடும்பத்தில் நாம் இருக்கிறோம். நாம் நம் முயற்சியினால் எதையும் செய்வதற்குரிய வகை மனையாட்டியோடு நாம் குடும்பம் நடத்துகிற போதுதான் அமைகிறது. மனைவி வந்த பிறகு மக்களும், பேரன் பேத்திகளும் தோன்றிக் குடும்பம் பெருகுகிறது. இவ்வளவுக்கும் மூலகாரணமாக இருக்கிற உறவு மனைவி தான். நம்முடைய வாழ்க்கை மனையாட்டியோடு சேர்ந்து வளரத் தொடங்குகிறது. அதனால் மனைவியை வாழ்க்கைத் துணை என்று வள்ளுவர் கூறுவர்.

அடுத்தபடியாகச் சொத்தைச் சேர்த்துக் கொள்கிறோம். நிலம், தோட்டம் ஆகிய எல்லாவற்றையும் அசையாப் பொருள்கள் என்று சொல்வார்கள். அவற்றுள்ளே எல்லோரும் காண அமைவது வீடு. அசையாப் பொருளாகிய சொத்தின் பிரதிநிதி வீடு என்று சொல்லலாம்.

வீட்டை ஒருவன் கட்டிக் கொண்ட பிற்பாடு வாழ்க்கைக்குரிய பொருள்கள் பலவற்றைச் சேர்த்துக் கொள்கிறான். அணிகளைச் சேர்க்கிறான். கார் முதலியவற்றைச் சேர்க்கிறான். இவை யாவுமே பணத்தினால் உண்டாவன.

ஆகவே உறவினர்களுக்கு எல்லாம் பிரதிநிதியாக மனைவியையும், அசையாப் பொருள்களுக்குப் பிரதிநிதியாக வீட்டையும், அசையும் பொருள்களுக்குப் பிரதிநிதியாகப் பணத்தையும் சொல்லலாம். மனையாட்டி, வீடு, பணம் ஆகிய மூன்றும் பலவகை உடைமைகளுக்கு

அடையாளங்கள். மனிதன் இந்த மூன்றுவகைப் பொருள்களிடத்திலும் ஆசை வைத்து அழிந்துவிடுகிருனே என்று அருணகிரியார் இரங்குகிருர். இப்போது பார்க்கப் போகிற கந்தர் அலங்காரப் பாட்டில் இரங்குவது மட்டும் அன்று; கந்தர் அநுபூதியிலும் இந்த மூன்றையும் சொல்கிருர்.

அநுபூதிப் பாட்டு

இந்த மூன்றின் மூலமாக உள்ளத்தைப் பற்றுவது மாயை. மாயை மூன்றுவகைப்படும். சுத்த மாயை, அசுத்த மாயை, பிரகிருதி மாயை என்பன அவை. பிரகிருதி மாயை பிரபஞ்சத்தில் நாம் வாழும்போது நமக்குத் தெளிவு உண்டாகாமல் கலக்கத்தை உண்டாக்குவது. பிரபஞ்சத்தில் வாழும் மனிதன் இந்த வாழ்க்கையில் பற்றுக்கொண்டு இறைவன் அருளைப் பெறவேண்டுமென்ற தெளிவு இல்லாமல் மேலும் மேலும் ஆசையைப் பெருக்கிக் கொள்வது, இந்த மாயையினுல் நிகழும் விளைவு. ஆசைதான் பிறப்புக்குக் காரணம். இந்த ஆசை மாயையினுல் உண்டாகிறது. ஆசையை மூன்று வகையாகப் பிரிப்பார்கள். பெண்ணுசை, பொன்னுசை, மண்ணுசை என்று. இதையே,

"அகம்மாடை மடந்தையர்"

என்று கந்தர் அநுபூதியில் சொல்கிருர். அகம் - வீடு. இது மண்ணுசைக்குப் பிரதிநிதி. மாடை — பொன். மடந்தையர் - பெண்.

"அகம்மாடை மடந்தையர் என்று அயரும்
சகமாயையுள் நின்று தயங்குவதே"

என்று கந்தர் அநுபூதியில் வருகிறது. 'மகமாயையைக் களைகின்ற பேராற்றல் படைத்த முருகப்பெருமானது திருவருள் பெற்றும், பிரபஞ்ச மாயையினின்றும் நான்

விடுபடவில்லையே' என்று கந்தர் அநுபூதிப் பாடலில் அவர் சொல்கிறார்.

"மகமாயை களைந்திட வல்லபிரான்
முகமாறும் மொழிந்தும் ஒழிந்திலனே
அகம்மாடை மடந்தையர் என்றயரும்
சகமாயையுள் நின்று தயங்குவதே."

இந்தப் பாட்டில், "அகம் மாடை மடந்தையர்" என்று சொல்வதையே இப்போது பார்க்கப்போகிற கந்தர் அலங்காரப் பாட்டில்,

தார்கொண்ட மாதரும் மாளிகையும் பணச்சாளிகையும்

என்று சொல்கிறார்.

கூர்கொண்ட வேலனைப் போற்றாமல்
ஏற்றங்கொண் டாடுவிர்காள்
போர்கொண்ட காலன் உமைக்கொண்டு
போம்அன்று பூண்பனவும்
தார்கொண்ட மாதரும் மாளிகை
யும்பணச் சாளிகையும்
ஆர்கொண்டு போவர்ஐ யோ?கெடு வீர்! நும்
அறிவின்மையே!

இறத்தல் உறுதி

உலகத்தில் பலபல பொருள்கள் அநுபவிப்பதற்கு இருந்தும் அவற்றை அநுபவிக்காமல், அநுபவிக்க முடியாமல், ஒருவன் இறந்துவிடுகிறான். அந்தப் பொருள்கள் அவனோடு போகின்றனவா? இல்லை. நிலையாமை ஒன்று தான் இந்த உலகத்தில் இருக்கிற உண்மை.

"நெருநல் உளன்ஒருவன் இன்றில்லை என்னும்
பெருமை உடைத்துஇவ் உலகு."

எத்தனையோ மக்கள் பிறந்து பொருள் ஈட்டி வாழ்ந்தாலும் முடிவாக இறந்து போகிறார்கள். பிறந்தவர்கள் எல்லோரும்

பொருள் ஈட்டிக்கொள்வது நிச்சயம் அன்று. அவர்கள் எத்தனை காலம் வாழ்வார்கள் என்றும் உறுதி சொல்ல முடியாது. அவர்கள் மணம் செய்து கொள்வார்களா, இல்லையா என்பதை வரையறையாகச் சொல்ல முடியாது. அப்படிச் செய்துகொண்டாலும் குழந்தைகள் பிறக்கும் என்ற உறுதியும் சொல்ல முடியாது. உறவினர்கள் அவர்களுக்குக் கிடைப்பார்கள் என்ற நிச்சயமும் இல்லை. படிப்பார்களா, உத்தியோகம் செய்வார்களா, பணம் ஈட்டுவார்களா, ஊர்சுற்றுவார்களா, நோய் இல்லாமல் வாழ்வார்களா என்று கேட்டால் இந்தக் கேள்விகளில் எதற்கும் உறுதியாக விடை சொல்ல முடியாது. ஆனால் ஒன்றுமாத்திரம் உறுதி. பிறந்தவர்கள் செத்துப் போவார்கள். வாழ்ந்தாலும் வாழாவிட்டாலும், பணம் ஈட்டினாலும் ஈட்டாவிட்டாலும், மணம் புரிந்துகொண் டாலும் புரிந்துகொள்ளாவிட்டாலும், குழந்தை குட்டி களைப் பெற்றாலும் பெறாவிட்டாலும், நோய் உடையவ னாக இருந்தாலும் இல்லாவிட்டாலும் ஒருநாள் நிச்சயமாக மனிதன் செத்துப்போகத்தான் வேண்டும்.

நிலையான பொருள்

சாகும்போது அவனுடன் தொடர்ந்து நெருங்கியிருக் கின்ற அனைத்தும், உடம்பையும் உள்ளிட்டு அவனுக்குப் பயன்படாமல் விலகிவிடும். இப்படி உயிர் உலக வாழ்க் கையைவிட்டுப் போகும்போது, நழுவிவிடுகிற பொருள் களிலே மனிதன் பற்று வைப்பதனால் பயன் இல்லை. இந்த உடம்பு இறந்துபடுவதைக் கண்முன்னால் பார்த்தும், இதனால் கிடைக்கும் இன்பத்தில் ஈடுபட்டிருக்கிறோம். இன்பம் என்பது மனத்தினால் அமைகிற ஒன்றே தவிர வெளிப்பொருள்களினால் உண்டாவதில்லை. நிரந்தரமாக நமக்கு இன்பம் வரவேண்டுமானால் எப்போதும் நிலையான பொருளிடத்தில் பற்றுவைக்க வேண்டும். மயக்கத்தி

னால் மனைவியினாலும், மற்றப் பொருள்களினாலும் இன்பம் வரும் என்று நினைத்து அவற்றோடு தொடர்பு ஏற்படுத்திக் கொள்கிறோம். அந்தப் பொருள்கள் நிலைத்தன அல்ல. ஆதலின் அவற்றால் வரும் இன்பமும் எந்தச் சமயத்திலும் நின்று விடும். அப்படியின்றி நாம் பெறுகின்ற இன்பம் நிலைத்திருக்கவேண்டுமானால் என்றைக்கும் நிலையான பொருளோடு தொடர்பு இருக்கவேண்டும். என்றைக்கும் நிலையான பொருள் இறைவன்தான்.

மனிதர்களாகப் பிறந்தவர்கள் இன்பமாக வாழ வேண்டுமானால் அன்பு செய்ய வேண்டும். அன்புடைய வாழ்க்கையே சிறந்த வாழ்க்கை. "மனைவியிடத்தில் அன்பு வைக்கிறேன். குழந்தையிடத்தில் அன்பு வைக்கிறேன். ஐயோ, இவர்கள் கொடுக்கிற துன்பம் பொறுக்க முடியவில்லையே! இவர்களிடத்தில் நான் வைத்த அன்பு பெரும் தொல்லையாகப் போய்விட்டதே!" என்று வருந்துகிறான். குழந்தை இறந்துவிட்டாலோ, மனைவி இறந்துவிட்டாலோ, அவன் அடைகிற துன்பத்திற்கு எல்லை இல்லை. இப்படி நாம் அன்பு வைக்கிற பொருள்கள் நிலையாத பொருள்களாக இருந்தால் அந்த அன்பினால் பயன் இல்லை. அந்த அன்பைப் பற்று என்று சொல்வர். எல்லாக் காலத்தும் இருக்கிற நிலையான பொருளிடத்தில் வைக்கும் அன்பே உண்மையான அன்பு.

நம்முடைய உடம்பு பல காலம் இராது என்பதைப் புதிதாகத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும் என்பதில்லை, நிலையான பொருள் எங்கே இருக்கிறது என்பதைத்தான் ஆராய்ச்சி செய்ய வேண்டும். அந்த ஆராய்ச்சியையும் நாம் புதிதாகச் செய்வதுகூட அவசியம் இல்லை. பல பெரியவர்கள் இந்த வாழ்க்கையில் பல வகையான பரிசோதனைகளைச் செய்து உண்மை இன்னது என்று கண்டுபிடித்திருக்கிறார்கள். நிலையான இன்பம் இத்தகை

யது, அது இன்ன இடத்திலிருந்து வருவது, இன்ன வாறு பெறவேண்டும் என்று சொல்லி யிருக்கிறார்கள். அவற்றையெல்லாம் நாம் படித்துக் கொண்டிருக்கிறோம்; பிறர் வாயிலாகக் கேட்கவும் கேட்கிறோம். ஆனாலும் அவற்றில் நமக்கு நம்பிக்கை இருப்பது இல்லை.

ஐயப்படுபவர்

உண்மையான பொருளிடத்தில் அன்பு வைத்தால் உணமையான இன்பம் கிடைக்கும் என்பதை நாம் நம் பாமல் இருப்பதற்குக் காரணம் என்ன? நமக்குள்ள ஐயம். ஒருகால் அது பொய்யாக இருந்தால் என்ன செய் வது என்ற ஐயம். இப்படி ஐயப்படுபவர்களுக்கு எந்தக் காலத்திலும் நன்மை கிடையாது. சம்சயாத்மா வினச்யதி என்பது பகவத் கீதை.

கடைக்குப் போய் ஒரு மூட்டை அரிசி வாங்கிக் கொண்டு வருகிறோம். அது நல்ல அரிசியாகத்தான் இருக்கும் என்று நம்பியே வாங்கி வருகிறோம். 'அதில் நஞ்சு கலந்திருந்தால் என்ன செய்வது?' என்று யாரும் நினைப்பதில்லை. நம் வீட்டுக் குழந்தை விளையாடப் போகிறது. 'அதன்மேல் கார் ஏறி இறந்துவிட்டால் என் செய்வது?' என்று யாரும் சந்தேகப்படுவதில்லை. ஒரு சிற்றுண்டிச் சாலைக்குப் போகிறோம். அங்கே இருக்கிற சிற்றுண்டி நல்லதா அல்லாததா என்று நாம் உண்டால் தான் தெரியும். அது நல்லது என்று தெரிந்தால்தான் உண்ண முடியும். அந்தச் சமயத்தில் நாம் என்ன செய்கி றோம்? நமக்கு முன்னே அங்கு உண்டு வந்தவரைக் கேட் கிறோம். "அங்கே சாப்பாடு நன்றாக இருக்குமா?" என்று கேட்டு, "மிக நன்றாக இருக்கிறது" என்று அவர் சொல்ல, அதை நம்பி நாம் போய் உண்கிறோம்.

என்றும் நித்தியமாக இருக்கும் ஒன்றை அறியும் தகுதி நமக்கு இல்லை. அத்தகைய இன்பம் ஒன்று இருந்தால்

அதை அடையவேண்டும் என்கிற ஆசை நமக்கு இருக்கிறது. ஆனால் அப்படி ஓர் இன்பம் உண்டென்று அதனை நன்றாக உணர்ந்த ஒருவர் சொன்னால் அவரது வார்த்தைகளில் நமக்கு நம்பிக்கை பிறப்பது இல்லை. உணவை உண்ணப்போகிறவன் முன்பு உண்டவனிடத்தில் கேட்டு அதில் நம்பிக்கை வைத்து உண்ணவேண்டியது எப்படி அவசியமோ, அப்படியே உயிருக்கு இன்பம் அளிக்கின்ற உணவைப்பற்றிப் பெருமக்கள் கூறிய சொல்லில் நாம் நம்பிக்கை வைக்கத்தான் வேண்டும். ஒருவர் இருவர் சொன்னால் சந்தேகம் உண்டாகும். எத்தனையோ காலமாக எத்தனையோ பெருமக்கள் கடவுள் உண்மையென்றும், அவரால்தான் உய்வு பெறவேண்டும் என்றும், அவருடைய திருவருள்தான் நிரந்தரமானது என்றும் சொல்லியிருக்கிறார்கள்; வெவ்வேறு மொழிகளில் வெவ்வேறு வகையில் வெவ்வேறு துறையில் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அத்தனை பேர்களும் நம்பக்கூடாதவர்களா? அவர்கள் சொல்வதை நம்பக்கூடாது என்று சொல்வது முறையாகுமா?

கூர்கொண்ட வேலன்

அருணகிரிநாதர் உலக இயலில் ஈடுபட்டுத் தாம் ஈட்டிய பொருளில் மிக்க பற்றுக்கொண்டு வாழ்பவர்களைப் பார்த்து உபதேசம் செய்யப் புகுகிறார்.

> கூர்கொண்ட வேலனைப் போற்றாமல் ஏற்றம்
> கொண்டாடுவீர்காள்!

மக்கள் பொருளைப் போற்றுகிறார்கள்; மனைவியையும், மக்களையும் போற்றுகிறார்கள். 'நான் நான்' என்று தம்மையே போற்றி ஏற்றம் கொண்டாடுகிறார்கள். தம் முடைய அழகான மனைவியைப் பார்க்குந்தோறும், 'நமக்கு இப்படிக் கிடைத்தாளே' என்று தம்மைத் தாமே

கொண்டாடிக் கொள்கிறார்கள். தம்முடைய மாளிகையின் அழகைப் பார்த்தும், பிறருக்குக் காட்டியும் பெருமிதம் அடைகிறார்கள். இப்படி எதை எதையோ போற்றி ஏற்றம் கொண்டாடிக்கொண் டிருக்கிறார்களே, அவர்கள் ஒருநாளாவது ஆண்டவனைப் போற்றி இருக்கிறார்களா?

ஆண்டவன் வடிவேல் பெருமான். அவன் கையில் இருக்கிற வேல் கூர்மையானது. அதனை ஞானசக்தி என்று சொல்வார்கள். ஞானம், உயர்ந்த அறிவு. அறிவுக்கும் கூர்மை உண்டு; வேலுக்கும் கூர்மை உண்டு. வேல் ஞான சக்தி. ஆகையால் அது மிக்க கூர்மையாக இருக்கிறது. இறைவன் அதனைத் தன் படையாக வைத்திருக்கிறான். ஞான சொரூபியாகிய ஆண்டவன், ஞான சக்தியைத் தன் படையாகக் கொண்ட ஆண்டவன், தன்னையும் தன் கை வேலையும் போற்றுகிறவர்களுக்கு அருள் செய்கிறான். ஞானிகள் கூர்கொண்ட வேலனைப் போற்றி ஏற்றம் கொண்டாடுகிறார்கள். மற்றவர்களோ தம் மனையாட்டியிடத்தில் மயக்கம்கொண்டு, தாம் ஈட்டிய பொருளிடத்தில் மயக்கம்கொண்டு அவையே உண்மையென்று கருதி அவற்றைப் பெற்றதனாலே தமக்கு ஏற்றம் வந்துவிட்டதாகக் கொண்டாடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். 'கூர்கொண்ட வேலனைப் போற்றாமல், அப்படிப் போற்றுகின்ற பக்தி தம்மிடத்தில் இருக்கிறது என்று ஏற்றம் கொண்டாடாமல், உலகத்துப் பொருள்களைப் பெற்றதனாலே தமக்கு ஏற்றம் வந்துவிட்டதாக இவர்கள் கொண்டாடுகிறார்களே!' என்று இரங்குகிறார் அருணகிரியார். "பூண்பனவும், தார்கொண்ட மாதரும் மாளிகையும் பணச்சாளிகையும் பெற்றிருக்கிறோம் என்று ஏற்றம் கொண்டாடிக்கொண்டிருக்கிறீர்களே. இவை நிலை என்று எண்ணுகிறீர்களா?" என்று கேட்கிறார். பூண்பன - அணிகின்ற அணிகலன்கள். தார் - மாலை. தார்கொண்ட

மாதர் - தம் மாலையை ஏற்றுத் தமக்குத் துணையான மனைவி. பணச் சாளிகை - பணப் பை, இவற்றையெல்லாம் வைத்துக் கொண்டு தம் பெருமைக்கு இவை காரணம் என்று எண்ணி, மரணம் என்ற ஒன்று உண்டு என்பதை மறந்து செருக்கி நிற்கின்ற செல்வர்களைப் பார்த்துச் செய்கின்ற உபதேசம் இது.

காலன்

போர்கொண்ட காலன்

என்கிறார். யமன் யாரிடத்திலும் சிநேகமாக வருபவன் அல்ல. யமன் வந்தால், "நான் உன்னோடு வருகிறேன்" என்று சொல்கிற மனிதரும் இல்லை. யமன் வந்தான் என்றால் ஒரே கலக்கந்தான்; அழுகைதான். கொடுத்த கடனைத் திருப்பி ஒருவன் கேட்டாலே நமக்குச் சங்கடம் வருகிறது. உயிரைக் கொண்டு போகிற காலன் வந்தால், "நான் வருகிறேன்" என்று சொல்வோம்? அவன் சும்மா வருவது இல்லை. உயிர்க்கூட்டங்களில் எதுவும், "நான் உலக வாழ்க்கையை விட்டுப் போகவேண்டிய காலம் வந்து விட்டதா? சரி, வருகிறேன்" என்று அமைதியாக வராது என்பதை அவன் நன்கு உணர்ந்திருக்கிறான். அதனால் போர் செய்வதற்குரிய ஆயுதங்களுடனே வருகிறான். அவன் கையில் கதை இருக்கிறது. சூலம் இருக்கிறது. பாசம் இருக்கிறது. அவனுடைய உருவமே பயங்கரமாக இருக்கிறது. அவன் சமாதானமாக அலங்காரம் பண்ணிக் கொண்டு வருகிறவனே அல்ல. எப்போதும் போர்க் கோலத்தோடு வருகிறான். அதனால்,

போர்கொண்ட காலன்

என்று சொன்னார். அவன் பாசம் ஒருநாள் நிச்சயமாகக் கழுத்தைச் சுற்றி விழுந்துவிடும். "நீங்கள் உம்முடைய உடம்பு, மாளிகை முதலியன எல்லாம் நிலையானவை

என்று எண்ணிக்கொண்டு ஏற்றம் கொண்டாடிக்கொண்டிருக்கிறீர்களே. உமது மாளிகையில் இருந்து மட்டும் அல்ல, உம்முடைய உடம்பிலிருந்தே உம்முடைய உயிரை அவன் பிரித்துக்கொண்டு போவான். அப்படிக் கொண்டு போகும்போது உம்முடைய இத்தனை பொருள்களும் உம்மோடு வருமா?" என்று கேட்கிறார்.

ஆர் கொண்டு போவர்?

நிச்சயமாக வாரா. அவற்றை யார் கொண்டு போவார்கள்? அதுவும் நிச்சயம் இல்லை. பல பேர் தம்முடைய மக்களுக்குச் சொத்தை எழுதி வைப்பார்கள். சிரமப்படாமல் பெற்றது ஆகையால் அவர்கள் அந்தச் சொத்தைச் சூதாட்டத்திலும், வேறு தீய நெறிகளிலும் செலவிட்டுவிடுவார்கள். பலகாலம் உழைத்துச் சம்பாதித்த அந்தச் சொத்து மிகக் குறுகிய காலத்திலே கள்வர்கள், வழக்கு அறிஞர்கள், சூதாடிகள் ஆகியோர்களுக்குரிய சொத்தாகப் போய்விடுகிறது. அதனால்,

ஆர்கொண்டு போவர் ஐயோ?

என்று கேட்கிறார். கட்டி வைத்திருக்கும் வீட்டில் ஒருவன் பல காலம் வாழ்கிறான். ஆனால் அவன் இறந்தவுடன் அவன் பிள்ளை அதை விற்றுவிடுகிறான். அந்த வீட்டின் அமைப்பு அவனுக்குப் பிடிக்கிறது இல்லை; அல்லது வீட்டை விற்கவேண்டிய அவசியம் அவனுக்கு ஏற்படுகிறது. அதைக் கட்டினவன் நல்ல சைவனாக இருப்பான். அவனுக்குப் பின்னால் அதுவே கசாப்புக் கடையாகக் கூட மாறிவிடுகிறது. இந்த மாதிரி சொத்தைச் சேர்த்தவனுடைய இயல்புக்கு விரோதமானவர்களிடம் கூட அவை போய்ச் சேருவதைப் பலவிடங்களில் பார்க்கிறோம். "நான் இறந்த பிற்பாடு இவற்றையெல்லாம் நிச்சயமாக என்னுடைய பிள்ளை அநுபவிப்

பான்'' என்று யாரும் நம்புவதற்கில்லை. அதற்குக் காரணம் பிள்ளை பொல்லாதவன் என்பது மாத்திரம் அன்று. அந்தப் பிள்ளையே இவனுக்கு முன்னால் இறந்துவிடலாம். நிலையாமையே தன்னுடைய பெருமையாக உள்ள இவ்வுலகத்தில் இன்ன பொருள் இன்னாரிடம் இவ்வளவு காலம் இருக்கும் என்கிற வரையறை இல்லை. ஆதலினால், ''நீர் சம்பாதித்த பொருளை யார் கொண்டு போவார்களோ?'' என்று இரங்குகிறார் அருணகிரியார்.

போர்கொண்ட காலன் உனைக்கொண்டு
போம்அன்று பூண்பனவும்
தார்கொண்ட மாதரும் மாளிகையும் பணச் சாளிகையும்
ஆர்கொண்டு போவர் ஐயோ?

வேலன் துணை

எப்போதும் போர்கொண்டு வருகிற காலனுக்கு எதிராகத் தைரியத்தோடு இருக்கவேண்டுமானால் நமக்கு ஒரு பலம் வேண்டும். காலனுக்கு எதிராகத் தைரியத்துடன் நிற்க வேலன்தான் நமக்குப் பலமாக இருப்பான். போர்கொண்ட காலனுக்கு எதிரே நிற்கக் கூர்கொண்ட வேலன் துணை வேண்டும். அவன் தானாக வந்து துணை நிற்கமாட்டான். இவ்வுலகில் வாழ்கின்ற காலத்திலேயே நமக்குப் போர்கொண்ட காலன் ஒருநாள் வருவானே என்கிற பயம் உண்டாகி, அப்போது பயத்தைப் போக்குவதற்குக் கூர்கொண்ட வேலன் நமக்குத் துணையாக இருக்கவேண்டும் என்று எண்ணி, அந்த வேலன் புகழைப் பாடி, அவனிடத்தில் அன்பு வைத்துப் பழக்கம் செய்தால் காலன் வருங்கால் கவலையில்லாமல் நாம் இருக்கலாம். அத்தகைய அறிவு உடையவர்களுக்கு வாழ்க்கையில் தாம் ஈட்டுகிற பொருள் எல்லாம் பொருளாகத் தோன்றாது. மணம் செய்துகொண்ட மனையாட்டியும், பெற்ற பிள்ளைகளும், உறவினர்களும் நிலையான துணையாகத் தோன்றமாட்டார்

கள். ஆண்டவனே உறுதுணையாவான் என்கிற நினைவு இருக்கும். வாழும்போதே இந்த எண்ணமும் இறைவனிடத்தில் தொடர்பும் இருப்பதனால் மரணம் அடைந்த பிறகும் ஆண்டவன் திருவருள் அவர்களுக்குக் கிடைக்கும் ஆகையால் ஈட்டுகின்ற பொருளிலேயே உள்ளத்தை மயங்கவிட்டு அவற்றைக் காப்பாற்றுவதையே வாழ்க்கைக் கடன் என்று எண்ணிப் பொழுதைப் போக்காமல், ஈட்டுகின்ற பொருள்களை நுகரும்போதே அவற்றோடு ஒட்டியும் ஒட்டாமலும் இருந்து கூர்கொண்ட வேலனைப் போற்ற வேண்டுமென்பதைக் குறிப்பாக இந்தப் பாட்டில் காட்டினார்.

எளிய செயல்

மனைவியை மணப்பதும், பணத்தை ஈட்டுவதும், மாளிகையைக் கட்டுவதும் ஆகிய காரியங்கள் பெரும் முயற்சியினாலே உண்டாவன. ஆனால் கூர்கொண்ட வேலனைப் போற்றுவதற்குப் பெரிய முயற்சி வேண்டியதில்லை. நமக்கு மனம் இருக்கிறது. வாய் இருக்கிறது. உடம்பு இருக்கிறது. அவற்றைக் கொண்டு எல்லோருமே வேலனைப் போற்றலாம். பணம் இல்லாதவன் மனைவியைக் கல்யாணம் செய்துகொள்ள முடியாது. தொழில் செய்ய முடியாது. வீடுகட்ட முடியாது. ஆனால் முருகனை நினைக்கலாம். உலகத்திலுள்ள எல்லா மக்களும் கல்யாணம் பண்ணிக்கொள்ள முடியும் என்று சொல்ல முடியாது. வீடு கட்ட முடியும் என்று சொல்ல முடியாது. உறவினர்களைப் பெறுவார்கள் என்றும் சொல்ல முடியாது. ஆனால் முயன்றால், எல்லோருமே ஆண்டவனுடைய அருளைப் பெறுவதற்கு முயற்சி செய்யலாம். அதற்குவேண்டிய உறுப்புக்கள் உடம்பும், வாயும், மனமுமே. மனிதர்களுக்கு இவை இருக்கின்றன. எளிதில் இவை நமக்குக் கிடைத்தும் அந்த ஏற்றமான காரியத்தைச் செய்யாமல் மிகவும்

முயன்று சம்பாதித்த பொருள்களிடத்தில் ஈடுபட்டு அவற்றையே பெரியனவாகப் போற்றி அவற்றை உடைய நிலை தான் ஏற்றமான நிலை என்று கொண்டாடிக்கொண்டிருப்பது மாயையின் விளைவு. இந்த விளைவினால் வருகின்றது துன்பம். இது மாற வேண்டுமானால் உலகில் வாழும் போதே கூர்கொண்ட வேலனைப் போற்றவேண்டும். அப்படிப் போற்றுவதுதான் ஏற்றம் என்று கொண்டாட வேண்டும். அப்படிப் போற்றுகிறவர்களையே ஏற்றம் உள்ளவர்களாகக் கொண்டாடி வணங்க வேண்டும்.

இறைவனைப் போற்றுவதற்குரிய கரணங்களை எல்லாம் பெற்றிருந்தும் அவற்றைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளாமல் வீணாகப் பொழுது போக்குகின்றவர்களைப் பார்த்து,

கெடுவீர்!

என்று கூறுகிறார். 'வீணாகப் போகிறீர்களே! கேட்டை அடைவீர்கள்' என்பது பொருள். அவர்கள் அறியாமையினால் அப்படிச் செய்கிறார்கள். ஆகையால், "உங்கள் அறிவின்மை இருந்தவாறு என்னே!" என்ற பொருளில்

கெடுவீர்! நும் அறிவின்மையே!

என்று சொல்கிறார். ஆண்டவன் நமக்கு அறிவு கொடுத்திருக்கிறான். அதனைக் கூர்மையாக்கிக்கொண்டு அதனாலே உலக இயல்பை நன்கு அறிந்து வாழவேண்டும். எது நிற்கும், எது நிலையாதது என்கிற உண்மையைத் தெரிந்து, கூர்மையான ஞான வேலைத் திருக்கரத்திற்கொண்ட பெருமானே உண்மையான பொருள் என்று அறிந்து அவனைப் போற்றவேண்டும். ஆனால் அறிவு படைத்த மனிதன் ஆசையை வளர்த்துக் கொண்டே போவதனால் தன்னிடம் இருக்கிற சிறிது அறிவையும் வரவர மங்க அடித்துவிடுகிறான். மாயை கப்பிக் கொள்கிறது. அறிவின்மையினால், அஞ்ஞானத்தினால் உண்மையை உணர முடியாதவனாகி

விடுகிறான். ஆகவே, 'பூண்பனவும் தார்கொண்ட மாதரும் மாளிகையும் பணச்சாளிகையும் நமக்கே உரியன' என்று எண்ணி வாழ்கிறான். "இப்படி வாழ்கிறீர்களே, என்னே உங்கள் அறிவின்மை!" என்று இடித்துக்காட்டி இரங்கு கிறார் அருணகிரியார்.

★

கூர்கொண்ட வேலனைப் போற்றாமல்
ஏற்றங்கொண் டாடுவிர்காள்,
போர்கொண்ட காலன் உமைக்கொண்டு
போம்அன்று பூண்பனவும்
தார்கொண்ட மாதரும் மாளிகை
யும்பணச் சாளிகையும்
ஆர்கொண்டு போவர்ஐ
யோ!கெடு வீர்நும் அறிவின்மையே!

[கூர்மையையுடைய வேலாயுதனை வழிபடாமல், நமக்கு ஏற்றம் இருக்கிறதென்று தம்மைத் தாமே பாராட்டிக் கொள்ளும் மக்களே, போர்க்கோலத்தைக் கொண்ட யமன் உம்மை உடலி னின்றும் பிரித்துக் கொண்டு போகும் அந்த நாளில், நீங்கள் அணியும் ஆடையாபரணங்களையும், மாலையை அணிந்த மனைவிய ரையும், மாளிகையையும், பணப் பையையும் ஆர்கொண்டு போவார்கள்? ஐயோ! கெட்டுப்போகிறவர்களே; உம் அறிவின்மை இருந்தவாறு என்னே!

கூர் - கூர்மை. போர் - போர்க்கோலம்; ஆகுபெயர். தார் - மாலை; தார் கொண்ட மாதர் - உம்முடைய மார்பின் மாலையை ஏற்று மணந்து கொண்ட மாதர். சாளிகை - பை. அறிவின்மையே என்பது அறிவின்மை இருந்தவாறு என்னே என்றவாறு.]

இது கந்தர் அலங்காரத்தில் எழுபத்தெட்டாவது பாட்டு.

சிந்தாகுலம் தீர

பொருள், மடந்தையர், வீடு ஆகியவற்றில் பற்று வைத்து வேலாயுதனைப் போற்றாமல் ஏற்றம் கொண்டாடுவதால் பயன் இல்லை என்றும், எல்லாம் காலனுக்கு முன் விட்டு ஒழியும் என்றும் கூறிய உபதேசத்தைச் சென்ற பாட்டில் பார்த்தோம். இந்த மூன்றுவகையான ஆசைகளுள்ளும் மக்களின் உள்ளத்தை மிகுதியாகப் பிணித்துப் பல வகையான சிக்கல்களுக்கு ஆளாக்குவது மாதர் மயல். அதனைப் பலபல வகையில் நமக்கு நினைப்பூட்டுவார் அருணகிரிநாதர். இப்போது பார்க்கப்போகும் பாடலில் அதனையே எடுத்துச் சொல்கிறார். மங்கையருடைய பார்வை வலையில் சிக்கித் திண்டாடுகின்ற நிலையை இந்தப் பாட்டில் சொல்ல வருகிறார்.

> பந்தாடும் மங்கையர் செங்கயல் பார்வையில் பட்டு உழலும் சிந்தாகுலம்

என்று தொடங்குகிறார். மங்கையரைச் சொல்லும்போது, பந்தாடும் மங்கையர் என்று சிறப்பிக்கிறார்.

பந்தாடும் மங்கையர்

பழைய காலத்தில் சின்னஞ் சிறு வயதில் ஆண்களும், பெண்களும் விளையாடுவார்கள். பெண் குழந்தைகள் தனியாகவும், ஆண்பிள்ளைகள் தனியாகவும் விளையாடுவதுண்டு; சேர்ந்தும் விளையாடுவார்கள். மங்கைப் பருவம் அடைந்த பிறகு பெண்கள் தனியாக விளையாடுவார்கள். அவர்களுக்கென்றே தனி விளையாட்டுகள் இருந்தன. வீட்டில் இருந்தபடியே விளையாடுவார்கள்; வீட்டுக்குப் புறம்பும் சென்று விளையாடுவ

துண்டு. மங்கையர் விளையாடுகின்ற ஆடல் வகைகள் அம்மானை ஆடுதல், கழங்கு ஆடுதல், பந்து ஆடுதல் முதலிய பல. முக்கியமாகப் பந்தாடும் விளையாட்டு மங்கையர் களுக்கே உரியது. பந்து விசிறி எறிந்து ஆடுவதும், கீழே தட்டி ஆடுவதும் அவர்களது விளையாட்டு வகைகளில் சிறந்தவை.

"பந்தாடி அங்கம் நொந்தார் பரிந்து"

என்று திருப்புகழில் அருணகிரிநாதர் பாடுவார். பெருங் கதை என்னும் சிறந்த காவியத்தில் ஓர் அத்தியாயம் முழு வதும் இரண்டு பெண்கள் பந்தடித்து ஆடியதைச் சொல்கிறது.

கம்ப ராமாயணத்தில் மங்கையர்கள் பந்தாடும் எழிலைப் பலவிடங்களில் கம்பர் சொல்கிறார். ஓரிடத்தை மாத்திரம் இங்கே நினைப்பூட்ட விரும்புகிறேன். கோசல நாட்டில் மங்கையரும் ஆடவர்களும் விளையாடுகிறார்கள். பூம்பொழில்களில் தங்கள் தங்களுக்கேற்றபடி அவர்கள் பொழுதைப் போக்குகிறார்கள். மங்கையர்கள் சந்தன மரம் அடர்ந்த சோலையில் பந்து விளையாடுகிறார்கள். ஆட வர்களோ நந்தன வனங்களில் கலைகளைப் பயில்கிறார்கள். இயற்கையாகச் சந்தன வனமாகவும், நந்தன வனமாகவும் இருந்த அந்தப் பூம்பொழில்கள் தங்களிடம் வந்து பயிலும் மகளிராலும், ஆடவராலும் மணம் மாறி வேறு பொழில் களைப் போலத் தோன்றுகின்றனவாம். நல்ல மகளிருடைய மேனி சண்பக மணமுடையதாக இருக்கும் என்று சாமுத்திரிகா லட்சணம் கூறுகிறது. மங்கையர்கள் பந்தை அடித்து ஆடுகின்ற இடத்தில் அவர்கள் மேனி மணம் எங்கும் பரவிச் சந்தன மணத்தையே மாற்றிவிடுகிறது. அது சண்பக வனமோ என்று ஐயப்படும்படியாக அமை கிறதாம். அதுபோல் ஆடவர்கள் கலை பயில்கின்ற நந்தனவனங்களும் தன்னுடைய இயற்கை மாறிக் காண்

கின்றன. சிறந்த ஆடவர்களுடைய திருமேனியில் முல்லை மணம் வீசும் என்பது ஒரு மரபு. கலை பயில் கழகங்கள் இருந்த நந்தன வனத்தில் ஆடவர்களுடைய திருமேனியி லுள்ள முல்லை மணம் படர்ந்து நந்தன வனங்களை எல்லாம் முல்லைக் காடுபோலத் தோற்றச் செய்கிறது. இந்தக் கருத்தைக் கம்பர் வைத்துப் பாடுகிறார்.

''பந்தினை இளையவர் பயில்இடம், மயில் ஊர்
கந்தனை அனையவர் கலைதெரி கழகம்,
சந்தன வனம்அல, சண்பக வனம்ஆம்;
நந்தன வனம்அல, நறைவிரி புறவம்.''

"பந்தினை இளையவர் பயில் இடம், சந்தன வனம் அல; சண்பக வனம் ஆம்'' என்று கூட்டிப் பொருள் கொள்ளவேண்டும். இந்தக் காட்சியில் சண்பக மணம் பெற்ற உடம்பையுடைய பெண்கள் சந்தன மரக் காட்டில் பந்து விளையாடுகிறார்கள் என்பதைத் தெரிந்து கொள்ளலாம்.

இந்தக் காலத்தில் பெரும்பாலும் ஆடவர்களே பந்தாடுகிறார்கள். ஆண்களுக்குரிய செயல்களைப் பெண் களும், பெண்களுக்குரிய செயல்களை ஆண்களும் செய்கிற காலம் இது. முறை மாறிச் செய்கின்ற பல செயல்களை இந்தக் காலத்தில் பார்க்கிறோம். இந்த முறை மாற்றத் தால் நன்மையும் உண்டு ; தீமையும் உண்டு.

பந்தும் கண்ணும்

மங்கையர்கள் பந்தை ஆடும்போது அவர்களுடைய கண்கள் அந்தப் பந்தோடு செல்லும். இயற்கையாகவே பிறழுகின்ற அவர்களுடைய கண்கள் பந்தை விளையாடும் போது பின்னும் அதிகமாகப் பிறழும். தண்ணீரில் மேலும் கீழும் உலாவுகின்ற மீனைப் போலப் புரண்டுகொண் டிருக்கும்,

காளையின் பார்வை

ஒரு பெண் பந்தாடிக்கொண்டிருக்கிறாள். அவளுடைய கயல் மீன் போன்ற கண்கள் புரண்டுகொண்டிருக்கின்றன. அப்போது அங்கே ஒரு கட்டிளங் காளை வருகிறான். அவன் அந்தப் பெண் பந்து ஆடும் கோலத்தைக் கண்டு மகிழ்வதற்கு வாய்ப்பு உண்டு. அந்தப் பந்து மேலும் கீழும் எழும்பி விழுவதையும், அவள் தன்னுடைய கையினால் வீசி அடித்தலையும் கண்டு வியக்கலாம். ஆனால் அவன் பந்தையும் காணவில்லை; அதனை ஆடும் திறத்தையும் காணவில்லை. பந்தை ஆடுகின்ற மங்கையைத்தான் கண்டான். விளையாட்டின் திறத்தைக் கண்டு அநுபவிக்கின்ற இயல்பும், மனமும் அவனுக்கு வந்திருக்கலாம். ஆனால் அவன் உள்ளம் மங்கையின் அழகைக் கண்டு சுவைப்பதில் ஈடுபடுகிறது.

முள்ளும் ரோஜாவும்

நல்ல பொருள் எங்கேனும் இருந்தால் அதன்பாலுள்ள நன்மையைக் கண்டு நுகர்வது ஒருவகை. அதனிடம் உள்ள தீமையை நுணுக்கமாக ஆராய்ந்து அதைத் தெரிந்து கொள்வது ஒருவகை. ரோஜாப் பூ ஒரு செடியில் பூத்திருக்கிறது. அந்தச் செடியைப் போய்ப் பார்க்கும்போது மேலேயே மலர்ந்திருக்கும் ரோஜாப் பூவைக் கண்டு இன்புறலாம். அப்படி இல்லாமல் அதில் உள்ள முள்ளைக் கண்டும், அதைத் தொட்டுப் பார்த்தும் துன்பத்தை அடைகிறவர்களும் இருக்கிறார்கள். சின்னஞ்சிறு குழந்தையை ரோஜாப் பூவின் பக்கத்தில் கொண்டுபோய் நிறுத்தினால் அது பூவைத்தான் தொட்டுப் பார்க்கும் என்று சொல்வதற்கில்லை. முள்ளைத் தொட்டுக் கையில் ரத்தக் காயம் உண்டாக்கிக் கொள்ளலாம்.

பார்வையில் வேறுபாடு

அந்தக் குழந்தையின் நிலையில்தான் இந்த ஆடவன்

இருக்கிறான். பந்தாடும் திறமையையும், அவளுடைய உடம்பு அசைவினில் அவளுக்கு இருக்கும் சுறுசுறுப்பையும் உணர்ந்து வியக்கவேண்டிய அவன் அந்த மங்கையின் அழகைக் கண்டு வருந்துகிறான். அழகைத் தனித்து நின்று பார்ப்பதும் இல்லை. அந்த அழகைத் தான் அநுபவிக்க வேண்டுமென்று பார்க்கிறான். அவனுடைய கண்ணில் உள்ள கோளாறு அது.

மங்கைப் பருவம் வந்த ஒரு பெண்ணை அவனுடைய தந்தையும் பார்க்கிறான்; தமையனும் பார்க்கிறான்; வேறு ஓர் ஆடவனும் பார்க்கிறான். தந்தை அவள் மிக்க அழகி என்று கண்டு அவளுக்கு ஏற்ற கணவனைத் தேடவேண்டுமென்று நினைக்கிறான். தமையனும் அப்படியே நினைக்கிறான். அந்த அழகைத் தனித்து நின்று சுவைக்கிற ஆற்றல் அவர்களுக்கு உண்டு. அப்படியின்றி அயலானாகிய காளையோ அந்த அழகைக் கண்டு அதனைத் தான் நுகர எண்ணுகிறான். இது அவன் உள்ளத்தில் உள்ள உணர்ச்சி காரணமாக நிகழ்வது. இதைத்தான் பெண் மயல் என்று சொல்கிறோம். தந்தை, மகள் என்ற பாவத்திலே பார்க்கிறான். தமையன் சகோதர பாவத்துடன் பார்க்கிறான். அயலானாகிய ஆடவனோ காமத்துடன் பார்க்கிறான். இந்த மூவரும் அழகை நன்கு சுவைப்பவர்களே. ஆனால் முதலில் சொன்ன இருவருடைய உள்ளமும் தூய்மையாக இருப்பதனால் அவர்கள் அழகைக் காண்பதில் தீங்கு ஒன்றும் நேருவது இல்லை. மூன்றாமவன் பார்ப்பதில் அவனுக்கும் தீங்கு உண்டாகிறது; அவன் ஆற்றல் உடையவனாக இருந்தால் அந்தப் பெண்ணுக்கும் தீங்கு உண்டாகும்.

சுழற்சி

பந்தாடும் மங்கையைப் பார்க்கிற ஆடவன் தன்னை அந்த மங்கையோடு தொடர்புபடுத்தி அவள் அழகைத்

தான் நுகரவேண்டுமென்று நினைக்கிறான். மீண்டும் மீண்டும் நினைத்துப் பார்த்து அவளை அடைவதற்கு என்ன வழி என்று யோசனை பண்ணுகிறான். அவளுடைய கண்ணாகிய கயல் அவனைச் சிறைபடுத்துகிறது. பொதுவாகக் கயல் வலையில் படும் என்று சொல்வார்கள். இங்கே கயலே வலை வீச, அந்த வலைக்குள் இந்த ஆடவனுடைய உள்ளம் பட்டுவிடுகிறது. அதனால் அவன் மனத்திலே உழல்கிறான். பலபல வகையான எண்ணங்கள் எண்ணுகிறான். அவன் மனம் சுழலுகிறது. அதன் பயனாக அவளை அடைவதற்கு என்ன வழி என்று யோசித்துப் பற்பல காரியங்களைச் செய்கிறான். சுழன்று வருகிறான். மனத்திலே சுழற்சியும், உடம்பிலே சுழற்சியும் அவள் பார்வையில் பட்டு உருகுவதனாலே ஏற்படுகின்றன.

சிந்தாகுலம்

பந்தாடும் மங்கையைப் பார்த்து நிற்பது ஒருவகை. அவளுடைய கயல் பார்வையைக் காணுவது ஒருவகை. இந்த இரண்டிலும் தவறு இல்லை. ஆனால் அந்தப் பார்வையில் பட்டு உருகுவதே தவறு. உருகுவது உள்ளத்துடன் முதலில் நிற்கும். பின்பு இதுகாரணமாக நெஞ்சிலே உழன்று, உடம்பினாலும் உழலுகின்ற நிலை வந்துவிடுகிறது. அப்போது அந்த ஆடவன் மற்றக் காரியங்களை எல்லாம் மறந்து பெண் மயலில் ஆழ்ந்து உலகத்தில் பல வகையான துன்பங்களை அநுபவிக்கிறான். அப்போதும் தான் அடையவேண்டிய ஒரு பொருளை அடையவில்லையே என்ற கவலையோடு இருக்கிறான். அவன் சிந்தாகுலம் உடையவனாக, பித்துப் பிடித்தவனாகத் திரிகிறான்.

இத்தகைய சிந்தாகுலத்தைத் தீர்ப்பதற்கு வழி என்ன? ஆண்டவனுடைய திருவருள் இருந்தாலன்றி இந்தக் கலக்கத்தினின்றும் தெளிவு பிறக்காது. ஆதலின்

அருணகிரியார் இத்தகைய சிந்தாகுலத்தை நீ தீர்த்து அருள வேண்டுமென்று முருகப் பெருமானிடம் விண்ணப்பித்துக் கொள்கிறார்.

பந்தாடும் மங்கையர் செங்கயல் பார்வையில் பட்டு உழலும் சிந்தாகுலந்தனைத் தீர்த்து அருள்வாய்.

விளையாட்டும் வினையும்

மகளிர் பந்து ஆடும்போது அதை விளையாட்டாகக் கருதி ஆடுகிறார்கள். அதனைப் பார்க்கிறவர்களும் விளையாட்டாகக் கருதிப் பார்க்க வகை உண்டு. ஆனால் உள்ளத்தில் மயல் உணர்ச்சி உள்ளவனோ அதை விளையாட்டாகப் பாராமல் வினையாட்டாகப் பார்க்கிறான். அந்த வினையாட்டு அவனிடத்தில் தீமையை உண்டாக்குகிறது. "விளையாட்டே வினையாகும்" என்ற பழமொழி உண்டல்லவா? அது அவன் திறத்தில் பலித்துவிடுகிறது.

உலகத்தில் நமக்கு உண்டாகின்ற அநுபவங்கள் எல்லாம் முற்பிறவியில் செய்த வினைகளால் நிகழ்வன. அந்த வினைகள் அடியாகத்தான் நமக்கு இன்ப துன்பங்கள் உண்டாகின்றன. இந்த வினையாட்டில் ஈடுபட்டு மனம் உருகிப் பலவகையான அல்லல்களில் துன்புற்று வருகிறோம். ஆனால் இறைவனுடைய திருவருளை எண்ணி வாழுகின்ற மக்களுக்கு இந்த வினையாட்டும் ஒரு விளையாட்டாகத் தோற்றும். இறைவனுடைய அருள் ஆணை என்னும் கயிற்றில் ஊசலைப் போல நாம் ஆடிக்கொண்டிருக்கிறோம். 'நாம் நினைக்கிறோம். நாம் துன்புறுகிறோம். நாம் மகிழ்ச்சி அடைகிறோம்' என்று நம்மோடு தொடர்புபடுத்திப் பார்த்தால், 'ஐயோ விதியே!' என்று இரங்கத்தோன்றும்.

"யான்எனதென் றவரவரைக் கூத்தாட்டுவானாகி
நின்றாயை"

என்பார் மணிவாசகர். கூத்தாட்டுவான் இறைவன். அவன் திருவருள் ஆணையால் இந்த ஆட்டங்கள் எல்லாம் நிகழ் கின்றன என்று பிரபஞ்சத்தில் உள்ள எல்லா நிகழ்ச்சி களையும் மூலப்பொருளாகிய இறைவனது விளையாட்டாகக் காணுகின்றவனுக்கு, விளையாட்டை நினைக்கின்றபோது உண்டாகும் இன்பம் உண்டாகும். ஞானிகள் எல்லா வற்றையும் அப்படிப் பார்க்கிறார்கள். இந்த வகையில் தம் முடைய அநுபவங்களை வேறே நிறுத்திப் பார்த்தலைச் சாட்சி மாத்திரமாக நின்று பார்ப்பது என்று சொல் வார்கள்.

தாயுமானவர் இந்தத் திருவிளையாடலைப்பற்றிப் பேசு கின்றார். அறுவகையான சமயங்களில் உள்ளவர்கள், "என் கடவுள் பெரியவன், என் கடவுள் பெரியவன்" என்று கூத்தாடுகிறார்கள். இறைவனைப்பற்றிப் பேசும் போதே இந்த வேடிக்கை நிகழ்கிறது என்றால் மற்றத் திறங்களைப்பற்றிச் சொல்ல வேண்டியதில்லை. எங்கே பார்த்தாலும் கலகந்தான்; போட்டிதான். இவற்றுக்கு எல்லாம் மூலகாரணமாக இருப்பது எது? இறைவனுடைய அருள் ஆணை. அது செய்கிற விளையாட்டுத்தான் இத்தனையும். அவன் எல்லாவற்றுக்கும் பின்னாலே பொம்மலாட்டக்காரன் திரைக்குப் பின்னால் மறைந்து நின்று எல்லாவற்றையும் ஆட்டுவது போல நின்று ஆட்டு கிறான். இடையில் உள்ள திரைதான் மாயை என்பது. மாயை மறைப்பதனால் நாம் எல்லாவற்றையும் வினை யாட்டாகக் காண்கிறோம். விளையாடலிலே கூட வினை யாட்டைப் பார்க்கிறோம். இதனைத் தாயுமானவர் சொல்கிறார்.

"குன்றாத மூவுருவாய் அருவாய் ஞானக்
கொழுந்தாகி அறுசமயக் கூத்து மாடி
நின்றாயே; மாயையெனுந் திரையை நீக்கி
நின்னையார் அறியவல்லார்? நினைப்போர் நெஞ்சம்

மன்றாக இன்பக்கூத் தாட வல்ல
மணியேஎன் கண்ணேமா மருந்தே நால்வர்க்
கன்றாலின் கீழிருந்து மோன ஞானம்
அமைத்தசின்முத் திரைக்கடலே அமர ரேறே."

திருடன் பார்வை

ஒரு குழந்தை விளையாடுகின்றது. காலில் தண்டையும், வெண்டையமும் அணிந்திருக்கிறது. கையில் காப்புப் புனைந்து இருக்கிறது. அதன் கழுத்தில் சங்கிலி மின்னுகிறது. தலையில் சுட்டி அசைகிறது. இளம் குழந்தை அது; ஆடையின்றி விளையாடுகின்றது.

அதைப் பெற்ற தாய் அதைப் பார்க்கிறாள். அதன் ஒவ்வோர் அசைவிலும் அவள் இன்பம் காண்கிறாள். இறைவன் திருவருளினால் இந்தக் குழந்தைச் செல்வம் தனக்குக் கிடைத்ததை எண்ணி எண்ணி ஆனந்தம் அடைகிறாள். பெற்ற தாய் மாத்திரம் அன்று. நல்லவர் யாராக இருந்தாலும் அந்தக் குழந்தையைப் பார்க்கும் போது அதன் அழகிலும் அது விளையாடுகிற விளையாட்டிலும் உள்ளம் ஈடுபட்டு ஆனந்தத்தை அடைவார்கள்.

ஆனால் அங்கே ஒரு திருடன் வருகிறான். அவனும் அந்தக் குழந்தையின் அழகைப் பார்க்கலாம். மற்றவர்களுடைய கண்போலத்தான் அவனுக்கும் கண் இருக்கிறது. ஆனாலும் அவன் அந்தக் குழந்தையின் அழகைப் பார்ப்பது இல்லை. அது அணிந்திருக்கிற நகைகளைப் பார்க்கிறான். அதனிடத்தில் உள்ள நகைகளைத் தன்னுடையவை ஆக்கிக்கொள்ள வேண்டுமென்று எண்ணுகிறான். விளையாட்டைக் காணுகின்ற கண் அவனுக்கு இருப்பதில்லை. அவன் அங்கே ஒரு விளையாட்டை நிகழ்த்துவதில் ஈடுபடுகிறான். அவன் உள்ளத்தில் உள்ள பொன்னாசை குழந்தையின் அழகை, விளையாட்டைத் திரை

போட்டு மறைத்துத் தீமையான எண்ணத்தை எழுப்புகிறது.

அப்படியேதான் பந்தாடும் மங்கையரைக் கண்ட ஆடவன் தன்னுடைய உள்ளத்தில் அவளுடைய இன்பத்தை நுகர வேண்டுமென்ற எண்ணத்தை வளர்க்கிறான். திருடன் உள்ளத்தில் பொன்னாசை இருக்கிறது. ஆடவன் உள்ளத்தில் பெண்ணாசை இருக்கிறது. இரண்டுபேரும் குழந்தையின் விளையாட்டையோ, குமரியின் விளையாட்டையோ காணாமல் அவர்கள் மூலமாகத் தாங்கள் பெறுகின்ற லாபத்தை எண்ணுகிறார்கள். அழகிய ஆட்டுக் குட்டியைப் புலி பார்க்கும்போது தன்னுடைய இரையாகப் பார்க்கிறது. அத்தகைய புலிப் பார்வைதான் பந்தாடும் மங்கையர் செங்கயல் பார்வை பட்டு உருகும் ஆடவர்களுக்கு இருக்கிறது.

மாற வழி

இந்தப் பார்வை மாறவேண்டுமானால், "உலகம் முழுவதும் இறைவனது விளையாட்டுக் கூடம். உலகத்தில் உள்ளவைகள் எல்லாம் இறைவன் உருவம்" என்று பக்தியினால் எண்ணுகின்ற எண்ணம் வரவேண்டும். அந்தப் பக்தி இறைவன் திருவருளால் நம் உள்ளத்தில் நிலைகொள்ளவேண்டும். இதனை எண்ணி அருணகிரியார் பந்தாடுகின்ற மங்கையருடைய கயல் பார்வையில் பட்டு நான் ஆழாமல் நீ அருள் செய்ய வேண்டுமென்று வேண்டுகிறார்.

> பந்தாடும் மங்கையர் செங்கயல் பார்வையில் பட்டு உழலும் சிந்தாகுலத்தனைத் தீர்த்து அருள்வாய்.

செங்கயல் பார்வை என்று சொன்னது, கயல் சிவந்தது என்பதனால் அல்ல. மங்கையர் கண் சிவந்திருக்கிறது.

கண்ணை மறைக்கும் படலம்

மாதர் மயல் மாயையினால் உண்டாவது. உலகத்து நிகழ்ச்சிகளை விளையாட்டாகக் காணாமல் வினையாட்டாகக் காணுவதற்குக் காரணம் அந்த மாயையென்னும் திரை தான். அது கிழிபடவேண்டும். அப்போது உண்மை புலனாகும். மாயைத்திரை கிழிந்தால் அழகை நன்றாக நுகரலாம்; தனி நின்று பார்த்து இறைவன் படைப்பு என்று கண்டு இன்புறலாம். கவிஞனும் பக்தனும் ஞானியும் இயற்கையின் எழிலைக்கண்டு பற்றற்ற நிலையில் நின்று அநுபவிப்பார்கள். மலரைச் செடியிற் கண்டு அதன் அழகை நுகர்வார்கள்; அதனைப் பறித்து மோந்து பார்க்கமாட்டார்கள். அதனதன் போக்கிலே தாம் நின்று அதன் அழகையும் அதன்மூலம் இறைவன் அருளையும் காணும் கண்படைத்தவர்கள் அவர்கள்.

அப்படிக் காணும் பார்வை நமக்கு இல்லை. நம் கண்ணை ஒரு படலம் மறைக்கிறது. அதற்குத்தான் மாயை என்று பெயர். மாயை என்னும் திரையைக் கிழித்தால் பின்னே கூத்தாடும் பொம்மலாட்டக்காரனைக் காணலாம். மாயையென்னும் படலத்தை நம் கண்ணிலிருந்து கிழித் தால் உண்மையைக் காணலாம்.

படலம் கிழிக்கும் வேல்

அதைக் கிழிப்பதற்குரிய கருவி முருகன் திருக்கரத் தில் இருக்கிறது. அவன் செய்ய வேல் முருகன். அவனை நோக்கி முறையிடுகிறார்.

செய்ய வேல் முருகா!

மாயைப் படலம் கண்ணில் இல்லை. கண்ணில் பார்வையை மறைக்கும் படலம் படர்வது உண்டு. அதை மருத்துவர்கள் உரித்துவிடுவார்கள். அத்தகைய படலம் அன்று இது. கண்ணிலே பார்வை வேறுபடுவதற்குக் கருத்

திலே உள்ள மயல்தான் காரணம். ஆதலின் கண்ணில் உள்ள படலத்துக்குக் கருத்துப் படலமே காரணம். கருத்திலே மயல் இல்லாமல் வாற்சல்யம் உள்ள தந்தை பார்க்கும் பார்வை வேருக இருக்கிறதல்லவா?

ஆதலின் கருத்திலே உள்ள மயல் திரையைத்தான் கிழிக்க வேண்டும். மங்கையர் பார்வையில் படுவதற்குக் காரணமாக இருப்பது கருத்திலே உள்ள மயல். பட்டு உருகி ஆகுலம் கொள்வதும் அந்தக் கருத்துத்தான். மயலாகிய விதையும் கவலையாகிய மரமும் சிந்தையில்தான் உள்ளன. அங்கே புகுந்து மயலையும் கவலையையும் களையும் கருவி ஒன்று இருந்தால்தான் இந்த வினையாட்டுப் போகும்.

முருகனுடைய திருக்கரத்தில் உள்ள வேல் அத்தகையது. அது புறக் கண்ணுற் கண்டாருக்குக் கதிரும் செம்மையும் உடைய வேலாகத் தோன்றும். அகக் கண்ணுற் காண்பாருக்குச் செய்ய ஞானமாகத் தோன்றும். சூரனேடு செய்த போரில் அசுரர் கூட்டத்தைக் குலைத்த வேல் அது. உள்ளமாகிய போர்க்களத்தில் நற்குணங்களாகிய தேவர்களுக்கும் தீய குணங்களாகிய அசுரர்களுக்குமிடையே நாள்தோறும் நிகழும் நுட்பமான போரில் தன்னை நாடுவானுக்குத் துணையாகப் புக்குத் தீய குணங்களைச் சாடும் வேல் அது. அஞ்ஞான இருட்டைப் போக்கி ஞான ஒளியை ஏற்றி வைக்கும் செஞ்சுடர் வேல் அது.

சிந்தாகுலத்தைப் போக்குவதற்குத் தக்க படையாக இருப்பது வேல். இருள் அடர்ந்த கரிய அஞ்ஞானச் செறிவைச் செய்ய சுடர்வேல் போக்கிவிடும். அதனைக் கரத்தில் ஏந்திய அழகனுகிய முருகன் அருள் இருந்தால் இந்த நிகழ்ச்சி உண்டாகும். அதனுல்,

> சிந்தாகுலந்தனைத் தீர்த்தருள்வாய்,
> செய்ய வேல் முருகா!

என்ருர் அருணை முனிவர்.

"நீ அஞ்ஞானத்தைப் போக்கி அதன் விளைவாகிய மயலிருட்டை மாய்த்து அதனால் வரும் சிந்தாகுலத்தை அழிக்கும் ஆற்றல் உள்ளவன் என்பதை உன்னைக் கண்டவுடனே உணர்ந்து கொள்ளலாம். எக்காலத்தும் செய்ய வேலை ஏந்தி நிற்கும் நின்னுடைய கோலம் இந்தத் தைரியத்தை எனக்கு ஊட்டுகிறது. மடந்தையர் பார்வை வலையிலே பட்ட என்னை நீ காப்பாற்றவேண்டும். உன் திருக்கைவேலால் அந்த வலையை எளிதில் அறுத்து எறிந்து விடலாமே!" என்று எண்ணும் படியாக இந்தத் தொடர்கள் அமைந்திருக்கின்றன.

பந்தாடும் மங்கையர் செங்கயல்
பார்வையில் பட்டு உருகும்
சிந்தாகுலந்தனைத் தீர்த்தருளாய்,
செய்ய வேல் முருகா!

விண்ணப்பம் போடும் இடம்

முருகனை விளித்துச் சொல்லத் தொடங்கியவுடனே அவனுடைய பெருமைகளெல்லாம் நினைவுக்கு வருகின்றன. "வேலைக் கொண்டு சூரனை மாய்த்த அப்பெருமான் எங்கே இருக்கிறானோ? இந்த விண்ணப்பத்தை அவனுக்கு அனுப்புவது எப்படி?" என்று அருணகிரிநாதர் மயங்கவில்லை.

நாம் எழுதும் கடிதங்களைப் போடுவதற்கு அங்கங்கே தபால் பெட்டிகளை வைத்திருக்கிறார்கள். தபால் நிலையங்கள் சிறியனவும் பெரியனவுமாக அங்கங்கே இருக்கின்றன. சிறிய ஊராக இருந்தாலும் நம்முடைய வீட்டிலிருந்து சிறிது தூரம் நடந்தால் அடையும் இடத்தில் தபால் நிலையங்களை அமைத்திருக்கிறார்கள். கடிதம் எழுதுபவர்களுக்கு அவை பயன்படும். எழுதாதவர்களுக்கு அவர்கள் வீட்டு வாயிலிலே தபால் பெட்டி தொங்கினாலும் பயன் இல்லை.

முருகன் கந்தலோகத்தில் தன் இராசதானியை அமைத்துக் கொண்டிருக்கிறான். அவனுக்கு அனுப்பும் விண்ணப்பத்தை அங்கே போய்த்தான் போடவேண்டும் என்பது இல்லை. அவன் எந்த லோகத்திலும் இருக்கிறான். எந்த இடத்திலும் இருக்கிறான். வெளிப்படையாக, யாவரும் தெரிந்து கொள்ளும்படியாக நம் விண்ணப் பத்தைப் போடும் இடங்கள் பல இந்த நாட்டில் இருக் கின்றன. அவற்றிலும் சிறியது, பெரியது என்ற வேறு பாடு உண்டு. பல காலமாக மிகப் பெரியவர்கள் விண்ணப்பம் போட்ட இடங்கள் பெரிய நிலையங்கள். அத்தகைய சிறந்த நிலையங்களில் ஒன்று திருத்தணிகை.

திருத்தணிகை

செய்ய வேல் முருகனை நோக்கி விண்ணப்பம் செய்யும் அருணகிரிநாதர் தம்முடைய முறையீட்டைத் திருத் தணிகை என்னும் அருள் நிலையத்தில் போடுகிறார். அந்த நிலையம் எப்படி இருக்கிறது? அது ஒரு குன்று. பல மரங்கள் அடர்ந்த பொழில்களை உடையது. அங்கே முருகன் நின்ற திருக்கோலத்தில் எழுந்தருளி யிருக்கிறான்.

> கொந்தார் கடம்பு புடைசூழ் திருத்தணிக்
> குன்றில் நிற்கும்
> கந்தா!

முருகன் நிற்கும் குன்றத்தைச் சூழக் கடம்ப மரங்கள் வானுற ஓங்கி வளர்ந்திருக்கின்றன. அவற்றில் கொத்துக் கொத்தாக மலர்கள் மலர்ந்து மணக்கின்றன.

கடம்ப மலர்

முருகனுக்குரிய மலர்கள் பல. அவன் போருக்குச் செல்லும்போது காந்தளை அணிந்துகொள்வான். போர்க் களத்தில் அவனை அடையாளங் காட்டும் கண்ணி அது.

வெட்சிப் பூவும் அவனுக்கு விருப்பமானதுதான்; ஆனால் அவன் எப்போதும் விரும்புவது கடம்ப மலர். கடம்ப மலர்மாலையை அவன் தன் திருமார்பில் அணிந்திருக்கிறான். அதனால் சங்க நூல்களில், "காரலர் கடம்பன்," "கார்க் கடம்பந் தாரெங்கடவுள்" என்று முருகனைப் பழம் புலவர்கள் சொல்லி யிருக்கிறார்கள். கடம்பன் என்று சொன்னாலே போதும்; முருகன் என்று தெரிந்து கொள்ளலாம்.

கடம்ப மாலையைப் போகத்துக்குரிய தார் என்று, திருமுருகாற்றுப்படை உரையில் நச்சினார்க்கினியர் எழுதி யிருக்கிறார். முருகன் தன் தேவியரோடு இருந்து உலகமெல்லாம் இன்புறும்படி அருளுகிறான். தான் போகியைப் போல மனைவியுடன் இருந்து உலகத்து மக்கள் கணவன் மனைவியராக இல்லற இன்பம் நடத்தும்படி செய்கிறான். அந்த நிலையில் அவன் அணிவது கடம்ப மலர்மாலை.

வள்ளியை மணந்த இடம்

திருத்தணிகையில் முருகன் வள்ளி யெம்பெருமாட்டியை மணந்து கொண்டான். தன்னை எதிர்த்து வந்த வேடர்களைச் சினத்தினால் பொருது, வள்ளிநாயகியின் வேண்டுகோளால் கோபம் தணிந்து, திருத்தணிகைக் குகையில் வந்து தங்கி வள்ளியோடு இன்புற்றான். அவன் கோபம் தணிந்த இடம் ஆதலால் தணிகை என்ற பெயர் வந்தது. அதுவே தணி என்றும் வழங்கும். கோபம் தணிந்து, போக மூர்த்தியாக முருகன் எழுந்தருளி யிருக்கும் இடம் இது.

ஆதலின் அவன் அணிவதற்குரிய மாலைக்கு வேண்டிய கடம்ப மலர்கள் இங்கே நிறையக் கிடைக்கின்றன. அருணகிரியார் சென்று தரிசித்த காலத்தில் இங்கே நிறையக் கடம்ப மரங்களை வளர்த்து வந்தார்கள் போலும். நாள்தோறும் முருகனுக்குப் பெரிய பெரிய கடம்ப மாலைகளை அணிய ஏற்ற வகையில் எங்கே பார்த்தாலும் கடம்ப

மரங்கள் நிற்கின்றன. மரம் இருந்தால் போதுமா? அவ்வளவும் கொத்துக் கொத்தாக மலர்களைத் தாங்கி அழகுடன் விளங்குகின்றன. வள்ளி மணவாளனது கல்யாண மண்டபம் திருத்தணிகைக் குன்று; அதனைச் சூழ அலங்காரம் செய்த பசுந்தூண்கள் அந்தக் கடம்ப மரங்கள் என்று சொல்லும்படியாக அவை நிற்கின்றன.

> கொந்தார் கடம்பு புடைசூழ் திருத்தணிகைக்
> குன்றில் நிற்கும், கந்தா!

கொந்து - பூங்கொத்து.

கந்தன் என்பதன் பொருளைப் பலமுறை நாம் சிந்தித்து வந்திருக்கிறோம். இணைக்கப்பட்டவன், மூலமாக இருப்பவன் என்று பல பொருள் அத் திருநாமத்துக்கு உண்டு.

இளங்குமரன்

முருகன் இளங்குமரனாக இங்கே இருக்கிறானும். அவன் என்றும் இளைய குமரன்தான். ஆயினும் வள்ளி நாயகியை வசப்படுத்துவதற்காக முதிய கிழவன் வேடம் தாங்கி அவளுக்குப் பல போக்குக் காட்டினான். வேடனாகவும், வேங்கை மரமாகவும், முதியவனாகவும் கோலம் காட்டினான். அவை அனைத்தும் அவன் வேண்டுமென்று புனைந்தவை. ஒரு நாடகக் கலைஞன் பலவகையான கோலங்களைக் கதைக்கு ஏற்பப் புனைந்து கொள்கிறான். ஆனால் இயல்பாக வாழும் வீட்டில் அந்த வேடத்தைக் களைந்து விட்டுத் தனக்கு இயற்கையான உருவத்துடன் விளங்குவான். முருகன் வள்ளி நாயகியைச் சந்தித்து வள்ளி மலையில் இருக்கும் அளவும் வெவ்வேறு கோலம் காட்டினான். அவன் அங்கே செய்த செயல்கள் யாவும் நாடகமே. வள்ளி நாயகியை மணந்த பிறகு தன் இயல்பான கோலத்தோடு இங்கே எழுந்தருளி யிருக்கிறான்; இளங்குமரனாக இளங்குமரி வள்ளியை மணந்து விளங்குகிறான்.

கந்தா! இளங்குமரா!

குமாரன் என்ற பெயரே தமிழில் குமரன் என்று வந்தது. மாரனும் குலையும் வண்ணம் செய்யும் பேரழகன் முருகன்; ஆதலின் அத் திருநாமம் அவனுக்கு அமைந்தது. முருகன் என்ற திருநாமத்துக்கு அமைந்த பல பொருள்களில் இளமை யுடையவன், அழகுடையவன் என்பன சிறந்தவை. இளமையும் அழகும் ஒருசேர இருந்தால் காண்பார் உள்ளம் கவர்ச்சி பெறும். முருகன்,

"என்றும் இளையாய், அழகியாய்"

என்று பாராட்டப் பெறுபவன். இந்த இரண்டு இலக்கணங்களும் ஒருங்கே உடையவன் என்பதை எண்ணியே,

இளங்குமரா!

என்று விளித்தார்.

முருகன் காதல் விளையாட்டிலே சிறந்து போகமூர்த்தியாகிப் போகத்துக்குரிய மாலையாகிய கடம்பை அணிந்துகொண்டு திருத்தணிகையில் நிற்பதை மாத்திரம் கண்டு, "இவன் காதல் வாழ்க்கையை மட்டும் உடையவன்" என்று கருதக்கூடாது. அவன் உலகில் வாழும் உயிர்கள் உய்யவேண்டும் என்ற கருணையால் இங்கே உள்ள பல தலங்களில் அருள் விளையாடலைச் செய்தான். நிலவுலகத்திலே பிறந்த வள்ளியம்பெருமாட்டியைத் திருமணம் செய்துகொண்டான்.

முருகன் ஆற்றல்

அவன் ஆற்றலிற் பெரியவன்; வீரத்திற் சிறந்தவன். அவனுடைய வீரச் சிறப்பை அறிந்துகொள்ள வேண்டுமானால் அமராவதிப் பட்டணத்துக்குப் போய்க் கேட்க வேண்டும். தேவர்கள் வாழும் உலகத்தில் இந்திரன் எல்லா வகைப் போகங்களும் பெற்று வாழும் இராச

தானி அமராவதி. அங்கே சென்று, "இந்த ஊருக்குச் சொந்தக்காரன் யார்?" என்று கேட்டால், "இந்திரன்" என்று சொல்வார்கள். "அவன்தான் இந்த நகரத்தைப் பாதுகாக்கிருனே?" என்று கேட்டுப் பாருங்கள். உண்மை வெளிவரும். "அமராவதியில் கிடைக்கும் இன்பங்களை நுகர்ந்து வாழ்பவர்கள் தேவர்களாகிய நாங்கள். எங்களுக்குத் தலைவன், மன்னன் இந்திரன். எந்தவிதமான இடுக்கணும் இல்லாதவரையில் இது இந்திரனுக்குரிய பட்டணந்தான். ஆனல் இதைப் பாதுகாக்கும் திறமை எங்களுக்கு இல்லை. முருகன்தான் அமராவதியைக் காக்கிருன்; தேவலோகத்துக்குத் துன்பம் வராமல் பாதுகாக்கிருன்; எங்கள் வாழ்வு குலையாமல் காவல் புரிகிருன். இந்திரன் அமராவதிக்கு அரசன்; அரசனே காவலனாக இருப்பது உலகத்து வழக்கு. இங்கே அப்படியில்லை. அமராவதியில் இன்பம் பெற்று வாழும் மன்னன் இந்திரன்; இதற்கு இடையூறு வராமல் காப்பாற்றும் காவலன் முருகன்" என்று தேவர்கள் சொல்வார்கள்.

ஒரு சமயம் இந்த உண்மையை அவர்கள் மறந்திருந்தார்கள். இறைவன் அவர்களுக்கு அவர்களுடைய ஆற்றலின் எல்லையைப் புலப்படுத்தி அகந்தையைப் போக்க எண்ணிச் சூரனைப் படைத்து விட்டான். அவன் அமரலோகத்தையே சூறையிட்டான். அவனை எதிர்த்துப் போரிட மாட்டாமல் தேவர்கள் சிவபிரானிடம் முறையிட்டுக்கொண்டார்கள். முருகன் திருவவதாரம் செய்து சூரனை அழித்தான்.

சூரனேடு போர் செய்யும்போது ஒரு பக்கம் தேவர்களும் மற்றொரு பக்கம் அசுரர்களும் நின்று பொருதனர். அசுரர்களுக்குத் தலைவனுகச் சூரபன்மன் நின்ருன். தேவர்களுக்குத் தலைவனுக இந்திரன் இருக்கவேண்டும் அல்லவா அப்படி இல்லை. முருகனே தேவர் படைக்குத் தலைவனுக, தேவ சேனுதிபதியாக நின்று பொருதான்.

அரசனும் சேனுபதியும்

மற்ற இடங்களில் அரசன், சேனுபதி என்னும் இருவருள்ளும் அரசன் பதவியாற் பெரியவன்; சேனுபதி அவனிடம் ஊழியம் புரிபவனுக இருப்பவன். இங்கே அதற்கு மாருன நிலை. பெயருக்கு அரசனுக இருந்தான் இந்திரன். தேவசேனுபதியாகிய முருகனே உண்மையில் தனிப்பெருந் தலைவனுக நின்று போரை நடத்தினுன். போர் நிகழ்ந்த போது ஒரு சமயம் இந்திரனே மயிலாகச் சென்று முருகனுக்கு வாகனமாகி அவனைத் தாங்கினுன். அரசன் உயர்ந்தவனுக இருந்தால் இப்படிச் செய்வானு?

போர் முடிந்து தேவர்களுக்கு வெற்றி கிடைத்தது. பிறகு, "என் வேலை தீர்ந்துவிட்டது; இந்த உத்தியோகம் இனிப் போதும்" என்று முருகன் சொல்லவில்லை. அவன் அப்படிச் சொன்னுலும் தேவர்கள் அவனை விடுவார்களா? "சுவாமி, போர் முடிந்தாலும் எங்கள் அச்சம் நீங்கவில்லை. போகம் உள்ள இடத்திற்கு எப்போதும் ஆபத்துக் காத்துக்கொண்டு நிற்கும். ஆதலால் இந்தப் போரோடு எங்கள் சங்கடம் போயிற்றென்று நாங்கள் நினைக்க மாட்டோம். நீ இனி எக்காலத்தும் எங்களுக்குக் காவலனுக இருந்து காப்பாற்றவேண்டும். உன்னையல்லாமல் எங்களுக்கு வேறு துணை இல்லை. போர் ஒழிந்தாலும் நீ எங்களுக்கு அரணுக இருக்கும் உத்தியோகம் உன்னை விட்டு நீங்காது" என்று விண்ணப்பித்துக் கொண்டார்கள்.

ஆகவே, முருகன் எப்போதும் தேவர்களுக்கு வரும் இடையூறுகளைக் காப்பாற்றும் தேவசேனுபதியாகவே இருக்கிருன்.

"வானேர் வணங்குவில் தானைத் தலைவ"

என்பது திருமுருகாற்றுப்படை.

அவன்தான் உண்மையில் தேவ லோகத்துக்கே அதிபதி. அமராவதியைப் பாதுகாக்கும் ஆற்றலுள்ளவன் அவன்தான்.

அமராவதி காவலன்

நமக்கு அணிமையில் திருத்தணிகையில் மாப்பிள்ளைக் கோலத்தில் எழுந்தருளி யிருக்கிறதைக் கண்டு அவன் ஆற்றலைச் சிறியதாக எண்ணக்கூடாது. பேராற்றல் படைத்த தேவர்களுக்கு வரும் இன்னல்களைப் பாதுகாக்கும் பெருவீரன் அவன்; அமராவதி காவலன்.

அமராவதி காவலனே!

செய்யவேல் முருகன், கந்தன், இளங்குமரன், அமராவதி காவலன் என்று சொன்ன திருநாமங்களால் அவன் அஞ்ஞானத்தைப் போக்கும் ஞானத்தையே படையாக உடையவன் என்பதும், பிரிந்தவற்றை ஒன்று படுத்தும் அருளாளன் என்பதும், இளமையும் எழிலும் இணைந்த திருவுருவ முடையவன் என்பதும், தேவர்களைப் பாதுகாக்கும் அமராவதி காவலன் என்பதும் புலனாகின்றன.

அழகு அழகு என்று மங்கையர் பார்வையிற் பட்டுருகும் நெஞ்சத்திலே இளங்குமரனுடைய திருவுருவத் தியானம் அமைந்தால் உண்மையான அழகு இன்னதென்ற உண்மை புலனாகும். மடந்தையர் பார்வையிற் பட்டு உருகும் நெஞ்சில் செய்யவேல் முருகன், அமராவதி காவலன் நினைவு உண்டானால் மயல்வலை அறுந்து நலம் உண்டாகும்.

★

பந்தாடும் மங்கையர் செங்கயற்
பார்வையிற் பட்டுருகும்
சிந்தா குலந்தனைத் தீர்த்தருள்
வாய்;செய்ய வேல்முருகா!

கொந்தார் கடம்பு புடைசூழ்
திருத்தணிக் குன்றில்நிற்கும்
கந்தா! இளங்கும ரா!அம
ராவதி காவலனே!

[பந்தை எடுத்து வீசி விளையாடும் மங்கைப் பருவ மாதரின் கயல் போன்ற சிவந்த கண்ணாகிய வலையிலே பட்டு மனத் திண்மையின்றி உருகி மயல் கொள்ளும் மனக் கவலையைத் தீர்த்து அருள் புரிவாயாக; சிவந்த வேலை எடுத்த முருகா! பூங்கொத்துகள் நிரம்பிய கடம்பமரங்கள் சுற்றிலும் சூழ்ந்துள்ள திருத்தணிகைக் குன்றில் நின்ற கோலத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் கந்தா! இளங் குமரா! தேவர்கள் வாழும் அமராவதிப் பட்டணத்துக்குரிய காவலனே!

மங்கையர் – மங்கைப் பருவம் எய்திய மாதர். செங்கயல் பார்வை: செம்மை, பார்வைக்கு அடை. பார்வை - கண்; ஆகு பெயர். பட்டு என்பதனால் பார்வையை வலையாகக் கொள்ள வேண்டும். உருகுதலாவது திண்மை கலைந்து வருந்துதல். சிந்தாகுலம் = மனக்கவலை. செய்யவேல்: செம்மை, போர் செய்து குருதி பூசியமையால் வந்தது. கொந்து - பூங்கொத்துகள். அமராவதி - அமரர் வாழும் நகரம்; இந்திரனுடைய இராசதானி நகர்.]

இது கந்தர் அலங்காரத்தில் 79–ஆவது பாட்டு.

விண்ணப்பம்

நாம் இந்த உலக வாழ்வில் எத்தனை பாதுகாப்பைச் செய்துகொண்டாலும் இந்த வாழ்வு முடியும் நாளில் யமனுக்கு முன்னால் இந்தப் பாதுகாப்புகள் பயன்படா என்பதைப் பலமுறை அருணகிரிநாதர் சொல்லியிருக்கிறார். மரணம் வந்தால் என்ன செய்வது என்ற அச்சம் மிகப் பெரிய மனிதர்களிடத்தில் கூட இருந்திருக்கிறது. அப்பர் சுவாமிகள்,

> "உள்ளுளே ஒன்பது வாசல் வைத்தாய்
> ஒக்க அடைக்கும்போது உணரமாட்டேன்"

என்று பாடினார்.

> "யானேதும் பிறப்பஞ்சேன் இறப்பதனுக் கென்கடவேன்"

என்பது மணிவாசகர் வாக்கு.

பிரார்த்தனை

அதனால் இப்பொழுதே இறைவனை நோக்கி, "நான் மரணம் அடையும்போது என்னைப் பாதுகாக்கவேண்டும்" என்று பிரார்த்தனை செய்துகொண்டார்கள். எவ்வளவு தான் தைரியம் உடையவனாக ஒருவன் இருந்தாலும் கடைசிக் காலத்தில் அந்தத் தைரியம் உதவுவது இல்லை. இறைவன் திருவருள் முன்னின்று காப்பாற்றினாலொழிய நம் பதவியோ, பலமோ பயன்படுவது இல்லை. ஆகையால் யமனைப் போக்குவதற்குரிய ஆற்றலுடைய இறைவனிடத்தில் இப்பொழுதே விண்ணப்பித்துக்கொண்டு, அவன் காப்பாற்றுவான் என்ற நம்பிக்கையோடு இருப்பதுதான் யம பயத்தை நீக்குவதற்கு வழி.

அருணகிரிநாதர் பல சமயங்களில் யமனுடைய பயத்தைப் போக்குவதற்குரிய பாடல்களைப் பாடியிருக்கிறார். இறைவனைப் பார்த்து, யமன் வந்தால் என்னைப் பாதுகாக்க வேண்டுமென்று சொல்வது ஒருவகை. இறைவன் திருவருளால் எனக்கு யம பயமே இல்லையென்று சொல்வது ஒருவகை. யமனைப் பார்த்து, உன்னால் என்னை ஒன்றும் செய்ய இயலாது என்று அறைகூவுவது ஒருவகை. இப்போது இறைவனைப் பார்த்து, யமன் வரும்போது என்னைக் காப்பாற்ற வேண்டுமென்று விண்ணப்பித்துக் கொள்கிறார்.

நெடுங்கூற்றன்

யமனை நாம் நேரில் பார்ப்பது இல்லை. 'அவன் வானத்திற்கும் பூமிக்கும் வளர்ந்து இருப்பான்; கன்னங்கரேல் என்று கையில் பாசத்தைக்கொண்டு நிற்பான்' என்று பலர் சொல்லியிருக்கிறார்கள். வானத்தையும் பூமியையும் அளவிடுகின்ற உருவம் நம் முன்னர்த் தோற்றினால் வேறு எதையும் எண்ணவோ, பார்க்கவோ இயலாது. அவன் மாகத்தை முட்டி வருபவன்.

மாகத்தை முட்டி வரும் நெடும் கூற்றன்.

அவன் நிச்சயமாக நம்முடைய உயிரைக் கொள்வதற்கு வருவான். அதற்கு முன்னாலே பாதுகாப்புச் செய்யாவிட்டால் அவன் வந்தே தீருவான். அந்தப் பாதுகாப்பு இறைவனுடைய அருள் துணையைப் பெறுவதுதான். அந்தத் துணை வேண்டுமென்று அருணகிரிநாதர் விண்ணப்பம் செய்துகொள்கிறார். 'கூற்றுவன் வந்தால் என் முன்னே தோகைப் புரவியில், மயில் வாகனத்தில், நீ தோன்றி நிற்க வேண்டும்' என்பது அவர் பிரார்த்தனை.

கூற்றன் வந்தால் என்முன்னே
தோகைப் புரவியில் தோன்றிநிற்பாய்.

யமன் வரும்போது நம்முடைய வாழ்நாளில் நாம் ஈட்டிய அறிவெல்லாம் மறைந்துவிடும். கடவுள் நினைவு போய்விடும். எல்லாவற்றையும் மறைத்துக் கொண்டு கூற்றுவன் வானத்தை முட்ட வந்து நிற்பான். அப்போது அவனை நாம் என்ன வைதாலும் போக மாட்டான்; அச்சுறுத்தினாலும் போகமாட்டான்; நம்மைக் கண்டு இரங்கியும் போகமாட்டான்.

இருவேறு உருவம்

வையத்தில் நாம் வாழும்போது காலத்தை வீணே கழித்தாலும், தீய செயல்களில் போக்கினாலும் நம்முடைய வாழ்வுக் காலம் முடியும்போது காலக்கணக்கனாகிய காலன் வந்து நிற்பான். உலகில் பிறந்து இறந்துபடும் உயிர்கள் அத்தனையையும் யமனோ அவனுடைய தூதுவர்களோ கொண்டு போவார்கள். தீயவை செய்கிறவர்களுக்கு யமனுடைய ஆணைக்கு உட்படும் நிலை வரும். இறைவனுடைய திருவருளில் ஈடுபடுகிறவர்களுக்கு யமதூதர்கள் வந்து உயிரைக் கொண்டுபோக மாட்டார்கள். 'சிவ கணங்கள் வந்து பக்தர்களுடைய உயிரையும், ஞானிகளுடைய உயிரையும் கொண்டு போவார்கள்' என்று புராணம் கூறுகிறது. கூற்றுவன் என்ற உருவமும் சிவ கணம் என்ற உருவமும் கற்பனை என்று வைத்துக் கொள்ளலாம். உயிரை மேலான நிலைக்குக் கொண்டு செல்லும் சக்தி, கீழ் நிலைக்குக் கொண்டு செல்லும் சக்தி ஆகிய இரண்டையும் சிவ கணம், கால தூதன் என்று உருவகப்படுத்தினார்கள் என்று கொள்வதில் தவறு இல்லை.

நல்லதானாலும், பொல்லாததானாலும் நம் உள்ளத்தில் பதிந்திருக்கவேண்டுமானால் அதற்கு ஓர் உருவம் கொடுக்க வேண்டும். இல்லையானால் மறைந்துவிடும். குழந்தையை அச்சுறுத்துகின்ற தாய் பூச்சாண்டி என்று சொல்லி எதையோ காட்டுகிறாள். அதுபோல் நமக்கு அச்சம் ஊட்ட

வந்த பெரியவர்கள் யமன் என்று காட்டிப் பயமுறுத்தினுர்கள். நம்மைப் பயமுறுத்தியது, அந்தப் பயத்தினுலேயே சாவதற்காக அல்ல. கூற்றுவனைச் சொன்னவர்கள் கூற்றுவனுக்குக் கூற்றுவனுக இறைவன் இருக்கிருன் என்பதையும் நினைவூட்டினுர்கள். "அங்கே வெளிச்சம் இல்லை; ஒரே இருட்டாக இருக்கும். ஆகையால் இந்த விளக்கைக் கொண்டு போ" என்று சொல்வாரைப் போல, "நம்முடைய இறுதிக்காலத்தில் யமன் வருவான். ஆனுல் இறைவனை நம்பி அவன் திருவருளைப் பெற்றவர்களுக்குக் காலபயம் இல்லாது போகும்" என்று சொல்லி நாம் வாழும்போதே இறைவன் திருவருளைப் பெற முயல வேண்டும் என்பதையே வற்புறுத்தினுர்கள். அந்த வகையில் யமன் எல்லாவற்றையும் மறைத்துக்கொண்டு நிற்கும் போது அவனை மாய்ப்பதற்கு அல்லது போக்குவதற்குரிய சக்தி இன்னது என்பதையும் பெரியவர்கள் சொல்லியிருக்கிருர்கள்.

வேண்டுகோள்

அருணகிரிநாதர் முருகப் பெருமானைப் பார்த்து இங்கே, "ஆண்டவனே, கூற்றுவன் வந்தால் அவனை எதிர்த்து ஓட்டுவதற்கு எனக்குத் தைரியம் இல்லை; அந்தச் சமயம் பார்த்து நீ என்முன்னுல் வந்து பிரசன்னம் ஆக வேண்டும்" என்று வேண்டிக்கொள்கிருர்.

> **மாகத்தை முட்டி வரும் நெடும் கூற்றன் வந்தால் என்முன்னே**
> **தோகைப் புரவியில் தோன்றி நிற்பாய்.**

யமன் வருவது எருமைக் கடாவின்மேல். முருகன் வருவது அழகான பச்சை மயிலின்மேலே. கூற்றுவன் என்ற சொல் உடலினின்றும் உயிரைக் கூறு போடுவதனுல் வந்த காரணப் பெயர். நாம் உலகத்தில் இது வேறு அது வேறு என்று வேறுபடுத்திப் பார்த்துப் பார்த்து அதன்

பயனுகக் கூற்றுவனின் கையில் அகப்படுகிறோம். எல்லாம் இறைவன் படைப்பு, எல்லா உயிர்களும் இறைவனுடைய மக்கள் என்று ஒன்றுபடுத்திப் பார்த்தால், ஒன்று படுத்தும் பேரருளாளன் ஆகிய கந்தன் அருள் நமக்குக் கிடைக்கும். கண்ணுக்குக் குளிர்ச்சியான கலாபத்தையுடைய மயிலில் முருகப்பெருமான் வந்து தோன்றினுல் அச்சத்தைத் தருகின்ற கூற்றுவன் முன்னே நிற்க மாட்டான். இருளுக்கு மாற்று ஒளி. கூற்றுவனுக்கு மாற்று முருகப் பெருமான். "கூற்றுவன் வரும்போது, ஐயோ வந்துவிட்டானே! இப்போது வந்து காப்பாய்; என்று சொல்வதற்கு எனக்கு ஆற்றல் இருக்குமோ இராதோ! ஆகையால் இப்பொழுதே விண்ணப்பித்துக் கொள்கிறேன். அவன் நிச்சயமாக வருவான். அப்படி வரும்போது எனக்கு முன்னே வெகுவேகமாக மயிலின் மீதே எழுந்தருளிக் காட்சி அளிக்கவேண்டும்" என்று வேண்டுகிருர்.

முருகன் புகழ்

இனி முருகப்பெருமானுடைய புகழைச் சொல்ல வருகிருர். முருகப்பெருமான் சிவபெருமானுக்கு மகன்; பராசக்தியின் குழந்தை. அப்படிச் சொல்லாமல் அந்த இருவரையும் ஒன்றுபடுத்திச் சொல்கிருர் அருணகிரிநாதர். பரமேசுவரன் தன்னுடைய ஒரு பாகத்தில் அம்பிகையை வைத்திருக்கிருன். அதனுல் அர்த்தநாரீசுவரன் என்ற திருநாமத்தை அவன் பெற்றிருக்கிருன்.

அருணகிரிநாதர் பராசக்தியினிடம் ஈடுபாடு உடையவர். எப்போதும் அம்பிகையின் பக்கத்திலிருந்து உலகத்தைப் பார்க்கிறவர். ஆதலின் அம்பிகை இறைவன் பாகத்தில் இருப்பதாகக் காணுமல், இறைவன் அம்பிகையின் பாகத்தில் இருப்பதாகக் காணுகிருர்.

"ஒருவரைப் பங்கில் உடையாள் குமாரன்"

என்று சொன்னதை முன்பே பார்த்தோம். அதுபோல், "சிவபெருமானைத் தன்னுடைய பாகத்தில் வைத்திருக்கும் பராசக்தியின் குழந்தையே!" என்று இங்கும் முருகப் பெருமானை விளிக்கிறார். முதலில் சிவபெருமானுடைய பெருமையைச் சொல்ல வருகிறார்.

தியாகராஜன்

சிவபெருமான் பெரிய வள்ளல். அவனைத் தியாக ராஜன் என்று சொல்வார்கள். திருவாரூரில் தியாகராஜன் எழுந்தருளி இருக்கிறான். எல்லாவகைச் செல்வங்களையும் தருபவன் சிவபெருமான். தனக்குள்ள பொருளையும் பிற ருக்குக் கொடுக்கிறவன். தன்னை அண்டி எதைக் கேட் டாலும் வரமாகக் கொடுக்கும் பெரியவன் அவன். பஸ்மா சுரனுக்கு யார் தலையில் கை வைத்தாலும் அந்தத் தலை உடைந்து போய்விடும் என்ற வரத்தைக் கொடுத்தவன். மிக்க எளிதில் மகிழ்ச்சி பெற்றுப் பழைய குற்றங்களை எல்லாம் மறந்து கொடுக்கும் கொடையாளி அந்தப் பெருமான். இந்த உலகத்தில் வாழ்கிறவர்கள் அவனைப் போற்றினால் சோறு கிடைக்கும்; கூறை கிடைக்கும்; மனைவி கிடைப்பாள்; மக்கள் கிடைப்பார்கள்; வீடு கிடைக்கும்.

> " இம்மை யேதரும் சோறும் கூறையும் ஏத்த லாம்இடர்
> கெடலுமாம்
> அம்மை யேசிவ லோகம் ஆள்வதற்கு யாதும் ஐயுற
> வில்லையே "

என்று சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் பாடுவார்.

> " மண்ணில் நல்லவண்ணம் வாழலாம் "

என்பது ஞானசம்பந்தப் பெருமானுடைய திருவாக்கு.

இந்தப் பொருள்கள் எல்லாவற்றையும் விடச் சிறந்த பொருளாக இருப்பது பேரின்பமாகிய முத்தி. அந்த முத்தி

அழியாதது; நித்தியமானது. பதமுத்தி என்றும், பரமுத்தி என்றும் இருவேறு முத்தியைச் சாத்திரங்கள் சொல்கின்றன. இந்திரன் முதலியோர் பதங்களில் இருந்து இன்புறுவது பத முத்தி. இறைவனேடு ஒன்றுபட்டுப் பரமானந்தப் பெருவாழ்வைப் பெறுவது பர முத்தி. இந்தப் பர முத்தியைச் சுத்த முத்தி என்று அருணகிரி நாதர் சொல்கிருர். அது நித்தியமான வாழ்வு ஆதலின்,

சுத்த நித்த முத்தி

என்று சிறப்பித்துப் பேசுகின்ருர். இந்த முத்தியாகிய பெரிய செல்வத்தைச் சிவபெருமான் கொடுக்கிருன்; தியாகம் பண்ணுகிருன். அவன் அசஞ்சலமானவன்; அசையாதவன். அதனுல் 'ஸ்தாணு' என்ற பெயரை உடையவன். அசையாப் பொருளுக்கு மலையை உவமை சொல்வது ஒரு மரபு. இறைவன் மலையைப் போன்றவன். பர முத்தி ஆகிய பேரானந்தப் பெருவாழ்வைத் தியாகம் பண்ணுகிற சிவபெருமான் மலையைப் போன்றவன்.

சுத்த நித்தமுத்தி
த்யாகப் பொருப்பை,

திரிபுராந்தகன்

தன்னை அண்டி அருள்பெற்றவர்களுக்கு நித்தியமான முத்திச் செல்வத்தை வழங்கும் வள்ளலாகிய அந்தப் பெருமான், தவறு செய்தவர்களுக்கு அச்சத்தை ஊட்டுவதிலும் சிறந்தவனுக விளங்குகிருன். மூன்று புரங்களைத் தம்முடைய கோட்டைகளாகக் கொண்டு எங்கும் திரிந்து உலகத்திற்குத் துன்பத்தைத் தந்துகொண்டிருந்தார்கள் மூன்று அசுரர்கள். அவர்களுடைய கோட்டைகளைத் திரிபுரம் என்று சொல்வார்கள். மூன்று மலங்களையே திரிபுரம் ஆக உருவகம் செய்தார்கள்.

"மூப்புரம் என்பது மும்மல காரியம்"

என்பது திருமூலர் திருமந்திரம். மூன்று மலத்தின் உருவமாகிய அம் மூன்று புரங்களையும் இறைவன் எரித்தான்; திரிபுரங்களுக்கு யமனாக நின்றான் அவன்.

த்ரிபுராந்தகனை.

முக்கண்ணன்

பொதுவாக மக்களுக்கு இரண்டு கண்களே உண்டு. தெய்வங்களுக்கும் இரண்டு கண்கள் உண்டு. நான்கு முகம் படைத்த பிரமனுக்கு எட்டுக் கண்ணானாலும் ஒவ்வொரு முகத்திலும் இரண்டு இரண்டு கண்களே இருக்கும். ஆனால் சிவபெருமானுக்கோ மூன்று கண். மூன்று கண் படைத்தது ஒரு சிறப்பு. அவனுடைய கண்கள் மூன்றில் ஒன்று சூரியன்; மற்றொன்று சந்திரன்; ஒன்று அக்கினி. நெற்றியில் குறுக்காக இருக்கிற கண்தான் அக்கினிக் கண்; அல்லது ஞானக் கண். அதனை ஆண்டவன் எப்போதும் திறப்பது இல்லை. அஞ்ஞானத்தைச் சுட்டு எரிக்கும்போது திறப்பான். காமன் வேகத் திறப்பான். அவன் ஞான மூர்த்தி என்பதை அந்தக் கண் காட்டுகிறது. அது மற்ற இரண்டு கண்களைப் போல நேரே இல்லாமல் குறுக்கே இருப்பதனால் சிவபெருமானை விரூபாட்சன் என்று சொல்வார்கள்.

த்ரியம்பகனை.

பரம கல்யாணி

இத்தகைய சிவபெருமானைத் தன்னுடைய வலப் பாகத்தில் வைத்திருக்கின்றாள் அம்பிகை. சிவபெருமான் தன்னுடைய வாமபாகத்தில் இறைவியை வைத் திருக்கிறான் என்பதே பெரும்பாலான வாக்கு; அது சிவனடியார் கூறும் திறன். சின்னஞ்சிறு குழந்தை

யாகிய முருகன் அம்பிகையின் பக்கத்தில் இருக்கிறான். எப்போதும் சிறு குழந்தைகள் பெரும்பாலும் தாயை விட்டு அகலுவது இல்லை. கொஞ்சம் நடக்கக் கற்றுக்கொண்ட பிறகே தந்தையோடு வெளியிலே உலாவும். இல்லாவிட்டால் எப்போதும் தன் தாயின் இடையிலேயே இருக்கும். முருகப்பெருமான் இளம் குழந்தை. அவன் தன்னுடைய தாயின் பக்கத்தில் எப்போதும் இருப்பவன். முருகனை அண்டுகின்ற குழந்தையாகப் பக்தர்கள் இருக்கிறார்கள். ஒரு குழந்தை முதலில் பக்கத்து வீட்டுக் குழந்தையைத் தெரிந்துகொண்டு பழகும். அதற்கு அடுத்தபடி அந்தக் குழந்தையின் தாயைத் தெரிந்துகொள்ளும். அதற்குப் பின்னரே அந்தத் தாயின் கணவனாகிய ஆடவனை அறிந்து கொள்ளும். அந்த முறையில் முருகனை அறிந்து, முருகன் தாயாகிய அம்பிகையை அறிந்து, அதன் பின்னே சிவபெருமானை அறியும் முறை தோன்றுகிறது. இறைவனைத் தன்னுடைய வலப் பக்கத்தில் வைத்திருக்கிற மேலான மங்கல வாழ்வைத் தருகிற பெருமாட்டி பராசக்தி. அவளை,

பரம கல்யாணி

என்று சொல்கிறார். கல்யாணம் - மங்கலம். என்றைக்கும் மங்கலம் உடையவள் அவள். உலகில் உள்ள எல்லா மங்கலங்களுக்கும் மேலான மங்கலத்தைப் பெற்றவள் அந்தப் பெருமாட்டி.

சுத்த நித்தமுத்தித்
த்யாகப் பொருப்பைத் த்ரிபுராந்தகனைத் த்ரியம்பகனைப்
பாகத்தில் வைக்கும் பரமகல்யாணி.

அத்தகைய பெருமாட்டியின் குழந்தை முருகப்பெருமான்.

பரம கல்யாணி பாலகனே

பாலகன்

தன்னை வழிபட்டு அருள் பெற்றவர்களுக்கு நித்திய வாழ்வாகிய பர முத்தியைத் தரும் வள்ளலும், மூன்று மலங்களின் உருவாக இருந்த மூன்று புரங்களையும் எரித்த ஞான சொரூபியும், யாருக்கும் இல்லாத சிறப்பான மூன்று கண்களை உடையவனும் ஆகிய சிவபெருமானைத் தன்னுடைய வலப்பாகத்தில் எழுந்தருளச் செய்திருக்கும் மேலான மங்கலப் பெருமாட்டியான அம்பிகையின் குழந்தையே' என்று முருகப்பெருமானைத் துதி செய்கிறார் அருணகிரிநாதர்.

இறந்துபட்டால் முத்தி பெறவேண்டும். அதனைத் தருகிறவன் சிவபெருமான். சிவபெருமான் முத்தி தந்தாலும் முருகன் தந்தாலும் இரண்டும் ஒன்றே. தந்தையினுடைய பொருளை உரிமையோடு பிள்ளையும் எடுத்துத் தரலாம் அல்லவா? 'முத்தியைத் தியாகம் செய்யும் சிவபெருமானுடைய குழந்தை ஆதலால், கூற்றுவன் வரும்போது நீ தோன்றி எனக்கு அந்தச் சுத்த முத்தியைத் தரவேண்டும்' என்ற கருத்தும் இந்தப் பாட்டில் குறிப்பாக அடங்கிக் கிடக்கிறது.

★

மாகத்தை முட்டி வரும்நெடுங்
 கூற்றன்வந் தால்என் முன்னே
தோகைப் புரவியில் தோன்றிநிற்
 பாய்,சுத்த நித்தமுத்தித்
த்யாகப் பொருப்பைத் த்ரிபுராந்
 தகனை த்ரியம்பகனைப்
பாகத்தில் வைக்கும் பரமகல்
 யாணிதன் பாலகனே!

[வானத்தை முட்டிவருகிற உயர்ந்த தோற்றத்தையுடைய யமன் என் உயிரைக் கொள்ள வந்தால் அப்போது என்முன்னே நீ உன்னுடைய தோகையையுடைய வாகனமாகிய மயிலின்மேல் வந்து காட்சி அளித்து எனக்குத் துணையாக நிற்க வேண்டும்; நித்தியமான பரமுத்தியை அடியார்களுக்கு வழங்கும் மலைபோன்ற அசஞ்சலனும், முப்புரங்களை அழித்தவனும், மூன்று கண்களை யுடையவனுமாகிய சிவபெருமானைத் தனது வலப்பாகத்தில் வைத்திருக்கும் மேலான மங்கல சொரூபியாகிய அம்பிகையின் குழந்தையே!

மாகம் - வானம். புரவி - குதிரை; இங்கே ஊர்தியென்ற பொதுப் பொருளுக்காயிற்று. தோகைப்புரவி யென்றதனால் மயிலாயிற்று; தோகையையுடைய வாகனம் என்றும் தோகையாகிய வாகனம் என்றும் இருவகையில் பொருள் கொள்ளலாம். இரண்டாவது பொருளில், தோகை, ஆகுபெயர். "ஆடும்பரி" என்று குதிரைக்குரிய பெயரை மயிலுக்கும் வழங்குவது அருணகிரிநாதர் வழக்கம். தோன்றிப் பின்பு துணையாக நிற்பாய். சுத்த முத்தி, நித்தமுத்தி என்று கூட்டவேண்டும். முத்தி த்யாகம் என்று சேர்த்துப் பொருள்கொள்ள வேண்டும். பொருப்பு: உவம ஆகுபெயர். த்ரியம்பகனை - முக்கண்ணனை; அம்பகம் - கண். பாகம் - இங்கே வலப்பாகம்.]

இது கந்தர் அலங்காரத்தில் 80-ஆவது பாட்டு.

யமனுக்கு எச்சரிக்கை

முன் பாட்டில் அருணகிரிநாதருடைய பிரார்த்தனை யைக் கேட்டோம். எம்பெருமானிடத்தில் எப்படி விண் ணப்பம் செய்துகொள்ள வேண்டுமென்பதை அவர் சொல்லிக் கொடுத்தார். "யமன் வானத்தை முட்டிக் கொண்டு வருவான். அப்போது என்னை அவனிடம் இருந்து காப்பாற்ற வேண்டும்" என்ற விண்ணப்பம் அது. மரணம் நிச்சயமாக வரும் என்பதை உணர்ந்து முன் னலேயே விடுத்த வேண்டுகோள் அது.

வருமுன் காப்பவன்

வருமுன் காப்பான், வந்த பின் காப்பான், வரும் போது காப்பான் என்று மூன்று வகை உண்டு. உலகில் வருகிற நோய்களுக்கும் வறுமைக்கும் மரணத்திற்கும் இது பொருந்தும். 'நாளைக்கு உண்ண வேண்டும்' என்று இன்றே உணவைச் சேமிக்கிறவன் ஒருவன். உண்ணும் நேரம் வந்த பிறகு உணவைத் தேடுகிறவன் ஒருவன். உண்ணும் நேரம் தாண்டிய பிறகு பசி மிகுதியாகித் துன் புற்று உணவு தேடிப் போவான் ஒருவன். இந்த மூன்று பேர்களிலும் நிச்சயமாகத் துன்பம் வருமேயென்று முன் கூட்டியே உணர்ந்து அந்தத் துன்பத்திலிருந்து பாதுகாப்புத் தேடிக்கொள்ளத் தக்க முயற்சி செய்கிறவனையே அறி வாளி என்று கருதுகிறோம். அந்தப் பாதுகாப்புத் தனக் குக் கிடைக்காமல் இருந்தால் எங்கே கிடைக்கும் என்று அவன் நாடித் தேடி ஓடுவான். தான் இருக்கும் இடத் தில் கிடைக்காவிட்டால் அது கிடைக்கிற இடத்திற்கு ஓடுவான். அந்தக் காலத்தில் கிடைக்காவிட்டால் எந்தக்

காலத்தில் கிடைக்கும் என்று அதற்குரிய காலத்தை நோக்கிக் காத்திருப்பான். துன்பம் வரும் என்று தெரிந்த பிறகு துன்பத்தைப் போக்கிக் கொள்ளும் வழியைத் தேடிப் பெறுதவன் அறிவாளி ஆகமாட்டான்.

முன் பாதுகாப்பு

நாளைக்கு உணவு வேண்டுமே என்று தேடி வைத்துக்கொள்ளும் அறிவு விலங்குகளுக்கு இல்லை. நமக்கு இன்பத்தை அளிப்பது எது, துன்பத்தை அளிப்பது எது என்று நமக்குத் தெரிகிறது. இனிமேல் நமக்கு வரும் இன்பம் எத்தகையது, துன்பம் எத்தகையது என்று எண்ணிப் பார்க்கின்ற அறிவு நமக்கு இருக்கிறது. பசித் துன்பம் வருமே என்று உணவு ஆக்கிக் கொள்ள நமக்குத் தெரிகிறது. அரிசி குத்தி வைத்துக் கொள்கிறோம். நெல்லைக் குதிரில் போட்டு வைத்துக் கொள்கிறோம். நிலம் வாங்கி வைக்கிறோம். தலைவலி வருமே என்று அம்ருதாஞ்சனம் வாங்கி வைத்துக்கொள்கிற அறிவு நமக்கு இருக்கிறது. இத்தகைய அறிவுடைய நாம் நமக்கு வருகிற துன்பங்களுக்கு எல்லாம் தலையாய துன்பம் எது என்று ஆராய்ந்து அந்தத் துன்பத்தினின்றும் விடுதலை பெறுவதற்குரிய வழியைத் தேடிக்கொள்ள வேண்டாமா?

காலத்தில் வேலை

மனிதன் ஒவ்வொரு நிமிஷமும் முயற்சி பண்ணிக் கொண்டிருக்கிறான். ஒவ்வொரு நாளும் அலுவலகத்திற்கு ஓடுகிறான். அலுவலக வேலை நடக்கவேண்டுமே என்பதற்காக அல்ல; அங்கே போய் வேலை செய்தால்தான் வெள்ளையப்பர் வருவார்; நாம் குடும்பத்தோடு வாழமுடியும். இப்படி வயிற்றுக்காகப் பாடுபட்டுப் பல வேலைகளைச் செய்கிறான். பலருடைய உதவியை எதிர்பார்க்கிறான்.

காலத்தை எதிர்பார்க்கிருன். சரியாகப் பத்து மணிக்குக் காரியாலயத்தை நோக்கி அவன் ஓடுவது, முதல் தேதி தப்பாமல் சரியான காலத்தில் பணம் வருவதற்காக. முதல் தேதி தப்பாமல் பணம் வந்தால்தான் மாதத்தில் ஒவ்வொரு நாளும் சரியான காலத்தில் அவனுக்குச் சோறு கிடைக்கும். இப்படி ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொன்ருேடு இணைந்து இருக்கிறது. இந்த உடம்புக்கு வருகிற துன்பத்தை நீக்கக் கருதி முன்பே பாதுகாப்பான காரியம் செய்கிருேம். இதை அறிவுடையவன் செயல் என்கிருேம்.

ஒருவனுக்குப் பெண் குழந்தை பிறக்கிறது. பிறந்தது முதல் ஐந்து ஐந்து ரூபாய் சேமிப்பு நிதியில் கட்டுகிருன். அந்தக் குழந்தையின் கல்யாணத்திற்கு என்று காரணம் சொல்கிருன். இருபதாம் வயதில் கல்யாணம் பண்ண வேண்டுமென்று அறிந்திருக்கிருன். அதன் பொருட்டுக் குழந்தை பிறந்ததிலிருந்தே பணம் கட்டுகிருன். உலகம் இத்தகையவர்களைச் சாமர்த்தியசாலிகள், அறிவுள்ளவர்கள் என்று சொல்கிறது.

இப்படிச் செய்கிறவர்கள் வருமுன் காப்பவர்கள், பிழைக்கத் தெரிந்தவர்கள், வாழத் தெரிந்தவர்கள் என்று நாம் சொல்கிருேம். "கோயிலுக்குப் போய் ஆண்டவனைத் தரிசித்து வரலாம்' என்று ஒருவன் சொன்ஞல் அவனைப் பகுத்தறிவுவாதி குருட்டு நம்பிக்கைக்காரன் என்கிருன். சேம நிதியில் பிறந்த பெண் குழந்தையின் கல்யாணத்திற்காக முன் கூட்டியே பணம் கட்டுவது அறிவாஞல், நமக்கு ஏதாவது விபத்து வந்துவிடப் போகிறதே என்று இன்ஷூரன்ஸ் பண்ணி வைப்பது அறிவாஞல், உயிருக்கு வருகிற துன்பத்தைப் போக்கிக் கொள்ளப் பாதுகாப்புத் தேடிக்கொள்வதும் அறிவு அல்லவா?

பழியும் புகழும்

எல்லோரும் இன்ஷூரன்ஸ் பண்ணிக்கொள்ள வேண்டுமென்று சட்டம் கொண்டுவரப் போகிறார்களாம். நாமோ செத்துப் போகப் போகிறோம். எதற்காக இன்ஷூரன்ஸ் பண்ணிக்கொள்ள வேண்டும்? செத்துப் போகிறவன் பழியோடு செத்துப் போகக்கூடாது. "ஐயோ! இந்தப் பாவி குடும்பத்தை நடுத்தெருவில் விட்டுவிட்டுப் போய்விட்டானே!" என்று சொல்லும் பழி வராமல் இருப்பதற்கே இன்ஷூரன்ஸ் பண்ணிக்கொள்கிறான்.

செத்துப் போன பிறகு இங்கே நிற்கும் உடம்பு ஒன்று உண்டு. பஞ்சபூதங்களினாலான உடம்பு அழிந்து விடலாம். ஆனால் அந்த உடம்பு அழியாது. அதனைப் புகழ் உடம்பு என்று சொல்வார்கள்.

"மாய்ந்தவர் மாய்ந்தவர் அல்லர்கள்; மாயா
தேந்திய கைகொ டிரந்தவர் எந்தாய்
வீந்தவ ரென்பவர்; வீந்த்வ ரேனும்
ஈந்தவ ரல்ல திருந்தவர் யாரே"

என்று கம்பர் பாடுகிறார். இந்த உடம்பு செத்துப் போகலாம். புகழ் உடம்பு இறவாது. புகழின்றி வெறும் உடம்பைச் சுமந்துகொண்டு ஒருவன் வாழலாம். அவன் நடைப் பிணம். ஆனால் பெரியவர்கள் உடம்பு அழிந்தாலும் புகழ் உடம்பை நிலை நாட்டிக் கொள்வார்கள். அவர்கள் இந்த உலகில் புகழ் உடம்பை வைத்துவிட்டு மறுமையில் இன்பத்தை அடைகிறார்கள். பாவியாக இந்த உலகில் பலகாலம் வாழ்ந்தால் உலகம் அவனைப் பழிக்கும்; மறுமையில் அவன் நரகத்தை அடைவான். இங்கே பழியைக் கொண்டவனுக்கு அங்கே இன்பம் இல்லை.

பாட்டியின் தீர்ப்பு

ஒருவர் இறந்து போனார். "அவர் சொர்க்கத்திற்குப் போவாரா, நரகத்திற்குப் போவாரா என்று நான் பார்த்து

வருகிறேன்'' என்று ஒரு பாட்டி வீதிக்கு வந்தாள். செத்தவனுடைய சரித்திரம் என்னவென்று கேட்கவில்லை. அவன் என்ன என்ன காரியங்கள் செய்தான் என்றும் அறியவில்லை. வெளியில் போய்ப் பார்த்துவிட்டு உள்ளே வந்தவள், "இவன் நிச்சயமாகச் சொர்க்கத்திற்குத்தான் போவான்" என்றாள். "எப்படிப் பாட்டி தெரிந்து கொண்டாய்?" என்று கேட்டார்கள். "வீதி முழுவதும் மக்கள் கூடியிருக்கிறார்கள். இவ்வளவு பேர்களுடைய மனமும் துயரமடைகின்றன இன்றைக்கு. இத்தனை பேரும் அவனுக்குப் பிள்ளைகளும் அல்ல; உறவினர்களும் அல்ல. சிலரே உறவினர்களாக இருப்பார்கள். இருந்தாலும் பலர் வருத்தம் அடைகிறார்கள். இவனால் பெற்ற நலம் இனிக் கிடைக்காதே என்ற துக்கம் அவர்களுக்கு. அதனால்தான் இத்தனை பேர்களும் துயரக் கடலில் மூழ்கி இருக்கின்றனர். இத்தனை பேர்களுக்கும் நல்லவனாக இருந்தவன் அவன் என்று தெரிகிறது. அவன் புண்ணிய சாலி என்பதில் தடை என்ன? அதனால்தான் சொர்க்கத்திற்குப் போவான் என்று சொன்னேன்'' என்றாளாம் பாட்டி.

எய்ப்பில் வைப்பு

இறந்த பிறகும் உலகம் பழி சொல்லாமல் இருக்க வேண்டுமென்பதற்காகப் பணம் சேர்த்து வைத்து நலம் பண்ணுகிறவனையே அறிவாளி என்கிறோம். இது நன்றாக வாழத் தெரிந்தவர்களுடைய பேச்சேயன்றி வேதாந்தம் படித்தவர்களுடைய பேச்சன்று. நம்முடைய பையன் உத்தியோகத்திற்கு விண்ணப்பம் போடுகிறான். ஒரு கம்பெனிக்குப் போட்டிருக்கிறான்; சர்க்கார் உத்தியோகத்திற்கும் போட்டிருக்கிறான். இந்த இரண்டு இடங்களிலிருந்தும் உத்தியோகம் கிடைக்கிறது என்றால் அரசாங்க வேலையைத்தான் விரும்புவான். பென்ஷன் கிடைக்கும்

அல்லவா? பென்ஷன் என்பதற்குச் சரியான தமிழ் 'எய்ப்பில் வைப்பு' என்பது. எய்ப்பு என்பது இளைப்பு. இளைப்பு அடைகிற காலத்தில் உதவி செய்கின்ற நிதி அது. மற்ற இடங்களில் உடம்பில் வலிமை இருக்குமட்டும் வேலை செய்து பணம் வாங்கலாம். வேலையை விட்டுவிட்டால் சம்பளம் கிடைக்காது. ஆனல் அரசாங்க வேலையில் உடம்பு இளைத்து வேலையை விட்டு நீங்கிய பிறகு பென்ஷன் வாங்கலாம்.

பென்ஷன் பணத்தை முன்கூட்டியே தொகையாக வாங்கிக்கொள்வது சரியல்ல என்பதற்குரிய காரணங்களை ராஜாஜி அவர்கள் முதல் மந்திரியாக இருந்தபோது சொன்னுர். அவர் பேசியபோது கேட்டிருக்கிறேன். "பென்ஷன் கொடுப்பதன் நோக்கம் நமக்கு ஊழியம் செய்தவர்கள் உடம்பு தளர்ச்சி அடைந்துவிட்டாலும் இன்னல் இல்லாமல் இருக்கவேண்டு மென்பதுதான். அதற்காக மாதந்தோறும் பென்ஷன் கொடுக்கிறோம். இதைக் 'கம்யூட்' பண்ணி மொத்தமாக வாங்கிவிட்டால் மனைவி மக்கள் நயமாகப் பேசி அந்தப் பணத்தை வாங்கிக் கொண்ட பிறகு துன்பப்படுத்த ஆரம்பிக்கலாம். மாதந் தோறும் கையெழுத்துப் போட்டால்தான் பணம் கிடைக் கும் என்று இருந்தால் சாகிற வரைக்கும் அவரைப் பத்திர மாக அந்தப் பணத்திற்காகவாவது காப்பாற்றுவார்கள்" என்று சொன்னுர்.

இளைத்த பின்பும் உதவியாகப் 'பென்ஷன்' பெறும் அரசாங்க வேலை இருந்தால் நல்லது என்று நாடுகிறோம். இதுபோல் உயிருக்குத் தளர்ச்சி ஏற்படுகிற காலத்தில் அதற்கு உதவி செய்ய ஒரு பொருளைச் சேமிக்க வேண் டாமா? உண்மையான எய்ப்பில் பெரிய இன்பத்தைத் தருவதற்குரிய வைப்பு அருளாகிய செல்வந்தான். அதைத் தான் முன் பாட்டில் அருணகிரியார் வேண்டினுர்.

"நாளைக்கு யமன் வருவானே! நான் என்ன செய்வேன்? அப்போது நீ மயிலின் மேல் வந்து பாதுகாக்கவேண்டும்" என்ற பொருளோடு,

"மாகத்தை முட்டி வரும் நெடுங்கூற்றன் வந்தால் என்முன்னே
தோகைப் புரவியில் தோன்றி நிற்பாய்"

என்று பிரார்த்தனை பண்ணினுர்.

அருணகிரியார் பெற்ற உறுதி

ஆண்டவனைப் பிரார்த்தனை பண்ணினவுடன் அவருக்குத் தைரியம் வந்துவிட்டது. நிச்சயமாக ஆண்டவன் திருவருள் நமக்குக் கிடைக்கும் என்ற உறுதி அவர் உள்ளத்தில் எழுந்தது. இனி அவர் யாருக்குப் பயப்படவேண்டும்?

ஒரு குழந்தை ஒரு பெரிய பையனிடம் பயந்துகொண்டு அப்பாவிடம் ஓடுகிறுன். அப்பா துணைக்கு வரும்போது அந்தக் குழந்தை அந்தப் பெரியவனிடம், "என்னடா இப்போது சொல்கிருய்? என்னிடம் வந்தால் என்ன செய்வேன் தெரியுமா?" என்று அறைகூவுவதைப் பார்க்கிறேம்.

அதுபோல், முன்பாட்டில் சொல்கிறபோது அருணகிரியாருக்கு யமனைக் கண்டு பயப்படுகிற நிலை இருந்தது. "ஆண்டவனே, உனக்கும் எனக்கும் நடுவில் நிழல் போன்ற நெடிய உருவத்துடன் நிற்பானே காலன். அப்போது உன்னை நினைக்கலாம் என்ருல் அவன் நிழல் மறைக்குமே! அந்தச் சமயத்தில் நீ என் முன்னே தோன்ற வேண்டும்" என்று வேண்டிக்கொண்டார். அவர் பிரார்த்தனை உடனே பலித்துவிட்டது. ஆண்டவன் திருவருள் அவருக்குக் கிடைத்துவிட்டது. "அந்தகா, உன் ஜம்பம் என்னிடம் பலிக்காது. எனக்குத் துணையாக இருக்கும் ஆண்டவன் யார் தெரியுமா? என் பக்கத்தில் வேண்டுமானுலும் வந்து பார். உன் உயிரையே வாங்கி விடுகிறேன்" என்று இங்கே பேசுகின்ருர்.

வேலனும் காலனும்

பயத்திற்குக் காரணமான இருள் மயமாகிய அஞ்ஞான மலையை வெல்வதற்கு ஞான சொரூபமான கருவிகளை உடைய ஆண்டவனை நினைக்கிறார். "என்னுடைய திருவருளைப் பெற்றவர்களுக்கு யாரேனும் துன்பம் செய்தால் நான் காப்பாற்றுவேன்" என்பதைக் காட்டுவதற்காக இறைவன் எப்போதும் தன் திருக்கரத்தில் வேல் படையை வைத்திருக்கிறான். 'வேலே விளங்கு கையான்' அவன். அவனைக் கண்டால் நமக்கு ஒரு நம்பிக்கை உண்டாகிவிடுகிறது. நோயாளிக்குக் கழுத்தில் ரப்பர் குழாயைப் பூண்டு வரும் டாக்டரைக் கண்டவுடன் நம்பிக்கை உண்டாவதைப் போன்றது அது.

உலகத்திலுள்ள மக்களுக்கு அச்சத்தைத் தருகிறவன் யமன். அவன் இருள் நிற மேனி உடையவன். அவனை ஒளியுடைய திருமேனி படைத்த முருகன் அழித்து ஒழிப்பான் என்ற எண்ணத்தால் யமன் நேரே வந்ததாகப் பாவனை பண்ணிக்கொண்டு இந்தப் பாட்டைச் சொல்கிறார்.

நம்மை அச்சுறுத்துவதற்குக் காரணமாக இருப்பவன் யமன். நாம் செய்யவேண்டிய காரியங்களைச் செய்யாமல் இருப்பதனால் அவன் நம்மைப் பற்ற வருகிறான். அவனிடம் அகப்படாமல் நாம் பாதுகாப்பைத் தேடிக்கொள்ள வேண்டும்.

உயிரும் உடம்பும் ஒட்டி இருப்பதனால் ஒரு மனிதன் வாழ்கிறான் என்று சொல்ல முடியாது. செய்யவேண்டிய காரியங்களைக் கை செய்யாவிட்டால் கை வாழ்கிறது என்று சொல்ல முடியாது. அது இருந்தும் பிணத்தின் கை போன்றதே. நம் உள்ளத்திற்குள் ஒரு நோய் உண்டு. 'ஒரு காரியத்தைச் செய்' என்று உள்ளே இருந்து ஒன்று சொல்கிறது. 'அதைச் செய்யாதே' என்று மற்றொன்றும் உள்ளே இருந்தே தடுக்கிறது. செய்கிற காரியத்தைச்

செய்வதற்குத் தெம்பு இல்லாமல் செய்கிற இந்த நோய் தான் மனிதனை உருக் குலைக்கிறது. இந்த நோய் நீங்க வேண்டுமானால் தைரியம் வரவேண்டும். நம் மனமே நமக்குப் பகையாக இருக்கிறது. அதை அடக்கவேண்டு மானால் இறைவனுடைய திருவுருவத்தைத் தியானம் செய்ய வேண்டும். நமக்காகவே அவதரித்தவன் அந்தப் பெருமான். இவைகளை எல்லாம் சொல்ல வருகிறார் அருணகிரியார்.

பால் உண்ட பாலன்

ஆண்டவன் குழந்தையாக உலகத்தில் அவதாரம் செய்தான். ஊருக்குப் பால் குடித்தான். சரவணப்பூம் பொய்கையில் கிருத்திகை மாதர் அறுவர் கொடுத்த பால் போதாமல் உமா தேவி கொடுத்த ஞானப்பாலைக் குடித்தவன் அவன்.

> தாராகணம் எனும் தாய்மார் அறுவர் தரும் முலைப்பால்
> ஆராது உமைமுலைப்பால் உண்ட பாலன்.

"முருகனாகிய குழந்தையின் துணை எனக்கு இருக் கிறது. அவன் யார் தெரியுமா? பூவுலகையும், தேவருல கையும் காப்பாற்றுவதற்காகச் சிவபெருமானிடமிருந்து தோன்றிய குழந்தை. ஆறு பேரோடு ஏழாவது அன்னை யிடம் பால் குடித்தவன்" என்கிறார்.

சிவபெருமானுடைய ஆறு முகங்களிலிருந்து ஆறு பொறிகளாக எழுந்து சரவணப்பூம் பொய்கையிலே ஆறு குழந்தைகளாக வளர்ந்தான். உமாதேவியின் குழந்தை யாக இருந்தாலும் தனக்குப் பால் கொடுக்கும் புண்ணியம் வேறு சிலருக்கும் கிடைக்க வேண்டுமென்று அவன் திருவுள்ளம் கொண்டான்.

> தாராகணம் எனும் தாய்மார் அறுவர்.

தாராகணம் - நட்சத்திரங்களின் கூட்டம். ஆறு நட்சத் திரங்கள் சேர்ந்த கூட்டத்தைக் கிருத்திகா நட்சத்திரம்

என்று சொல்வார்கள். அந்த ஆறு நட்சத்திரங்களும் ஆறு மாதர்கள். ஏழு முனிவர்களுக்குள் வசிஷ்டர் அல்லாத மற்ற முனிவர்களுடைய கற்புடைய மனைவிகளாகிய ஆறு பேரே இப்போது கிருத்திகா நட்சத்திரங்களாக இருக்கிறார்கள் என்று சொல்வார்கள். குழந்தையாகிய ஆறு முகநாதனுக்குப் பாலூட்டி வளர்க்கவேண்டுமென்று தவம் செய்தவர்கள் அவர்கள். அவர்கள் முனிவர்களுடைய பத்தினிகளாக இருந்து பல நல்ல காரியங்களைச் செய்து அதன் பயனாக இப்போது வானில் நட்சத்திரமாக ஒளிர்கிறார்கள். அந்த ஆறு பேரும் சரவணப்பூம் பொய்கையில் ஆறு குழந்தைகளின் உருவத்தில் இருந்த முருகப் பெருமானுக்குப் பால் ஊட்டினார்கள்.

பின்பு எம்பெருமாட்டியிடம் ஞானப் பாலை உண்ண வேண்டும் என்று திருவுள்ளத்தில் நினைத்தான் முருகன். ஞானமே திருவுருவமாகிய எம்பெருமானுக்கு இறைவியினுடைய பாலை உண்ட பிறகே அருள் விளக்கம் உண்டாகும். அதுவரைக்கும் சரவணப்பூம் பொய்கையில் குழந்தையாக இருக்கும் நிலை மாத்திரம் இருந்தது. ஞானக் கனலாக விளங்கும் சிவபெருமானிடத்தில் இருந்து ஞானப் பொறிகளாக வந்த பெருமானுக்கு அருள் ஊட்டம் இருந்தால்தான் உலகம் எல்லாம் அந்தக் குழந்தையினால் பயன் பெறும். ஆதலின் உமா தேவியினுடைய அருளும் அந்தக் குழந்தைக்கு ஏற்பட வேண்டியிருந்தது. சிவ பெருமான், "உன் குழந்தை சரவணப்பூம் பொய்கையில் வளர்கிறான்" என்று சொல்ல, உமா தேவி மிக்க அன்புடன் குழந்தையைப் பார்க்க வந்தாள். ஆறு குழந் தைகளாக இருந்த கார்த்திகேயனை அவள் மிக்க ஆர்வத்துடன் தன் இரண்டு கையினாலும் எடுத்து அணைத் தாள். அணைக்கவே, ஆறு குழந்தைகளும் ஒன்றாக, ஆறு முகமும், பன்னிரு திருக்கரங்களும் உடைய ஆறுமுகக் கடவுள் ஆனான்.

உடனே பொற்கிண்ணத்தில் பாலைக் கறந்து அந்தப் பெருமானுக்கு அம்பிகை ஊட்டினுள். ஆறுமுகமும், பன்னிரு திருக்கரங்களும் உடைய அந்தப் பெருமான் கந்தன் என்னும் திருநாமத்தோடு விளங்கலானுன். தனித் தனியாகப் பிரிந்து நிற்பதனுல் உலகுக்கு யாதும் பயன் இல்லை. சக்திகள் எல்லாம் ஒன்று சேர்ந்தால்தான் உலகத்துக்குப் பயன் உண்டாகும். இந்தச் சக்தியின் ஒருமைப்பாட்டைப் பராசக்தி தன்னுடைய கையினுல் செய்தாள்.

வெறும் ஞானத்தினுல் உலகத்திற்குப் பயன் இல்லை. அறிவு மாத்திரம் தனித்திருந்தால் இன்பம் உண்டாகாது. அருளும், அறிவும் கலந்திருந்தால்தான் உண்மையான இன்பம் உண்டாகும். அறிவினுல் மாத்திரம் பார்த்தால் உலகத்தில் பேதம் தெரியும். அறிவை மறந்து அருளினுல் பார்த்தால் அபேதம் தோன்றும்.

"அருளாலே எவையும்பார் என்ருன்—அத்தை
அறியாதே சுட்டிஎன் அறிவாலே பார்த்தேன்
இருளான பொருள்கண்ட தல்லால்—கண்ட
என்னையும் கண்டிலன்; என்னேடி தோழி"

என்று தாயுமானவர் பாடுவார். ஞான மயமாக நிலவிய முருகன் உலகத்திற்கு அருள் செய்ய வேண்டுமென்ற பெருங்கருணையினுல் அறப்பெருஞ் செல்வி தன் அருளைக் கலந்து குழைத்த பாலை முருகனுக்கு ஊட்டினுள்.

இறைவனும் அம்பிகையும் சேர்ந்தால்தான் உலகம் இயங்கும். பரமசிவன் தனக்குள்ளே அம்பிகையை அடக்கிக்கொண்டிருந்தால் அவனுக்கும் இயக்கம் இல்லை; அது காரணமாக உலகமே இயங்காது.

"சிவம்எ னும்பொருளும் ஆதி சக்தியொடு
சேரின் எத்தொழிலும் வல்லதாம்;
அவள்பி ரிந்திடின் இயங்கு தற்குமரிதாம்"

என்று சௌந்தர்ய லஹரி சொல்கிறது. முருகப்பெருமான் இறைவனுடைய அம்சமாகத் தோற்றினான். அந்தப் பெருமானுக்குப் பராசக்தியினுடைய அம்சம் கலந்தால் தான் அருள் வெள்ளம் பெருக்கெடுக்கும். எம்பெருமாட்டி அதன்பொருட்டே அந்தக் குழந்தையை நாடி வந்து பாலை ஊட்டினாள்.

> தாராகணம் எனும் தாய்மார் அறுவர் தரும் முலைப்பால்
> ஆராது உமைமுலைப்பால் உண்ட பாலன்

என்று அருணகிரியார் பாடுகிறார். ஆராது என்றால் உண்ணாது என்று இங்கே பொருள் கொள்ளக் கூடாது. நிரம்பாது என்று பொருள். தாராகணம் – நட்சத்திரக் கூட்டமாகிய கிருத்திகை மாதர். அந்த ஆறு பேரும் தரும் முலைப்பால் குடித்து அதனால் வயிறு நிரம்பாத பெருமான் அழுதான். அவனுடைய பசி மேலோங்கியது. உலகத்திற்கு அருள் செய்யவேண்டுமென்ற பசியோடு அழுதான். ஆறு பேரும் கொடுத்த பால் போதாமல் ஏழாமவளாக உமா தேவியாகிய பராசக்தி வந்தாள். அந்தப்பெருமாட்டி கறந்து அருந்திய பாலைக் குழந்தையாக இருந்த முருகன் உண்டான். "அந்தக் குழந்தையின் துணை எனக்கு இருக்கிறது" என்று சொல்ல வருகிறார் அருணகிரியார். முருகன் துணை எனக்கு இருக்கிறதென்று சும்மா சொன்னால் போதாது என்று அவனைப் பற்றித் தாம் நன்றாகத் தெரிந்துகொண்டிருப்பதைக் காட்டுவதற்காக இப்படிச் சொன்னார். யமனைப் பார்த்து,

> வாராது அகல் அந்தகா!

என்று மிடுக்காகப் பேசுகிறார். அந்தகன் என்றால் யமன் என்றும், குருடன் என்றும் இரண்டு பொருள்கள் உண்டு. "நான் முருகனுடைய அருளைப்பெற்றிருக்கிறேன் என்பதை நீ கண்டு கொள்ளாமல் குருடனாக இருக்கிறாயே" என்ற

குறிப்பும் இதில் இருக்கிறது. "நீ எப்போதும் பலபல இடங்களுக்குப்போய்க் கொண்டிருக்கிருய். போகிற போக்கில் என்னை நினைந்து என்னிடத்தில் வந்து விடாதே. சற்றே அகன்று செல்வாயாக. 'இவன் என்ன செய்வான்? போய்த் தான் பார்க்கலாமே!' என்று அசட்டுத் தைரியத்தில் என்னிடம் வந்தால் என்ன செய்வேன் தெரியுமா? நீ எல்லா உடம்பிலிருந்தும் உயிர்களை வாங்குகிறவன் என்று புகழ் பெற்றிருக்கிருய். அதனால் செருக்கும் அடைந்திருக்கிருய். ஆனால் இங்கே வந்தாயானால் உன் உயிரை நான் வாங்கி விடுவேன். இது நினைவு இருக்கட்டும்" என்று அறை கூவுகிருர்.

வாராது அகல் அந்தகா, வந்தபோது உயிர் வாங்குவனே.

பாவனை

இவ்வாறு வீறு பேசுவதற்கு அருணகிரியாரிடம் என்ன பலம் இருக்கிறது? ஏதாவது ஆயுதத்தைக் கையில் வைத்திருக்கிருரா? அவர் கையில் எந்தப் படையும் இல்லை. எதிரே மாடு வருகிறதென்ருல் கையில் உள்ள குச்சியால் அடித்து விடலாம். சித்தரத்தில் உள்ள மாட்டை அடிக்கவேண்டுமானல் கைக் குச்சி பயன்படாது. அந்தச் சித்தரத்திலேயே மாட்டை அடிப்பது போல ஒரு குச்சியையும், ஆளையும் எழுத வேண்டும். அதற்காகக் கையில் குச்சியை எடுக்கவேண்டியதில்லை; வண்ணம் தீட்டுகிற தூரிகைதான் வேண்டும்.

யமன் எப்படி இருக்கிருன்? நம் கண் முன்னல் உருவத்தோடு வந்து நிற்கவில்லை. யமன் வருவான் என்று சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறோம். அவன் இருப்பதாக ஒரு பாவனை நிலவுகிறது. உயிரைப் போக்குகின்ற ஒரு சக்திக்கு உருக் கொடுத்துப் பருப்பொருளாகச் சொல்லியிருக்கிருர்கள். குதிரையின்மேல் வரும் மனிதனைப்போலக்

கண்ணுக்கு நன்றாகத் தெரியும்படி எருமைக் கடாவின் மேல் அவன் வருவது இல்லை. யமன் என்ற கற்பனை, அவன் நம்மைப் பாசம் போட்டு இழுத்துச் செல்வான் என்ற பாவனை எல்லாம் மனத்தளவில் நிற்கின்றன. அந்தப் பாவனைக்கு மாற்று மற்றொரு பாவனைதான்.

யம பயத்தைப் போக்குவதற்குரிய படைக்கலங்களை அருணகிரியார் கையிலே எடுத்துக்கொள்ளவில்லை; மனத்திலே நினைக்கிறார். இந்த நினைப்பு இடைவிடாது இருப்பதனால் அவருக்குத் தைரியம் உண்டாகிறது. முருகப்பெருமானுடைய திருவுருவத் தியானந்தான் அது. அந்தப் பலத்தினால் அறை கூவுகிறார்.

படைக்கலங்கள்

பாசம், கதை முதலியனவற்றை எடுத்துக்கொண்டு வருவதாக யமனைப் பற்றிய நினைப்பு வரும்போதே அதனை மாற்றுவதற்குரிய சிறந்த வீரப்பெருமானாகிய ஆண்டவனை நினைக்கிறார். ஆண்டவன் திருக்கரங்களிலுள்ள படைக்கலங்களை நினைக்கிறார்.

பாலன் அரையில் கட்டும்
சீராவும் கையில் சிறுவாளும் வேலும் என் சிந்தையவே.

"என்னுடைய மனமாகிய பெட்டகத்தில் இருக்கும் ஆயுதங்கள் எவை தெரியுமா? நான் எப்போதும் முருகப் பெருமானுடைய திருவுருவத்தைத் தியானம் பண்ணிக் கொண்டிருக்கிறேன். அவனுடைய ஒவ்வோர் அங்கமும் என் உள்ளத்தில் நிற்கிறது. அவன் கையில் உள்ள ஆயுதங்களும் என் அகக்கண்ணில் நிற்கின்றன. அவன் தன் இடையில் உடைவாளைச் செருகி இருக்கிறான். அது எனக்குப் பலமாக இருக்கிறது. அவன் கையில் சிறிய வாளை வைத்திருக்கிறான். அதுவும் எனக்குத் துணையாக வரும். இந்த இரண்டுமே போதும். இந்த இரண்டிலும்

தீராத பெரும் பகை வந்ததானாலும் அது எவ்வளவு பெரிய தடையாக இருந்தாலும் அழித்து ஒழிக்கின்ற பெரிய படையாகிய வேல் அவனிடம் இருக்கிறது. பெரிய பெரிய அசுரர்களை அடியோடு அழித்து வென்ற வீரவேல் அது. சீராவும், சிறுவாளும், வேலும் எனக்குத் துணையாக என் நெஞ்சில் எப்போதும் இருந்துகொண்டிருக்கும்போது, நீ எந்தப் படையோடு என்னிடத்தில் வந்தாலும் உய்யமாட்டாய். நீ பிழைத்திருக்க வேண்டுமானால் என் பக்கத்தில் வராமல் அகன்று செல்" என்கிறார் அருணகிரியார்.

காலனுக்குக் காலனாகிய ஆண்டவன் தன்னுடைய திருவடியினால் காலனை உதைத்து அழித்துக்கொன்றான் என்று கதை இருக்கிறது. மார்க்கண்டேயர் திருக்கடவூரில் சிவபெருமானைச் சரணடைந்தார். அப்போது அந்தப் பெருமான் காலனுக்குக் காலனாக எழுந்து நின்று தன் காலால் உதைத்துக் கொன்றான் யமனை. அருணகிரியாரோ மார்க்கண்டேயர் பட்ட பாட்டைப் படவில்லை. அவருக்கு மிக எளிதில் பாதுகாப்புக் கிடைத்திருக்கிறது. முருகப்பெருமானுடைய திருக்கரத்திலுள்ள படைகளை உறுதியாக எண்ணிக்கொண்டால் போதும், அதுவே யம பயத்தைப் போக்குவதற்குரிய பாதுகாப்பாக இருக்கும் என்ற நம்பிக்கையோடு பேசுகின்றார்.

முருகப்பெருமானைத் தியானம் பண்ணும்போது அவனுடைய திருவுருவத்திலுள்ள பகுதிகளை எல்லாம் ஆர அமர உள்ளத்திலே எழுதிக்கொள்ளவேண்டும். அப்படி எழுதினால் ஒவ்வோர் அங்கமும் ஒவ்வொரு வகையில் நம்முடைய வாழ்நாளில் நலனைத் தரும் என்பதைத் தெரிந்து கொள்ளலாம். இறைவனுடைய படைக்கலங்களை அவனுடைய திருக்கரங்களோடு தியானம் பண்ணினால் நமக்கு வருகின்ற எல்லாவிதமான பயங்களும் அடியோடு மாறி விடும். ஆதலின் இந்தப் பாட்டில் வடிவேல் பெருமா

னுடைய ஆயுதங்கள் மூன்றை நினைப்பூட்டுகிறார் அருணகிரியார்.

படைக்கலங்களின் உண்மை

முருகப்பெருமான் கரத்திலுள்ள படைக் கலங்கள் உலகத்தில் உள்ள அழிப்புக் கருவிகளாகிய படைக்கலங் களைப் போன்றவை அல்ல. அவை ஞானத்தின் சொரூபம். ஞானசக்தியே வடிவேலாக இருக்கிறது. அதன் அம்சங் களாகவே மற்ற ஆயுதங்களும் இருக்கின்றன. அஞ் ஞானம், மறதி, மரணம், இருள் ஆகிய எல்லாவற்றுக்கும் ஒரு வடிவம் கொடுத்து யமன் என்று சொல்கிறோம். இவற்றையெல்லாம் அடியோடு அழிப்பதற்கு முருகப் பெருமானுடைய படைக்கலங்கள் இருக்கின்றன. அவை இருளை ஓட்டிப் பளபளக்கும். அசுரர்களை அழித்துத் தேவர்களை வாழவைக்கும். அவித்தையை நீக்கி ஞான ஒளி தரும். ஆசையைப் போக்கித் தைரியத்தை ஊட்டும்.

மிகவும் வலிமை உள்ளவன் யமன். அவனை ஓட்டு வதற்கு நம்மிடத்தில் படை இல்லாவிட்டாலும் இறைவ னைத் தியானம் செய்து, அவன் திருக்கரத்தில் உள்ள படைகளைச் சிந்தனையில் கொண்டால் அந்த அச்சம் ஓடி விடும். காலனால் துன்பம் வருமே என்ற அச்சமே நமது துன்பத்துக்கு அடிப்படை. எங்கே அச்சம் இல்லையோ அங்கே காலனுக்கு வேலை இல்லை. அந்த அச்சத்தைப் போக்குவதற்கு, அச்சம் தோன்றும் இடமாகிய உள்ளத்தில் தைரியம் தோன்றச் செய்கின்ற தியானத்தை உறுதிப் படுத்தவேண்டும். அதற்குரிய பாடல் இது.

தாரா கணம்எனும் தாய்மார்
அறுவர் தரும்முலைப்பால்
ஆரா துமைமுலைப் பால்உண்ட
பாலன் அரையில்கட்டும்

சீராவும் கையில் சிறுவாளும்
வேலும்என் சிந்தையவே;
வாரா தகல்அந்த கா!வந்த
போதுயிர் வாங்குவனே.

[யமனே, நட்சத்திரக் கூட்டம் என்று சொல்லும் கிருத்திகை மாதர்களாகிய அன்னைமார் அறுவர் தரும் முலைப்பால் போதாமல், உமாதேவியின் திருமுலைப்பாலையும் உண்ட குழந்தையாகிய முருகப்பெருமான் தன் இடையிலே கட்டும் உடைவாளும் கையில் வைத்திருக்கும் சிறிய வாளும் அவனுடைய வேலாயுதமும் என் சிந்தையிலே உள்ளன; நீ என்னிடம் வாராமல் சேய்மையிலே அகன்று செல்வாயாக! அவ்வாறு இன்றி என்பால் வந்தால் அப்போது அந்தப் படைக் கலங்களின் வலிமையால் உன் உயிரை வாங்குவேன்.

தாரா - நட்சத்திரம். கணம் - இனம்; இங்கே கூட்டம். அறுவர் - கிருத்திகைப் பெண்கள். ஆராது - நிரம்பாமல். அரையில்-இடையில். சீரா-உடைவாள். என் சிந்தையில் இருக்கின்றன; ஆதலின் அவற்றால் உன் உயிரை வாங்குவேன் என்றபடி.

மனத்தினால் ஒருமைப்பாட்டுடன் செய்யும் தியானம் மரண பயத்தைப் போக்கி உறுதியைப் பயக்கும் என்பது கருத்து.]

இது கந்தர் அலங்காரத்தில் 81-ஆம் பாடல்.